

HALKIN KURTULUŞU

18 Aralık 1978
500 kuruş
140

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Bütün gericilerin her gün yeniden ısıtarak piyasaya sürdükleri çözüm yolları komprador patronlara ve toprak ağalarına hizmet ediyor

Emekçi halkın gerçek talebi:

İş, Toprak, Hürriyet

- Halkı daha çok köleleştirmeyi amaçlayan baskı tedbirlerinin her çeşidi çökmeye mahkumdur
- Tüm halk güçleri, demokratik ve anti-emperyalist platformda bir araya gelelim ve güçlerimizi birleştirelim.

YAZISI 7. SAYFADA

HALKIN KURTULUŞU

Uluslararası komünist harekete yöneltilen saldırılar iflas etmeye mahkumdur

Türkiye'de bir süreden beri uluslararası komünist harekete, onun AEP gibi yılmaz ve önde gelen müfrezelerine saldırılar yöneltiliyor. Bu, şüphesiz uluslararası burjuvazi, emperyalizm, sosyal-emperyalizm ve her türden gericilikle dünya proletaryası ve ezilen halklar arasında süren dünya çapındaki mücadelenin bir uzantısı ve parçasıdır. Bu mücadelede devrimci güçlerin en önünde yürüyen Marksist-Leninist parti ve örgütlerin, uluslararası komünist hareketin, gericiliğin saldırı ve iftiralarına hedef olması kaçınılmazdı. Tek tek ülkelerde ve uluslararası alanda AEP ve benzeri Marksist-Leninist partiler gerek cepheden saldırılar ve gerekse söylentiler çıkarılarak, iftiralar edilip, kara çalınmaya çalışılarak güçten düşürülmeye, yıpratılmaya çabalandı. Doğruluğu, geleceği ve gücü üzerine spekülasyonlarla Marksizm-Leninizme ve uluslararası komünist harekete karşı güvensizlik duyguları yaratılıp geliştirilmeye çalışıldı. Diğer yandan tehdit ve şantajların, baskı ve zorla sindirme, boyun eğdirme çabalarının ardı kesilmedi.

Dünya burjuvazisi, emperyalistler, sosyal-emperyalistler ve onların tasmalı köpekleri, başta AEP olmak üzere Marksist-Leninist parti ve örgütlere, devrimci hareketlere şu veya bu gerekçe ile doğrudan ya da dolaylı biçimde saldırıyor ve dil uzatıyorlar. Ülkemizde de AP, MHP gibi batı yanlısı gerici partiler, CHP, Rus ve Çin revizyonistlerinin yardakçıları T'K'P ve T'İK'P, uluslararası komünist harekete ve onun bir parçası olan Türkiye proleter devrimci hareketine oklarını yöneltmiş bulunuyorlar. Batı yanlıları komünizmin yere çalındığını, artık alternatif olmaktan çıktığını ispatlama çabasındalar. T'K'P ve TİKP gibileri ise, çamur atma yarışına girişmiş durumdalar. Bir söylentiye göre, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti ve AEP Rusya'nın dümen suyuna girecekmiş! Diğerine göre, tek başına(!) dayanamazmış! TİKP, sözde daha geliştirilmiş demagojilere de başvuruyor: "AEP halk savaşını reddetti": vb...

Kuşkusuz, bu kendi ağızlarında eğreti duran laflarla, çıkardıkları söylentilerle bir şeyler amaçlıyorlar: AEP ve diğer Marksist-Leninist partilere, uluslararası komünist harekete olan yaygın güveni sarsmak, komünizm ve devrim aleyhine güçlenmek; kapitalizmin ve bağlı bulundukları emperyalist mihraklarla birlikte kendi gerici çıkarlarının devamını sağlamak ve geliştirmek.

Emperyalistlerin, sosyal - emperyalistlerin ve onların yardakçılarının bu çabaları oldukça anlaşılır ve açık olan şeyler.

Dev.sa.7.sü.8'de

İstanbul YDGD, Marmara Dev-Genç, YDB ve İstanbul Dev-Genç

"Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısı 400 bin öğrenciden gizli hazırlandı"

- LİSE DİSİPLİN YÖNETMELİĞİ VE YÜKSEK ÖĞRENİM YASA TASARISINA KARŞI TEPKİLER BÜYÜYOR

Liseli öğrenci gençliğin bütün haklarını ellerinden alan yeni Disiplin Yönetmeliğine ve herkesten gizli olarak hazırlanan Yüksek Öğrenim Yasa Tasarısına karşı tepkiler giderek büyümektedir. Son olarak İstanbul YDGD, Marmara Dev - Genç, YDB ve İstanbul Dev-Genç yayınladıkları ortak basın bildirisinde 400 bin üniversite öğrencisi ve binlerce öğretim üyesinden gizli olarak hazırlanan yasa tasarısını eleştirmişlerdir.

Dört gençlik örgütünün açıklaması şöyledir:

(...)

Çıkartılmaya çalışılan Yeni Üniversiteler Yasa Tasarısı da öğrenci gençlik üzerinde uygulanan faşist baskıları artırmaya ve meşrulaştırmaya yöneliktir. Bu yasa tasarısı en başta 400 bin üniversite öğrencisini ilgilendirmektedir. Buna rağmen tasarı, öğrenciler arasında tartışılmaya açılmamış ve onların görüşleri alınmamıştır. Yasanın çıkarılmasında söz ve karar sahibi öğrenciler, öğretim üyeleri, asis-

Dev.sa.7.sü.3'de

Proleter devrimci harekete karşı şeytanla bile birleşen bir çete: TİKP

(Yazısı 5. Sayfada)

Faşist baskılara karşı gençlik birleşiyor

Bütün halkı ve özellikle gençliğe yönelen saldırılara karşı devrimci gençlik, güçlerini birleştirmektedir. Son bir ay içinde İstanbul polisinin devrimcilerin cenaze törenlerine saldırısı ve her türlü gösteriyi yasaklamaya yönelik tutumu üzerine İstanbul'daki devrimci gençlik örgütleri, İYDGD, Marmara Dev-Genç, ve YDB bu saldırıları protesto etmişlerdir. Ortaklaşa hazırladıkları afişle vapur kaçırma yaygarası ile tutuklanan 16 devrimcinin serbest bırakılmasını ve cenaze törenlerine yönelen saldırıların kesilmesini istemişlerdir. Ayrıca bu saldırıları kınayan çok sayıda büyük boy duvar gazetesini de İstanbul'un değişik yerlerine asmışlardır.

CENAZE TÖRENİ TOPLANTI GÖSTERİ YÜRÜYÜŞ HAKKIMIZ GASPEDİLEMEZ

"VAPUR KAÇIRMA" YAYGARASIYLA TUTUKLANAN 16 DEVRİMCİ SERBEST BIRAKILMALIDIR

MARMARA DEV-GENÇ | YDB | İSTANBUL YDGD

İŞÇİ KIYIMINA SON

SON BİRKAÇ AY İÇİNDE ONBİNLERCE İŞÇİ, HÜKÜMETİN, PATRONLARIN VE SENDİKA AĞALARININ İŞBİRLİĞİ İLE İŞTEN ATILMIŞTIR. 1978 YILI İÇİNDE İŞTEN ÇIKARTILAN İŞÇİ SAYISI 250 BİNİ BULMUŞTUR.

İŞÇİ ARKADAŞ !

İŞSİZLİĞİN, PAHALILIĞIN SORUMLULARI BİZ DEĞİLİZ. PATRONLARIN BİZİ AÇ, İŞSİZ BIRAKMASINA KARŞI MÜCADELEYE HAZIRLANALIM. İŞTEN ATILAN ARKADAŞLARIMIZIN GERİ ALINMASI İÇİN DİRENELİM.

Onbinlerce işçinin işten çıkarılması karşısında sessiz kalmayalım

Yazısı 4. Sayfada

Devrimci Basına Özgürlük

Parti Bayrağı Dergisi Yazıişleri Müdürü tutuklandı

- Parti Bayrağı Sorumlu Yazı İşleri Müdürü Nuran Saygılı Parti Bayrağı Dergisinin 8. ve 9. Sayılarında Yayınlanan THKO Belgelerinde TCK'nın 142. Maddesini İhlal Ettiği Gerekçesiyle Tutuklandı
- Eski Bir DGM Savcısı Olan Basın Savcısı Parti Bayrağı Yazı İşleri Müdürü Nuran Saygılı'yı Tutuklatmak İçin Özel Bir Çaba Sarfetti.

Parti Bayrağı dargisi Sorumlu Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı, 15 Aralık Cuma günü TCK'nın 142, 311 ve 159. maddelerine dayanılarak İstanbul 6. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanmıştır. Nuran Saygılı'nın tutuklanması için Sulh Ceza Mahkemesine başvuran basın savcısı, tutuklamanın gerçekleşmesi için saatlerce özel bir çaba sarfetmiştir.

Nüran Saygılı'yı tutuklayan Sulh Ceza Mahkemesi, gerekçe olarak derginin 8 ve 9. sayılarında yayınlanan THKO Belgelerini göstermiştir. Bilindiği gibi sözkonusu belgelerden biri THKO Yayın Organı Yoldaş dergisinden alınmış olup, THKO'nun geçmişi ve geldiği nokta-

De.sa.7.sü.4'de

NURAN SAYGILI: "Gerçek suçlu 141 ve 142 Maddelerdir, bunlar düşünce özgürlüğüne vurulan zincirlerdir"

Cuma akşamı İstanbul 6. Sulh Ceza Mahkemesi tarafından tutuklanan Parti Bayrağı dergisi sorumlu Yazıişleri Müdürü Nu-

Dev.Sa.7.Sü.4'de

Parti Bayrağı ve Halkın Kurtuluşu'nun Başbakan ve Adalet Bakanı'na gönderdiği protesto telgrafı

Parti Bayrağı dergisi Sorumlu Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı'nın Parti Bayrağı dergisinde yayınlanan yazılar dolayısıyla tutuklanmasından sonra basına ortak bir açıklama yapan gazetemiz sahibi Teoman Göral ve Parti Bayrağı dergisi sahibi Semih Orcan, Mussolini'nin faşist ceza yasasından alınan maddelerle halkın ve devrimci basının susturulmaya çalışıldığını belirterek, Nuran Saygılı'nın tutuklanmasını kınamışlardır.

Semih Orcan ve Teoman Göral, ayrıca Başbakan Bülent Ecevit ve Adalet Bakanı Mehmet Can'a çektikleri iki ayrı telgrafla da Nuran Saygılı'nın tututuklanmasının devrimci basının susturulmaya çalışılmasının bir örneği olduğunu söylemişlerdir.

Başbakan ve Adalet Bakanına çekilen telgrafın metni şudur:

Bülent Ecevit
Başbakan - Ankara

Parti Bayrağı Dergisi'nin Sorumlu Yazıişleri Müdürü NURAN SAYGILI, dergideki yazılardan ötürü tutuklanmıştır. Hükümetiniz bir yandan halkın ezilmesi ve sömürülmesi için her türlü baskı tedbirleri artırırken, diğer yandan gerçekleri dile getiren devrimci basını susturmaya çalışmaktadır. Bu durumu şiddetle protesto eder, tutuklu gazetecilerin derhal serbest bırakılmasını talep ederiz.

İSTANBUL BAROSU GENEL KURULUNDAN 180 AVUKAT:

«Tutuklanan yazıişleri müdürleri derhal serbest bırakılmalıdır»

Parti Bayrağı dergisi Sorumlu Müdürü Nuran Saygılı'nın 15 Aralık günü tutuklanmasından sonra 16 Aralık günü toplanan İstanbul Barosu Genel Kurulundan bir açıklama yapan 180 avukat, basına yönelik saldırıları kınamış, tutuklu bulunan sorumlu yazıişleri müdürlerinin ve yazarların serbest bırakılmasını ve basın affının derhal çıkmasını istemişlerdir. 180 avukatın basına açıklaması şöyledir:

Demokrasinin en önemli güvencelerinden olan BASIN'a son günlerde, öteden beri var olan baskılar daha da yoğunlaşmış sorumlu yazıişleri müdürleri ve yazarlar tutuklanarak cezaevlerine gönderilmiş, objektif haber veren basın hakkında soruşturmalar artmıştır.

Bu anti-demokratik uygulamalar, teamül haline getirilmek ve devrimci basın susturulmak istenilmektedir.

- Tutuklu yazıişleri müdürleri ve yazarlar derhal serbest bırakılmalıdır.

- Basın affı derhal çıkartılmalıdır.

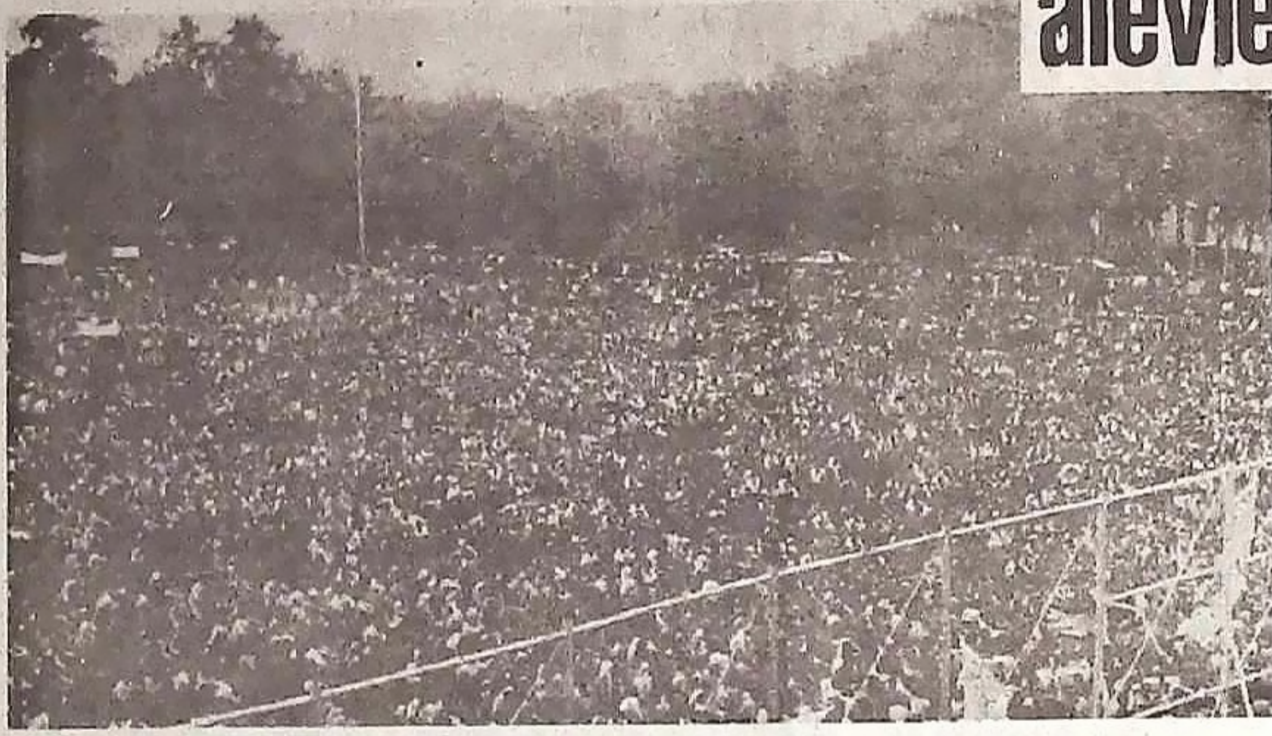
Basına yönelen bu tür anti-demokratik uygulamaları protesto eder, tüm yurtsever, devrimci, demokrat kişi ve kuruluşları basın affı çıkartılması için mücadeleye çağırırız.

16 Aralık 1978

BÜTÜN DÜNYADA ÇIĞ GİBİ BÜYÜYEN

Ulusal kurtuluş savaşlarının ve halk mücadelesinin alevleri emperyalistleri ve uşaklarını yerle bir edecektir

Tahran'da 2 milyondan fazla emekçi, "Şah'a Ölüm" sloganlarıyla yürüdü.

Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin alevleri dünyanın dört bir yanından yükseliyor. Ezilen halklar, bağımsızlık ve özgürlük için emperyalizme, sosyal-emperyalizme, onların işbirlikçilerine darbe üstüne darbe indiriyorlar. Halkların kurtuluş mücadelesi, proletaryanın sınıf mücadelesinin yedek gücüdür. Ezilen halklar, proletaryanın temel müttefikidir. Halklar, bir emperyaliste karşı diğerine dayanmadan, silahlı mücadele ile ileri atılıyorlar. Dünyanın bazı bölgelerine bir bakış; ezilen halkların, şu ya da bu emperyaliste bel bağlamadan geliştirdikleri mücadelenin güçlü nefesini açıkça gösterir.

İran

İran halkının mücadelesi gittikçe güçlenerek sürüyor. Son hafta içinde Tahran'da 2 milyondan fazla emekçi, faşist Şah rejimini protesto etti. İsfahan'da ve diğer şehirlerde milyonlarca emekçi "Şah'a Ölüm" sloganlarıyla yürüdü. Onbinlerce petrol işçinin grevi sonucunda, petrol üretimi aşağı yukarı tamamen durdu. Protesto yürüyüşleri günlerce sürdü. Faşist ordu birlikleri halka ateş açtı. Resmi rakamlara göre dahi ölü sayısı yüzü aşmaktadır.

Halk mücadelesinin büyümesi karşısında, faşist Şah, şimdi CIA ajanlarının yönettiği sözde destekçi çeteleri ortaya saldı. Şah'a satılmış yüz kadar faşist güruh, Tahran Sokaklarında Şah lehine bağırıp çağırdı. Ancak aynı zamanda halk üzerinde terör estirmek üzere esnafın dükkanlarına saldırdı. Ortalığı yaktı, yıktı.

Bu son hafta içinde gösteriye katılan milyonlarca emekçi, Şah rejimine karşı mücadele azmini bir daha haykırdı. Milyonlarca emekçi, yüzü aşkın şehit verdi. Binlercesi yaralandı. Faşist rejimin halk düşmanı yüzü bir daha ortaya çıktı. İran halkı, toprak ağalarının ve kompradorların beslemesi olan, Amerikan emperyalizminin uşağı olan faşist Şah rejimine karşı mücadeleye kararlıdır.

Faşist Şah diktatörlüğü, halk hareketini bölmek, baskıyı artırmak için, bütün bu direnişlerin dini bir hareketten başka bir şey olmadığı yalanını yayıyor. Oysa İran halkının kabaran mücadele dalgasının temelinde dini nedenler değil, faşist Şah rejiminin sömürü ve zulmüne karşı derin nefret yatmaktadır. Milyonlarca emekçi, açlık ve işsizliği her gün etinde hissetmektedir. Faşist rejimin zulmüne boyun eğmemektedir. Milyonlarca İranlı emekçi, faşist rejimi ve onun destekçisi Amerikan patronlarını protesto etmek, bu sömürü ve zulme son vermek için sokaklara döküldü. Bu gösteriler aynı zamanda, Şah'ın destekçisi olan Sovyet ve Çin revizyonistlerine de indirilmiş darbelerdir.

İran'da halk kitlelerinin verdiği şehitler, kan emici Şah rejiminin barışçı gösterilerle yıkılmadığını bir daha doğrulamaktadır. Şimdi, sözde muhalefet yürüten Ulusal Cephe'nin bazı önderleri de Şah ile pazarlığa oturmuşlardır. Elbette Şah'ın görünüşte uzaklaşması ve hükümet değişikliği ile bitirilmek istenen bu pazarlıklar, İranlı emekçilerin değil, emperyalistlerin ve faşistlerin çıkarları doğrultusundadır. İran halkı, kesin zaferin ancak faşist rejimin yıkılması ve bütün emperyalistlerin İran'dan kovulmasıyla sağlayacaktır.

Umman-Dofar

Basra Körfezi halkları, ulusal kurtuluş için on yılı aşkın süredir elde silah çarpışıyorlar. Amerikan-İngiliz petrol tekellerinin kuklaları olan emirliklerine darbeler indiriyorlar. Dofar halkının mücadelesi büyüyünce İngiliz subaylarının yönetiminde 50 bin kişilik bir İran ordusu, Dofar halkını katletmek üzere bölgeye yollandı. Aynı dönemde Çin revizyonist yönetimi de Dofar halkına yaptığı dolaysız silah yardımını kesti. Şimdi Umman-Dofar halklarının kurtuluş mücadelesi geçici olarak geri çekilmiştir.

Zimbabve

Rodezya, ırkçı faşist diktatörlüğün sürdüğü bir Afrika ülkesidir. İktidarda bulunan Smit rejiminin baş destekçileri, Amerikan ve İngiliz emperyalistleridir. Ülke nüfusunun % 95'ini oluşturan Zimbambve halkı, silahlı kurtuluş mücadelesinde son yıllarda kararlı adımlar attı. Sömürgeciliğe, emperyalizme ve ırkçı faşist rejime karşı Yurtsever Cephe'yi kurdu. Ülkenin büyük bölümü, Yurtsever Cephe'nin denetimi altındadır. Silahlı mücadele, emperyalistlerin sözde bağımsız bir Rodezya kurmak için ilan ettiği kukla parlamentoya rağmen gelişmektedir.

Namibya

Namibya, (Güneybatı Afrika) eskiden Alman emperyalizminin sömürgesi idi. Şimdi Güney Afrika ırkçı faşist rejiminin fiili işgali altındadır. Namibya halkı, SVAPO örgütünün önderliğinde bölge topraklarının % 80'ini denetimi altına almıştır. Silahlı kurtuluş mücadelesi, Güney Afrika'nın ırkçı rejimine sert darbeler vurdu. Irkçı işgalciler, şimdi Namibya'ya sözde bağımsızlık tanımak için seçim güldürüsüne başvurdular. Bu planı tezgahlayanlar, başta Amerika olmak üzere Alman, İngiliz ve diğer batılı emperyalistlerdir. Amaç, Namibya yurtseverlerinin silahlı mücadelesini yatıştırmak ve bir kukla hükümet kurmaktır. Ülke, elmas, uranyum ve diğer doğal zenginliklere sahiptir. Amerikan emperyalistlerinin yanında Alman emperyalistleri de, Güney Afrika ırkçı rejimini silah ve parayla beslemektedir. Namibyalı yurtseverlerin silahlı mücadelesi, ırkçı işgali meşrulaştırmaya çalışan seçim oyununu da boşa çıkarmıştır.

Eritre

Bir Doğu Afrika ülkesi olan Eritre'de, Etyopya askeri faşist cuntası ulusal kurtuluş alevlerini söndürmek için boşuna çabalıyor. Eritreli yurtseverler şimdi ortak bir komutanlık altında birleşerek ülkenin büyük bölümünü faşist işgalcilerden kurtarmışlardır. Etyopya faşist cuntasının patronu ise, Sovyet sosyal-emperyalistleridir. Moskova çarları, generalleri ve kukla Küba ordusu ile Etyopyalı faşistlerin imdadına koşuyorlar.

Batı Sahra

Batı Sahra birkaç yıl öncesine kadar bir İspanyol sömürgesi idi. Bu Afrika ülkesinde halk, Polisario örgütü önderliğinde silahlı mücadele ile sömürgecileri kovdu. 1976 yılında Fransız emperyalistleri ve Fas kralcı rejimi Batı Sahra'yı işgale kalkıştılar. Batı Sahra halkı, Amerikan kuklası Fas rejiminin saldırılarını püskürttü. Fransız emperyalistlerinin hava saldırılarına göğüs gerdi. Şimdi ülkenin büyük bölümü, yurtseverlerin silahlı mücadelesiyle kurtarılmıştır.

Doğu Timor

Doğu Timor, eskiden Portekiz sömürgesi olan bir Güney Asya ülkesidir. Doğu Timor halkı, şimdi Endonezya faşist yönetiminin işgaline karşı silahlı mücadele vermektedir. Son iki yıl içinde, 20 bin faşist işgalci öldürülmüştür. Halk, zırhlı araçlar ve uçaklarla desteklenen Endonezya faşistlerini, elde silah püskürtmektedir. Yurtseverler, Doğu Timor topraklarının % 85'ini denetim altında tutuyorlar.

Faşist Endonezya rejiminin efendisi Amerikan emperyalizmidir. Her yıl 25 milyon dolar silah, Cakarta rejimine, Vaşington tarafından sağlanıyor. Amerikan ordusunun, Vietnam'da deney kazanmış en güvenilir faşist subayları Endonezya işgalci kuvvetlerini yönetiyor. Faşist Endonezya ordusu, napalm kullanıyor, ormanları yakıyor ve Doğu Timor adasını kuşatarak yurtseverleri dize getirmeye çalışıyor. Ancak Doğu Timor halkı, üç yıldır elde silah verdiği mücadeleyi kararlılıkla sürdürmektedir. Yurtseverlerin örgütü Fretilin'in yaptığı bir açıklamada belirtildiği gibi "bir halk, kendi özgürlüğü için elde silah mücadele ederse zafere mutlaka ulaşır."

Nikaragua

Nikaragua halkı, faşist Somoza diktatörlüğüne karşı mücadelesini geliştiriyor. Somoza diktatörlüğü, büyüyen mücadele karşısında yeni manevralara başvurdu: Sözde kamuoyu yoklaması yapmak, belirsiz bir tarihte sözde genel af çıkarmak! Bütün bunlar, Somoza'nın halkın özgürlük ve gerçek demokrasi için mücadelesini ezmeye yönelik manevralarıdır. Ancak yurtseverler, silahlı halk direnişi ile faşist rejime ve efendisi Amerikan emperyalizmine karşı mücadelelerini sürdürüyorlar.

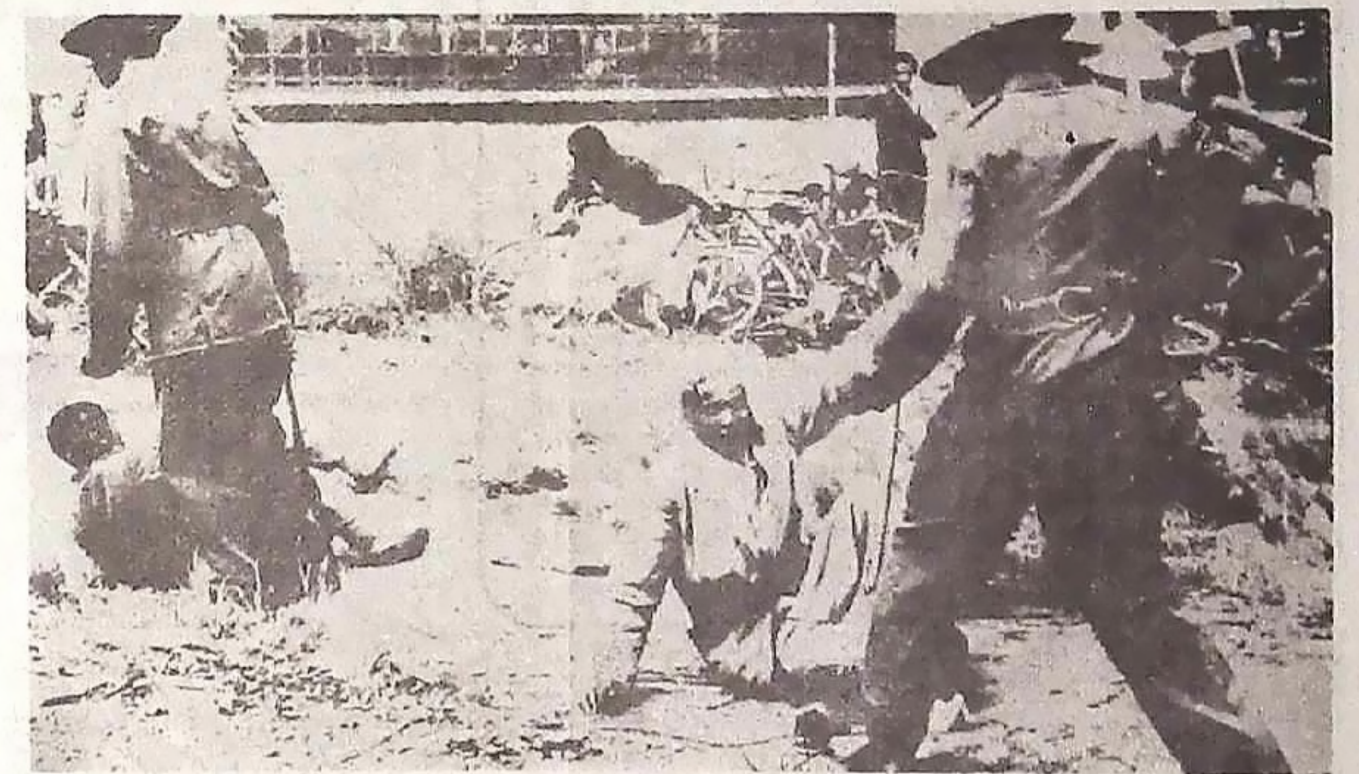
Kuzey İrlanda

Kuzey İrlanda, İngiliz emperyalistlerinin işgal altındadır. İrlandalı yurtseverler, bağımsızlık için uzun yıllardır çarpışıyorlar. Yurtseverler, İngiliz işgalcilerine karşı kararlı mücadelelerini elde silah sürdürüyorlar. İrlanda'nın geleceğini, İngiliz emperyalistleri ve uşağı kukla hükümetler değil, İrlanda halkının kendisi belirleyecektir.

Batı Sahra halkı, Fransız emperyalistlerine ve Amerikan kuklası Fas krallık ordusana karşı savaşıyor.

Zaire! Sovyetlerin yönettiği Katangalı işgalciler çekilirken, Fransız emperyalistleri ülkeyi işgal ediyor.

Rodezya ırkçı faşist rejimi: 250 bin beyazın 6 milyon Afrikalı halk üzerindeki sömürü ve zulmü !

Emperyalistler ve bütün gericiler halkların devrimci-demokratik mücadelesini boğmak için birleşirler

Bütün dünyada proletaryanın sınıf mücadelesi büyüyor. Proletarya, diktatörlüğünü kurmak, sosyalizmi inşa etmek için gerçek Marksist-Leninist partilerin önderliğinde ilerliyor. Ezilen halkların ulusal ve sosyal kurtuluş savaşları ve halkların mücadelesi, proletaryanın sınıf mücadelesinin yedek gücüdür. Bu mücadelenin karşısında başta Amerikan emperyalizmi ve Sovyet sosyal-emperyalizmi olmak üzere bütün emperyalistler ve onların işbirlikçisi faşist rejimler yer almaktadır. Çin revizyonist önderliği de artık açıkça ulusal kurtuluş mücadelelerinin karşısında ve batılı emperyalistlerle omuz omuza saf tutmaktadır. Amerikan emperyalizminin başını çektiği batılı emperyalistler halkların mücadelesine açıkça saldırıyorlar. Sovyet sosyal-emperyalistleri, Eritre'de olduğu gibi bazan açıkça saldırıya geçiyor, bazen Angola'da olduğu gibi kuzu postuna bürünüyorlar. Çin revizyonistleri ise gelişmiş kapitalist ülkelerde devrimi bütünüyle inkar ederken halkların mücadelesi karşısında, Zaire'de olduğu gibi açıkça yer almaktan çekinmiyorlar.

Gerçi bütün bu emperyalistler arasında birçok çelişki vardır. Etki alanlarını korumak, paylaşmak için aralarında dalaşırlar. Örneğin Sovyet sosyal-emperyalistleri uzun zaman Somali'yi "sosyalist" olarak ilan ettiler. Somali ordusunu Etyopya'ya karşı yönettiler. Aynı dönemde Etyopya ordusunu ise, Amerikan emperyalistleri ve İsrailli siyonistler yönetiyordu. Somali ve Etyopya halkları, iki süper devletin çıkarları uğruna birbirine kırdırıldı. Etyopya'da bir askeri darbe oldu. Rus yanlısı faşist subaylar yönetime geldi. Brejnevlerin dilinde bu kez Etyopya "sosyalist" oldu, Somali ise "gerici" ! Halkların birbirine kırdırılması sürdü. Emperyalistler ve sosyal-emperyalistler arasındaki bu çelişki, ne Somali halkının, ne de Etyopya halkının çıkarına değildi.

İRAN VE ŞİLİ ÖRNEKLERİ

Bütün bu çatışmalara rağmen, karşı-devrim cephesi gerektiğinde halkların mücadelesi karşısında birleşmektedir. Amerikan emperyalizmi Sovyet ve Çin revizyonistleri, etki alanları için mücadele ederken faşist rejimlerle, halklara karşı birleşmekten geri kalmazlar. Bunun bir örneği İran'dır.

İran'da milyonlarca emekçinin büyüyen mücadelesinden korkan Amerikan emperyalistleri, sözde muhalefeti oluşturan Ulusal Cehpe'ye ve revizyonist Tudeh Partisi'ne yasal çalışma olanakları tanıyacaklarını belirtmişlerdir. Amerikan tekelleri bir yandan Tahran Havaalanına milyonlarca dolarlık silah yığarken diğer yandan da halk mücadelesini engellemek için revizyonistlere el uzatmaktadır.

Tudeh Partisi, Rus sosyal-emperyalistlerinin uşağıdır. Amacı, faşist-feodal diktatörlüğün yıkılarak emperyalizmin atılması değil, yalnızca Şah'ın uzaklaştırılması ve hükümet değişikliğidir. Tudeh Partisi, Amerikan emperyalizminin yerine Sovyet sosyal-emperyalizminin hegemonyasını kurmak için uğraşıyor. Şah rejiminin efendisi Amerikan emperyalizmidir ama doğal gazın en büyük yağmacısı Rus sosyal-emperyalistleridir. Kanlı yaz katliamlarından sonra, Şah ile anlaşma imzalayan gene Moskova çarlarıdır. 17 Eylül tarihli Pravda gazetesinde bu anlaşmanın maddeleri vardır. Onbinlerce emekçinin kanına bulanmış Şah rejiminin cinayetleri ise, tek kelimeyle olsun Brejnev revizyonizminin organlarında yer almaz.

Eli kanlı rejimin bir diğer destekçisi Çin revizyonist yönetimidir. Amerikan emperyalizminin egemenliği sarsılıyorsa, faşist Şah'ın imdadına yetişmek üzere Deng Siao-ping ve hempaları ne güne duruyorlar? Hua-Deng revizyonist kliğinin hesapları açıktır: "Şah'a dayanarak İran'a nasıl sızarız? Şah'ı 'ulusal bağımsızlıkçı' ilan edersek acaba Pehlevi güneşinde bize de bir yer ayırabilir miyiz?" Hua Guo-feng'in İran ziyareti ve Deng Siao-ping'in demeçleri, Çin revizyonist yönetiminin İran halkına düşmanlığının en açık belirtileri olmuştur.

Aralarındaki dalaşmalara rağmen karşı-devrim cephesinin, halkların mücadelesi karşısında açıkça birleşmesinin bir diğer örneği de Şili'dir.

Amerikan emperyalizmi, 1973 yılında askeri faşist darbeyi fiilen tezgahladı, yönetti. Pinoşe cuntası yönetime geldikten sonra Brejnev revizyonistleri sözde darbeyi protesto ettiler. Ama gerçekte, Moskova çarları, Pinoşe cuntası ile peş peşe kredi anlaşmaları imzaladılar, ticareti geliştirdiler. Sovyet revizyonistlerinin Şili halkına karşı faşist cuntayı destekleyen bu tutumunu ise Çin revizyonistleri görünüşte protesto ettiler. Ancak, dünya halkları Şili faşist cellatlarını nefretle mahkum ederken Çin revizyonistleri de Şili cuntasına krediler açtılar. Çin Büyükelçisi, Şili başkenti Santiago'da diktatör Pinoşe'yi övgüye boğdu, "Şili ve onun devlet başkanı hakkındaki olumlu izlenimlerini" dile getirdi. Çin yönetimi, Birleşmiş Milletler'de Şili faşistlerinin cinayetlerini protesto eden karar tasarılarında dahi çekimser kaldı. Böylelikle, Amerikan emperyalistlerinin, Sovyet ve Çin revizyonistlerinin Şili halkının mücadelesi karşısındaki düşmanca ortaklığı pekişmiş oldu.

Bu örneklerin gösterdiği gibi, halklar ancak kendi güçlerine dayanarak bağımsızlık ve özgürlüğü elde edebilirler. Emperyalizmi söküp atabilir, faşist ve gerici rejimleri yıkabilirler. Ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinin kesin zaferinin güvencesi proletaryanın öncülüğüdür. Marksist-Leninistler her zaman ulusal kurtuluş mücadelelerini, halkların devrimci mücadelelerini desteklemişlerdir. Bütün emperyalistler ve gericiler, halkların mücadelesinin yeminli düşmanlarıdır. Halklar, bir emperyaliste karşı diğerine dayanmadan Marksist-Leninist partinin önderliğinde bağımsızlık ve özgürlüğe kavuşacak, kesintisiz olarak sosyalizme doğru ilerleyeceklerdir.

Eritreli savaşçıların namluları, Sovyet sosyal-emperyalistlerinin yönettiği Etyopyalı işgalcilere ve Küba paralı ordusuna doğrultuluyor !

DEVRİMCİLER PARTİ BAYRAĞI ALTINDA TOPLANIYOR

D.Halkın Yolu'ndan

İstanbul'dan bir devrimci

Ben, iki buçuk yıl Halkın Yolu saflarında mücadele vermiş bir yurtsever devrimciyim. "Üç Dünya Teorisi" etrafında oluşan ayrışmalardan sonra, savunduğum siyasi çizginin yanlışlığını kavrayarak özeleştirimi veriyor ve Halkın Kurtuluşu sempatizanı olarak devrim mücadelesine devam edeceğimi bildiriyorum. Halkın Yolu'nun ideolojik-siyasi çizgisi, oportünizm ile Marksizm-Leninizm arasında ortayol tezgahlamaya çalışan eklektik bir çizgidir. Bütün siyasi tespitlerinde açıkça yansıyan bu durumu daha önce kavrayamamamın nedenleri, Marksizm-Leninizmi objektif olarak değerlendirip araştırmamış ve dışımdaki siyasetlerin, özellikle de Halkın Kurtuluşu'nun getirdiği eleştirileri dikkatle incelememiş olmamdır. Bir diğer neden de, gözümün önüne tahta perde çeken grupçuluktur. Geçmişte savunduğum siyasetin yanlışlığını kavramamda, "Üç Dünya Teorisi" çevresinde oluşan polemik ve ayrışmaların büyük etkisi olmuştur. Çünkü bu ayrışmada, Halkın Yolu içinde gelişen çizgiler ve önderliğin topyekün karşı-devrimin saflarına geçmesi, pratik bir sonuç olarak beni etkilemişti. Bu basit bir ayrışma ve birkaç abbas yolcunun çekip gitmesi değildi. Bu, siyasi çizginin oluşturulmasında baş rolü oynayan önderliğin, büyük çoğunluğuyla 'burjuvazinin işçi sınıfı içinde ajanlığını' yapan karşı-devrimci bir çizgiye iltica etmesiydi. Bu olay, Halkın Yolu'nun savunduğu ortayolcu çizginin en doğal sonucuydu. Çünkü oportünizm ile Marksizm-Leninizm arasında üçüncü bir yol yoktur. Böyle bir yol inşa edenler, eninde sonunda parçalanırlar ve çoğunlukla oportünizmde karar kılarlar.

Bir diğer temel mesele de, proletarya partisinin inşası meselesiydi. Geçmişte, Halkın Yolu'nun savunduğu birlik ve parti inşası konusundaki eklektik çizginin sonucu olarak, birliği ve parti inşasının birtakım siyasetlerin eklektik olarak tavanda birleşeceği ve tabanda verilen ideolojik mücadele ile doğruların bulunacağı bir zeminde oluşacağını savunuyordum. Öte yandan, birlik platformunda Aydınlık oportünizmi dahi birleşilebilecek bir güç olarak görülüyordu. Bunu, hiç kimse tabanda savunmamasına rağmen, gene hiç kimse böyle bir anlayışın neyin sonucu olduğunu kavrayamıyordu. Oysa, bu, birlik ve parti inşası konusunda da savunulan ortayolcu çizginin sonucuydu.

Halkın Yolu'nun ortayolcu çizgisi bütün siyasetlerinde açıkça kendini göstermektedir. Özellikle, birlik, geçmiş 'sol' hareketin değerlendirilmesi, Mustafa Kemal hareketinin değerlendirilmesi, ülkenin sosyo-ekonomik yapısı ve gelişimi, 'faşizm' ve faşist diktatörlük, uluslararası planda emperyalist devletler ve aralarındaki ilişki, ulusal planda baş çelişki ve baş düşman, devrimci sınıflar ittifakı ve demokratik devrim ve bir dizi temel meselede, hem oportünizm, hem de Marksizm-Leninizm savunulmaktadır. Gençlik, milli mesele gibi bazı konularda da siyaset dahi inşa edilmemiştir, grupçuluk körüklenmiştir. Böyle bir siyasi çizginin oportünizmde karar kılması kadar doğal bir sonuç olamaz. Bu, Halkın Yolu'nun vardığı sonucun olumsuz yönüdür. Fakat, bir de madalyonun ters yüzü vardır. O da, başta tabandaki iyi niyetli devrimciler olmak üzere, önderlik karşı-devrime iltica ettikten sonra, "Üç Dünya Teorisi"ni red temelinde biraraya gelen ve 'yeni' bir çizgi inşa etmeye çalışan şimdiki Devrimci Halkın Yolu taraftarlarıdır. Bunların "Üç Dünya" oportünist teorisini reddetmeleri ve önderliğin karşı-devrimci rüzgarına kapılmamaları bir olumluluktur. Fakat gene bunların, sonucun nedenlerini, geçmişte savundukları siyasi çizginin özünü ve "Üç Dünya Teorisi"nin bu çizgi içindeki köklerini aramamaları, kavramamaları büyük bir olumsuzluk, gözü körlüktür. Ne söylenirse söylensin, onların anlayışı, "evet, geçmiş siyasi çizgimizde 'bazı' yanlışlar var, fakat, biz bunları aşacağız ve yeni, doğru bir siyasi çizgi inşa edeceğiz" anlayışıdır. Böyle bir anlayışla hem Marksist-Leninist bir çizgi inşa edilemez, hem de doğrulara varılamaz. Çünkü bu anlayışın bir yönü de grupçuluğun körüklenerek devam ettirilmesidir. Yapılması gereken, tabandaki bütün unsurların objektif olarak Marksizm-Leninizmi, geçmiş siyasi çizgiyi, bugün sürdürülen bu anlayışın kime hizmet ettiğini ve kendi dışlarındaki siyasi çizgileri, özellikle de Halkın Kurtuluşu'nu, geniş bir iyi niyet ve objektiflik ve devrime hizmet ruhuyla, devrimin çıkarlarını her şeyin üstünde tutarak incelemeleridir.

Emeğin Birliği'nden

Adıyaman'dan bir grup devrimci

Bizler mücadeleye Emeğin Birliği saflarında başladık ve bundan bir süre öncesine kadar Emeğin Birliği saflarında yer aldık.

Geçen zaman içerisinde Emeğin Birliği denen bu grubun modern revizyonist, sosyal-faşist ve Troçkist özünü gördük. Onların gerçek nitelikleri bizim gibi devrim isteyen insanların gözünde açığa çıkınca, Emeğin Birliği şefleri her türlü hile ve sahtekarlığa başvurdular. Proleter devrimcileri karalamaya ve onların tabanlarının eridiği demagojisine hız verdiler. Emeğin Birliği şefleri, ayrı bir siyasi grup olarak ortaya çıktıklarından bu yana, ne Türkiye'nin sosyo-ekonomik yapısı konusunda bir şey söylediler ne de ortaya devrimci bir çizgi koydular. Onlar bugün hızla sosyal - faşist bir grup olmak yolundadırlar ve sahte TKP gibi sosyal-faşistlerin vurucu gücü durumundadırlar.

Bizler bu gerçekleri pratik olarak gördüğümüz için ekim ayı içinde Emeğin Birliği saflarını terk ettik. Bu süre içinde kendimizi yeniden gözden geçirmeye ve çeşitli siyasi hareketlerin ortaya koydukları çizgiyi incelemeye çalıştık. Halkın Kurtuluşu'nun ortaya koyduğu çizginin proleter devrimci ve Türkiye halkını devrime götürecek bir çizgi olduğunu gördük. Ve Halkın Kurtuluşu saflarına katılmaya karar verdik. Bugün bu ildeki YDGD saflarında yer alarak sınıf mücadelesine katılıyoruz.

Bizler tüm devrimcileri ve Emeğin Birliği saflarında bulunan iyi niyetli devrimcileri Halkın Kurtuluşu saflarında birleşmeye ve sosyal-faşist bir vurucu grup olma yolunda hızlı adımlar atan Emeğin Birliği tekkesini terk etmeye çağırıyoruz.

Hizip'ten

Kırşehir'den Musa Bilici

Proleter devrimci saflarda 1977 yılı içinde ortaya çıkan hizip hareketi içinde ben de yer aldım. Ama bugün bu hareketin karşı-devrimci niteliğini gördüğüm için proleter devrimci saflara katılıyorum, Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı saflarında yerimi alıyorum.

Hizipçi şefler, eleştiri özgürlüğü adı altında her sempatizanın, her grevcinin proleter devrimci hareket içinde söz ve karar sahibi olması gerektiğini söyleyerek, kitle kuyrukçusu tavırlarını ortaya koydular. Önderlik meselesini iyice yozlaştırarak, önderliği sadece bir hakemlik düzeyine indirdiler. Muhalefet adına ortaya çıkarak hizip kurdular. Disiplin yerine anarşinin meşrulaştırılması için mücadele ettiler. Lahana yetiştirir gibi kadro yetiştirmeye, bunun için insanların sınıf mücadelesinden tamamen koparak sadece kitapların başında oturmasını salık vermişlerdir.

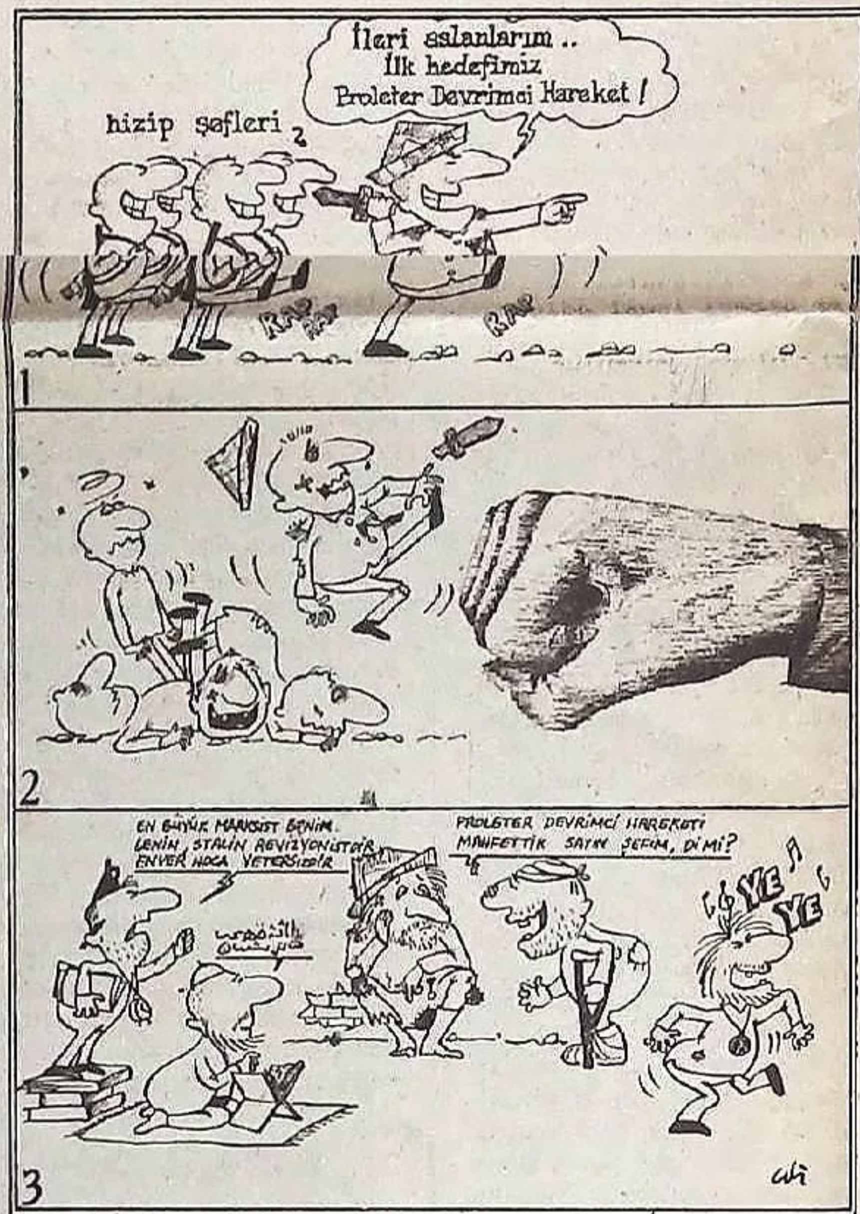
Kurdukları hizibi yalan ve demagoji ile yaşatmaya çalışmışlardır.

Hizipçi elebaşıları uluslararası komünist hareketin tezlerini ve Marksizm-Leninizmi sözde savunuyorlarmış gibi görünmektedirler. Ama onlar Marksizm-Leninizmi değil, her konuda oportünizmi ve revizyonizmi savunmaktadırlar. Onlar bir yandan "Üç Dünya Teorisi"nin sınıf işbirliği güden bir teori olduğunu söylerken, bir yandan da ülkemizdeki sorunların çözümüne geldiği zaman revizyonist tezleri ve siyasetleri savunmaktadırlar. Onlar, başından itibaren ve bugün, ülkemizin yarı-feodal bir ülke olduğunu reddetmektedirler. Egemen sınıfların komprador nitelikte olduğunu saklamaya çalışmaktadırlar. Bugünkü devrimin özünün toprak devrimi olduğunu reddetmektedirler. Egemen sınıfların ve emperyalistlerin toprak meselesini çözdüğünü söyleyerek, tıpkı "Üç Dünyacı" revizyonistler gibi, komprador burjuvazi ve emperyalistlere 'ilerici' bir rol atfetmektedirler. Ülkemizdeki feodalizmin ve feodal kalıntıların Prusya yolu ile tamamen tasfiye edildiğini söylemektedirler.

Hizipçi şefler, savundukları bu görüşlerle modern revizyonist ve 'Üç Dünyacı" görüşlerin aynısını savunduklarını göstermiş olmaktadırlar. Onların modern revizyonizme ve 'Üç dünya' revizyonizmine karşı olmaları sözdedir ve kimseyi aldatamayacaktır.

Bugün hizip saflarında kalanların sayısı son derece sınırlıdır. Geride kalanların da aralarında hiçbir birlik yoktur. Onlar arasında bugün İncil ve Kuran üzerinde araştırma yapanlar, Troçki'yi araştıranlar, Lenin ve Stalin'i revizyonist ilan edenler, Enver Hoca'ya yetersiz diyenler, düzene teslim olmuşlar ve Marksizm-Leninizmi kavramanın yolu burjuva kültürü almış olmaktan geçer diyerek matematik-müzik dersi alanlar çoğunluktadır.

Hizibin bu durumu devrimcileri hiçbir şekilde şaşırtmamaktadır elbette ki. Bir gün hizipçilerden birinin belinden ikiye bölündüğünü duyarsak hiç şaşırmayacağız. Çünkü hizipçilik bölücülük ve bölünme demektir.

Kırşehir'den Lütfi Demirkapı

Halkın Kurtuluşu içinden hizip hareketinin çıktığı dönemde, küçük-burjuva yapımı aşamamış olduğumdan ve ahbap-çavuş ilişkilerimin devrimci ilişkilerin önüne geçmesinden dolayı, hizip hareketi içinde yer aldım. Proleter devrimcilerin uyarı ve eleştirilerini dikkate almadım. Bu eleştirilerin doğruluğunu ve önemini kavrayamadım.

Hizip hareketi içinde yer aldığım süre içinde, hizibin proleter devrimci harekete düşmanlıktan başka bir anlama gelmeyen faaliyetlerinin içinde yer aldım. Fakat hizip şeflerinin kariyerist tutumlarını, anti-Marksist siyasetlerini ve karşı-devrimci faaliyetlerini bizzat hayatın içerisinde kavrayınca hatalarımı anladım ve özeleştiri yaparak ve bu özeleştiri temelinde kendimi aşarak yeniden proleter devrimci hareketin saflarında yer almaya karar verdim.

Bu süre içinde hizip kendi hiziplerini doğurarak paramparça oldu ve dağıldı.

Proleter devrimci hareketin ulaştığı bu aşamada tüm devrimcilerin birliğinin ve parti inşasının önüne kurulmaya çalışılan tekkelerin kağıttan duvarlarını parçalayarak bütün devrimcileri proletaryanın Marksist-Leninist kızıl bayrağını yukarılara kaldıran Parti Bayrağının saflarında toplanmaya çağırıyorum.

Kırşehir'den devrimci bir öğrenci

Siyasi geriliğim ve ahbap-çavuş ilişkilerimin güçlü olması hizibin çıktığı dönemde beni hizip hareketinin kuyruğunda sürükledi. Onlar bizim gibi devrim isteyenleri, ama yolunu bağımsız olarak çizmekte yetersiz kalanları kendilerine bir alet olarak kullanmaya çalıştılar. Bariz yalanlar söyleyerek bizleri şimdiye kadar oyalamasını başardılar. Ama geçen zaman ve gelişen olaylar sonunda ben de bütün devrimciler gibi hizibin karşı-devrimci niteliğini daha iyi ve somut olarak kavradım. Bugün proletaryanın devrimci siyasi çizgisinin Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı tarafından temsil edildiğini gördüm. Bunun için de özeleştiri yaparak Halkın Kurtuluşu saflarında yerimi almaya karar verdim.

Bütün devrimcilerin er geç Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı saflarında toplanacağına inanıyorum.

ODTÜ'den iki devrimci

1977 yılı ortalarında sınıf mücadelesi deneyimizin çok az olmasından, ideolojik düzeyimizin geriliğinden dolayı hizip saflarında yer aldık.

Hizip saflarında bulunduğumuz süre içinde, orada kazandığımız deneylerle, niyetimiz ne olursa olsun hizip saflarında yer alarak doğrudan doğruya burjuvaziye ve karşı-devrime hizmet ettiğimizi açıkça gördük ve hizip saflarından ayrıldık. Fakat, hizip hareketi içinde yer almanın üzerimizde bıraktığı etkilerin sonucu olarak yılgınlığa düştük ve uzun süre sınıf mücadelesinin dıştan bir izleyicisi olduk. Bu süre içinde de Marksist-Leninist hareketin dışında kalmakla devrime hizmet etmeyeceğimizi kavradık. Bunun için de zaaflarımızı aşarak ve özeleştiri yaparak Halkın Kurtuluşu saflarında yerimizi alıyoruz.

Gerek hizibin etkisinde kalmış, gerekse hâlâ diğer küçük-burjuva grupların saflarında yer alan iyi niyetli devrimcileri Halkın Kurtuluşu'nun bayrağı altında toplanmaya çağırıyoruz.

Kırşehir'den devrimci bir işçi

1975-76 yıllarında devrimci harekete sempati duyarak Halkın Kurtuluşu gazetesini okumaya başlamıştım. Gerek bilinçsizliğimin, gerekse ahbap-çavuş ilişkilerimin ağır basması sonucu 1977 yılı içinde ortaya çıkan hizip hareketinin içinde yer aldım. Hizip saflarında yer aldığım süre içinde, hizip şefleri bana her gün pek yakında yeni bir siyaset ortaya koyacaklarını söylüyorlardı. Ama onların bu yolla beni ve benim gibi birçok devrimciyi oyaladıklarını anlamam çok sürmedi.. Bunun üzerine hizip saflarını terk ederek, onlarla ilişkilerimi tamamen keserek Halkın Kurtuluşu'nun proleter devrimci siyasi çizgisini benimsedim.

Devrim yapmak isteyen bütün insanların yeri Halkın Kurtuluşu'nun saflarıdır. Bütün dürüst insanlara çağrım da budur.

Kırşehir'den bir devrimci

İki yıl kadar önce Halkın Kurtuluşu saflarından ayrılan hizip hareketinin içinde yer aldım. Hizip saflarında yer almamda, diğer faktörlerin yanı sıra, siyasi düzeyimin geri olması ve ahbap-çavuş ilişkilerimin devrimci ilişkilerden daha ağır basması da önemli bir rol oynadı. Bu süre içinde hizipçi hareketin çeşitli faaliyetlerine katıldım. Fakat geçen zaman içinde hizip saflarında kalmamın devrime değil, karşı-devrime hizmet ettiğini kavradım. Bu nedenle hizip saflarından ayrılarak Halkın Kurtuluşu saflarına katılmaya karar verdim.

Tüm dürüst devrimcileri, saflarında bulundukları oportünist, revizyonist, hizipçi tekkeleri terk ederek proleter devrimcilerin kaldırdığı parti bayrağının altında yer almaya çağırıyorum.

Aydınlık-TİKP'den

Ankara'dan bir devrimci

Ben 1976'da teorik seviyemin düşük olması nedeniyle devrimci olarak gördüğüm TİKP-Aydınlık siyasetine katılıp, 6 ay öncesine kadar karşı-devrim saflarında mücadele verdim.

Bu süre içinde TİKP şeflerinin tabandaki dürüst, devrimci, ihtilalci unsurları bireysel terörizme karşı çıkmak bahanesi altında, maceracılık kalkanını alabildiğine sallayarak nasıl yozlaştırıp, pasifize ettiklerini ve onları kendi kalın tekke duvarları içinde proleter devrimcilere düşmanlık temelinde hapsederek nasıl sınıf işbirlikçisi, karşı-devrimci teorilerini empoze etmeye çalıştıklarını pratikte yaşayarak gördüm.

Önceleri Marksizm-Leninizmi kavramadaki noksanlığımdan dolayı genel siyasetlerin doğru olduğunu sanıp, bazı kişilerin pasifist olduğunu düşünüyor, verilecek aktif mücadele ile pasifizm batağından çıkılabilineceğine inanıyordum. Ama daha sonraları cebinde öğrenci kimliği olan herkes, hangi görüşten olursa olsun, okullarına gidebilmelidir ve akabinde çıkarttıkları, okullarda faşist işgaller sonucunda oluşan faşist diktatörlüğün resmi ve sivil güçlerine karşı verilen mücadeleye önderlik eden devrimcilerin oluşturduğu gruplara maceracıdır diyerek, gruplar dağıtılmalı tek tek okullara gidilmelidir şeklinde sistemleştirdikleri gençlik siyasetlerinde sınıf işbirliğini sezinlediğim için kendi birimimde karşı çıkarak muhalefet yürüttüm ve araştırmaya yöneldim.

Araştırmalarım sonucu TİKP'nin geçmişte de reformist, sınıf işbirlikçisi, küçük bir burjuva aydın grubu olduğunu daha sonra da eskiden beri sistemleştirdikleri görüşlerine "Üç Dünya Teorisi" kılıfını geçirerek hızla karşı-devrim saflarında yerini aldığını gördüm ve ayrıldım.

Faşizmi, hakim sınıfların bir kesiminin diktatörlüğü olarak görüp, faşizme karşı mücadeleyi de onların bir kesimine (MHP ve Kontr-gerilla'ya) karşı gazete(!) mücadelesine indirgerlerken, diğer yandan Kontr-gerillanın bir bölümüne yurtsever diyerek, AP içinde Kamran İnan kliğini destekleyerek, AP-MHP-MSP gibi partilerle toplantılar düzenleyerek, CHP, AP ve MSP'yi güçbirliğine(!) çağırarak Gıda-İş Genel Kurulunda sahte TKP, TİP gibi partilerle ortak liste çıkararak gerçekte faşistler ve sosyal-faşistlerle aynı potada olduklarını kanıtladılar. Oktay, Faysal, Yusuf yoldaşları canice katledip, proleter devrimcilere saldırarak, gazetelerinde devrimcilerin isimlerini yayınlayıp polislik yaparlarken, faşist diktatörlüğe en güzel hizmeti sunup, karşı-devrimci yüzlerini halka göstermişlerdir.

Sosyo-ekonomik yapı tahlillerinde de, Ülkemizde emperyalizmin uzantısı gelişmesi ve varlığı ona bağlı olan tekelci komprador karakterde bir kapitalizmin varlığını ve komprador burjuvazinin varlığını reddetmektedirler. Gelişen kapitalizmi de kendi iç dinamiği ile gelişen, feodalizmi tasfiye eden milli kapitalizm ve hakim sınıfları da büyük milli burjuvazinin oluşturduğunu söylüyorlar.

Türkiye ekonomisini milli ekonomi, hakim sınıfları da milli gördüklerinden, yaklaşan savaş tespitiyle birlikte baş çelişmeyi de milli çelişme olarak ele alıp, iki süper devlete karşı, gerçekte yalnız Rus sosyal-emperyalizmine karşı hakim sınıflarla birleşip milli bağımsızlığın korunması merkezi görevini tespit ediyorlar. 45 milyon halkı birleştirmek safsatalarıyla komprador burjuvazi ve büyük toprak ağalarıyla birleşmeyi savunmakla milli ihanet çizgisi izliyorlar. Yurt savunması adı altında burjuva devlet ve ordunun güçlenmesini savunarak milli militarizm istemektedirler.

Bütün bu siyasetlerini de proletaryaya, emperyalist burjuvazi ve yarı-sömürgelerdeki uzantısı komprador-feodal sınıflarla işbirliğini öğütleyen, 2. dereceden emperyalist ülkelerle hatta baş düşman görülen Rus sosyal-emperyalizmine karşı ABD emperyalizmi ile ittifakı öneren, proletaryanın ve halkların devrim mücadelesini inkar eden, kapitalizmle sosyalizm arasındaki temel çelişkiyi reddeden karşı-devrimci 'Üç Dünya Teorisi"ne sıkı sıkıya sarılarak ve bu teoriyi dünya devriminin stratejisi olarak lanse ederek, kendilerini haklı çıkartmaya çalışmaktadırlar; oysa TİKP-Aydınlık revizyonistlerini ve efendileri Çinli revizyonistleri, Marksizm-Leninizmin en yüce ideolojisi yalanlamaktadır.

Benim tüm dürüst, devrime inanan arkadaşlara çağrım:

Emperyalizme, sosyal-emperyalizme, her türden revizyonizme, oportünizme küçük-burjuva ihtilalciliğine karşı verdiği mücadelede saflarını sıklaştıran ve bugün ülkemizde bir güneş gibi parıldayan proleter devrimci hareketin saflarında faşist-feodal diktatörlüğe karşı UDHD ve Sosyalizm yolunda mücadeleye katılalım.

KAHROLSUN TİKP-AYDINLIK REVİZYONİZMİ!

YAŞASIN MARKSİZM-LENİNİZM!

Afşin'den devrimci bir öğrenci

Ben Afşin Lisesi'nde okuyan bir öğrenciyim. 1977 yılından bu yana Aydınlık-TİKP hareketinin içerisinde yer aldım. Bu süre içinde Aydınlık-TİKP revizyonistlerinin benim gibi pek çok insanı karşı-devrime hizmet ettirdiğini gördüm. Ben bunun farkına 1978 yılı sonlarında vardım. Bunun üzerine özeleştiri yaparak bir sempatizan olarak Halkın Kurtuluşu saflarına katıldım. Sınıf mücadelesine Halkın Kurtuluşu saflarında devam etmek arzusundayım.

Aydınlık revizyonistleri, her geçen gün karşı-devrime daha fazla hizmet etmektedir. Bunu 45 milyon halkın birliği demagojisi ile gizlemeye çalışmaktadırlar. Onların 45 milyon halkın birliği dediği, kendilerinin Demirellerle, Türkeşlerle ve Şah gibi faşistlerle birleşmesidir. Bugün dünyada birinci, ikinci ve üçüncü dünya ülkeleri yok, ezen emperyalistler ve egemen sınıflar ile ezilen halklar vardır.

Aydınlık saflarında bulunan iyi niyetli arkadaşlara çağrıda bulunuyorum ve şunu diyorum: Koçlarla, Sabancılarla gecekondularda oturan emekçilerin çıkarları bir değildir. Bunları birleştirmek de mümkün değildir. Bugün tutulması gereken yol, bütün devrimcilerin Halkın Kurtuluşu saflarında birleşmeleridir.

Devrimci Yol'dan

Bursa'dan devrimci bir öğrenci

Bugüne kadar Devrimci Gençlik siyaseti ile yetiştim ve onun içerisinde yer alıyordum. Fakat çevremdeki proleter devrimci arkadaşlarla tartışarak Halkın Kurtuluşu'nun koyduğu devrimci siyasi çizgiyi özümledim ve Halkın Kurtuluşu saflarına katıldım.

Devrim isteyen bütün iyi niyetli insanların da benim gibi gerçekleri görerek, Halkın Kurtuluşu saflarında yer alacaklarına inancım tamdır.

Ankara'dan iki devrimci

Bizler daha önceden Devrimci Yol saflarında mücadele ediyorduk. Fakat geçen zaman ve gelişen olaylar bize gerçekleri gösterdi.

Devrimci Yol, feodalizmi ve feodal yapıyı görmemekte, emperyalizmin feodalizmi tasfiye ettiğini savunmakta, çoğu zaman sorumsuz ve maceracı tutumlara girmektedir. Etkin olduğu kitle örgütlerinde tekkeci bir yol izlemekte ve demokratik olmayan bir çizgi uygulamaktadır. Eylemde birlik, propaganda ve ajitasyonda serbestlik ilkesini çiğneyerek, halk güçlerinin birliğini zedelemektedir. Devrimci Yol, izlediği bu çizgi ile sosyal-faşistlerin ve sosyal-emperyalistlerin güçlenmesine hizmet etmektedir.

Devrimci Yol, sosyal-faşistleri hâlâ sol içinde görmektedir ve sosyal-faşistlerle proleter devrimciler arasındaki mücadeleye de sol içindeki bir mücadele olarak bakmaktadır.

Bugün Devrimci Yol'un izlediği çizgi ve savunduğu görüşlerin Marksizm-Leninizm ile hiçbir ilişkisi yoktur.

Tüm devrimciler Halkın Kurtuluşu'nun ve Parti Bayrağı'nın proleter devrimci çizgisinde birleşmelidir.

Ankara'dan bir devrimci

Üç yıldan beri Devrimci Yol'un saflarında mücadele ettim. Okulumda verdiğimiz mücadele sırasında Devrimci Yol'un halkı ve gençliği bölücü bir çizgi izlediğini, keskin bir devrimci slogancılığın ardında mücadeleden yan çizen bir tutum takındığını gördüm. Teslimiyetçilik ve maceracılık bu çizgi içinde kol kola yaşamaktadır.

Ayrıca Devrimci Yol, revizyonizmle, Marksizm arasında bir ortayol izlemekte ısrar etmesinden dolayı da doğrudan devrime zarar vermektedir. Ortayolcu bu çizgiyi reddediyorum ve tüm devrimcileri HALKIN KURTULUŞU saflarına çağırıyorum.

Halkın Birliği'nden

Gaziantep'ten dört devrimci

Bizler kısa bir süre öncesine kadar Halkın Birliği'nin saflarında bulunuyorduk. Fakat bugün Halkın Birliği tekkesini terk ederek Halkın Kurtuluşu'nun saflarına katılmış bulunuyoruz.

Bugün Halkın Birliği tekkesinin şefleri kendi tekkelerini proleter devrimci harekete düşmanlık temelinde ayakta tutmaya çalışmaktadır. Bunun için de Halkın Birliği tekkesi içinde siyasi düşmanlığı körüklemektedirler. Halkın Birliği'nin siyasi çizgisinin temelini "Üç Dünya Teorisi" teşkil etmektedir. Ayrıca onlar, hareketlerinin ve siyasetlerinin "granitten bir kaya" olduğunu vurgulamaktadırlar. Fakat gelinen bugünkü noktada bu siyasetlerin ve grubun bir kül yığını olduğunu bugün aklı başında herkes en rahat bir şekilde görmektedir. Bizler de bunu görenler arasında yer alıyoruz. Elbette ki bunda Halkın Kurtuluşu'nun ve Parti Bayrağı'nın eleştirilerinin büyük ve belirleyici bir payı oldu.

Bugün parti bayrağı saflarında yerimizi aldığımız için mutluyuz. Tüm devrimcilerin de er geç parti bayrağı saflarında toplanacağına inanıyoruz.

Gaziantep Cengiz Topel'den Halkın Birliği saflarını terk eden Ali Aşkın, Hasan Gür, Mustafa Alptekin ve Hamza Güloba

İşçi kıyımına son

Onbinlerce işçinin işten çıkarılması karşısında sessiz kalmayalım

Son ay içinde işten atılan işçi sayısı hızla arttı. Karayollarında 17 bin işçi, Yol-İş Federasyonu yöneticileriyle CHP hükümeti arasındaki işbirliğinin sonucunda işten çıkartıldı. Koç Holdingde işten çıkartılanların sayısı beş bini aştı. Çoğunluğu CHP'li başkanların yönetiminde bulunan belediyelerden 2 bin kalifiye işçi çıkartıldı. Madeni eşya sanayiinde toplam olarak 15 bin, kimya ve ilaç sanayiinde 3 bin, gıda sanayiinde 6 bin işçi son aylarda işten çıkartıldı. 1978 yılı başından bu yana işten çıkartılan işçi sayısı 250 bini aşmaktadır.

İşsizlik, kapitalizmin kaçınılmaz sonucudur. Komprador burjuvazi, işten çıkarmalar aracılığıyla derin bunalımın faturasını işçi sınıfına kesmeye çalışmaktadır. Nitekim, kompradorların baş ta gelenlerinden Rahmi Koç'un sözleri çok açık: "Hammadde darboğazı yüzünden şimdiye kadar beş bin işçi çıkarttık. Darboğaz atlatılmazsa işçi çıkartmaya devam edeceğiz." Koç gibi kompradorlara şimdi devlet de omuz vermektedir. Karda kışta 17 bin Karayolu işçisi aç, açık bırakılmıştır. Yol-İş Federasyonu yöneticileri gibi sendika ağaları da, işveren ile devlet arasındaki bu işçi düşmanı ortaklığa katılmışlardır.

Resmi işsiz sayısı: 2 milyon 600 bin! İş ve İşçi Bulma Kurumu'na başvuran işsiz sayısı 560 bin!

"TOPLUMSAL ANLAŞMA"YI İMZALAYANLAR İŞSİZLİĞİN SORUMLULARI ARASINDADIR

Karayolları gibi devlet kuruluşlarında işten çıkartmalar, "Toplumsal Anlaşma" doğrultusunda imzalanan toplusözleşmelere göre yapılmaktadır. Toplumsal ihanet anlaşması haziran ayında imzalandı. Kamu İktisadi Teşekküllerinde (KİT) yürürlüğe girdi. Yüzbinlerce işçi, Türk-İş'in sendika ağalarıyla CHP hükümeti arasında imzalanan bu belgeye göre, kazanılmış haklarının gasbedilmesiyle karşı karşıya bulunuyorlardı. O günlerde "Toplumsal Anlaşma"nın ilk savunucularından biri, Yol-İş Federasyonu Genel Başkanı ve CHP'li Halit Mısırlıoğlu idi. Yol-İş yöneticileri daha Halil Tunç'tan önce bu ihanet belgesini öve öve bitiremediler. Bir an önce imzalanması için ellerinden geleni ardlarına komadılar. Bugün ne oldu? Aynı Yol-İş Federasyonu, imzaladığı toplusözleşme ile 17 bin işçinin işten atılmasını adeta meşrulaştırmıştır. Toplumsal ihanet belgesinin tezgahçıları, şimdi onbinlerce işçiyi, aynı ihanetin doğrultusunda işsiz bırakmışlardır.

Belediyelerde durum farklı mıdır? Genel-İş'in CHP'li sendika ağaları işçilerin kazanılmış haklarının gasbedilmesine karşı çıkan devrimci işçileri sendikadan atıyorlar. Ancak yaz başında "Toplumsal Anlaşma"yı göklere çıkartan ve imzalanmasını hızlandıranlar gene aynı Genel-İş'in sendika ağaları idi. İşçi düşmanı niteliğini bile bile CHP hükümetini destekleyen gene aynı sendika ağalarıdır. Faşist diktatörlüğe karşı CHP'nin sahte halkçılığını yutturmaya çalışanlar, işte iki bin işçiyi işsiz bırakan bu sendika ağalarıdır.

"Toplumsal Anlaşma"nın imzalandığı günlerde Halkın Kurtuluşu, bunun sonucunda bunalımın yükünün işçi sınıfına daha ağır olarak bindirilmek istendiğini defalarca belirtti. Bu anlaşma ile işsizlik ve pahalılığın olanca ağırlığıyla emekçi halk kitlelerine çökeceğini önceden gösterdi. Bunun karşısında başta CHP hükümeti olmak üzere sendika ağaları ne yaptılar? Proleter devrimcileri ortalığı karıştırmakla suçladılar. Bu anlaşmanın iş güvencesi sağladığını belirttiler. Sözde muhalefet yapan bazı revizyonistler ise, gene de CHP hükümetini destekleyerek gerçekte "Toplumsal Anlaşma"nın tezgahlanmasını hızlandırdılar. Bugün fiyat artışlarının bedelini emekçilerden başka kim ödemektedir? Bugün derinleşen bunalımı, işten çıkartmalarla işçi sınıfına yükleyen burjuvazinin yardakçısı, dün "Toplumsal Anlaşma"yı imzalayan sendika ağaları değil midir?

İŞSİZLİĞE KARŞI ACİL TALEPLER ETRAFINDA MÜCADELEMİZİ YOĞUNLAŞTIRALIM

Şimdi onbinlerce işçi işten atılıyor. Fabrika kapılarını aşındıran işsizler ordusu büyüyor. Bugün Karayolu işçileri, yarın maden işçileri! İşsizlik, bir karabasan gibi bütün emekçilerin başında sallanıp duruyor. Bugün sana, yarın bana! İşten çıkarmalara karşı direniş günleri gelip çattı. İşçi sınıfı kardeşlerinin karakışta, aç, susuz fabrika kapılarına konmasına göz yummaz.

İşçi arkadaş! Patronların bizi aç, işsiz bırakmasına karşı mücadeleye hazırlanalım. İşten atılan arkadaşlarımızın işe geri alınması için direnelim! İşsizliğin, pahalılığın sorumluları biz değiliz. Patronların kâr hırsı, bizi işsiz bırakıyor. Sömürücü egemen sınıflar gününü gün ederken bize de kapı kapı dolaşıp iş aramak kalıyor. İşten çıkarmalara boyun eğmeyeceğiz, direneceğiz. Biz, sömürüyü kökünden kazıyacak işçi sınıfıyız. İşsizliğin olmadığı düzen için, sosyalizm için mücadele eden biziz.

İşten çıkartmalara karşı mücadelemizi, bugün aşağıdaki talepler etrafında yoğunlaştıralım:

-İŞTEN ÇIKARTMALARA SON!

-İŞTEN ÇIKARTILANLAR GERİ ALINMALIDIR!

-HERKESE İŞSİZLİK SİGORTASI!

-LOKAVT TÜMÜYLE YASAKLANMALIDIR!

-İŞKANUNUNUN 13, 17 ve 24. MADDELERİ İPTAL EDİLMELİDİR!

EM-AŞ PATRONU GENEL-İŞ YÖNETİMİ 12 İŞÇİYİ İŞTEN ATTI

EM-AŞ Matbaasından 12 işçi, işten atıldı. Bu kez 12 işçiyi açlıkla yüz yüze bırakan, "Ben patronum, ister atarım, ister alırım" diyen birisi değil. Tersine "Ben işçiden, emekçiden yanayım" diyen, kendisini işçi sınıfının temsilcisi olarak göstermeye çalışan bir sendika yönetimi ve bu patronların kararını uygulayan sözde sosyalist yönetici İlhami Soysal'dır.

GENEL-İŞ VE BASIN-İŞ KİMİ TEMSİL EDİYOR

Genel-İş yönetimi, izlediği işçi düşmanı siyasetini açıkça uygulamaktan çekinmiyor. Onun bu tavrı, egemen sınıflara olan yakınlığından, kapitalist sömürüye olan ortaklığından kaynaklanıyor. Kendisini, işçi kitlesinin sözcüsü ilân etmekten kaçınmayan, fakat her zaman işçi sınıfının mücadelesini baltalamaya çalışan bu baylar, bugün ve bundan önce hangi gün işçilerin kapitalist sömürü ve faşist zulme karşı verdikleri mücadelenin yanında yer almıştır? Buna verilecek yanıt, hiçbir zamandır. Bu ağalar, binlerce sendika üyesinden aidat kestiler, sendika kasasını doldurdular. O kasayı hiçbir zaman işçiler için açmadılar. Grevci işçileri aç bırakarak, patronun çanağından yalandılar. Bunlardan biri olan Genel-İş yönetimi, kendi çiftliği gibi kullandığı sendikanın parasıyla kurduğu EM-AŞ Matbaası kanalıyla birçok yandaşına lüks yaşam sağladı. Sözde "ilerici" yayınların basımı için kurduğu matbaada "tiraj düşüklüğü" gerekçesiyle birçok devrimci yayını basmadı. Kâr getiren yüksek tirajlı burjuva gazetelerini ve karşı-devrimci yayınları basarak yüksek kâr sağladı. Ama hep zarar ettiği yalanını yaydı. Son olarak da üretimin % 50'nin altına düştüğü gerekçe gösterilerek 12 matbaa işçisini sokağa attı. Aynı hamurdan yoğrulan Basın-İş yönetimi, işçilerin işten atılması karşısında revizyonist yüzünü örtmeye çalıştı. Ama bu örtünün inceliği, Basın-İş'in hain yöneticilerinin tutumunu gizleyemedi. Onlar, işten atılmaya karşı işçilere direniş önerdiler. Hemen oylamaya geçildi. 18 işçi "evet" 7 işçi "hayır" dedi. DİSK'e bağlı her iki sendika ağası da sözde bir işçi kuruluşu olan EM-AŞ'ta direniş yapmanın doğru olmayacağı görüşündeydiler. Basın-İş yönetimi işten atma kararının haklı nedenlere dayandığını belirtmekten de geri kalmadı. Böylece o, işçileri fabrikadan atan patronların bu tavrını da onayladığını gösterdi.

İşten atılan işçiler Basın-İş yönetimi ve her türden sendika ağaları hakkındaki görüşlerini şöyle belirtiyorlar:

"Basın-İş'in direniş önerisi sadece yüzündeki ihaneti maskeleme çabasıdır. Zaten, işyerinde iş kapasitesi düşürülmüştü. Direnişin gücü baştan engellenmişti. Böyle bir durum sözkonusu olmasaydı biz sendikanın dediğine bakmaz direnişe başlardık. Gerçeği görmek istemeyen kör, duymak istemeyen sağır olur. Biz ne kör, ne de sağırız. Genel-İş'in ağaları DİSK'in ağalarıyla birlikte bankadaki hesaplarını kabarttılar. Basın-İş'in revizyonistleri de bundan pay aldı. Bütün bunlar Genel-İş üyesi işçilerin alınterleriyle yapıldı. Nerde kaldı bu kişilerin emekçilerin yanında olduğu? Onların, emekçilerin yanında olduğu şeklindeki sahte sözleri, işçilerin patrona satılan hakları, ellerinden alınan işi karşısında, gerçeğe çarparak iflas ediyor. Bizler bu düzene karşı ve sendika ağalarına karşı mücadele etme konusunda kararlıyız. Her yerde işçiler sendika ağalarının işçi düşmanı tutumunu teşhir etmelidir."

ULUSLARARASI İŞÇİ SINIFINDAN

BREZİLYA

Askeri faşist diktatörlüğe karşı proletaryanın sınıf mücadelesi yoğunlaşıyor. Geçen ay başlayan grevlerde şimdi onbinlerce işçi vardır. Grevler yaygınlaşıyor, kitlesel özellik kazanıyor. İşçi kitlelerinin mücadele azmi keskinleşmiştir. Artık sendika ağaları bir kenara itilmektedir. 1964 yılından beri iktidarda olan askeri faşist diktatörlük, grevi yasaklamıştır. Bu faşist yasağa karşı Brezilya işçi sınıfı, grev hakkını grev yaparak kazanmak üzere mücadele alanlarına atılmıştır. Sendikaların çoğunluğu, askeri faşist cuntanın yönetimindedir. Bunun karşısında, Brezilya Komünist Partisi önderliğinde, devrimci sendikal akım gittikçe güçlenmektedir.

Brezilya işçi sınıfı, bunalımın yükünü olduğu gibi sırtına yıkmak isteyen askeri faşist rejime karşı, çalışma ve yaşam koşullarını iyileştirmek için mücadele ediyor. Ancak şimdi onbinlerce liman işçisi, oto montaj sanayii işçileri bu bunalımın kesin çözümünü gitgide daha iyi görmektedir: Faşist diktatörlüğün yıkılması ve gerici egemen sınıfların iktidarının devrilmesi!

B.ALMANYA

120 bin çelik işçisinin grevi haftalardır sürüyor. Dortmund, Bremen gibi büyük metalürji merkezlerinde işçiler, arkadaşlarının işten atılmasına karşı, yaşama ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi için grevi kararlılıkla sürdürüyorlar. Çelik sanayiindeki bu grev, Batı Alman tekelci burjuvazisine otuz yıldır en büyük darbeler indiren güçlü bir eylemdir. İşçilerin belli başlı talepleri; ücretlerin artması, çalışma saatlerinin azalması, çalışma koşullarının iyileşmesi, ve işten atılmalara son verilmesidir. Alman tekelci burjuvazisi, grev hareketini bölmek ve baskı yapmak için 11 bin işçiyi işten çıkarmıştır. Ancak bu güçlü grev hareketi, diğer işkollarındaki işçilerin desteğini kazanmaktadır.

Ankara Belediye işçilerinin sınıf sendikacılığı yolundaki mücadelesi gelişiyor

Reformist Genel-İş ağaları karşı devrimcilerle el ele

16 bin işçi çalıştıran Ankara Belediyesi, kararlaştırılan süre geçtiği halde işçilere paralarını ödemedi. İşçiler 6 aylık ücret farkı, yakacak, giyim, taşıt ve aylık ücretlerin ödenmemesine karşı çıktılar. Genel-İş yönetimi, işçilerin sorunları karşısında kayıtsız kaldılar. Fakat işçiler, sendika ağalarına karşı direnerek, sorunları görüşmek üzere bir toplantı düzenlenmesini sağladılar. Bu toplantıda 500 işçi yer aldı. İşçiler hükümeti ve Genel-İş'in reformist yöneticilerini eleştirerek, sendika ağalığını teşhir ettiler. Genel-İş Ankara 1 nolu şube başkanı Cemal Arslan, işçilerin kendisine yönelik eleştirel konuşmalarına dayanamayarak, işçilere iftira etmeye başladı.

Ankara Belediye Başkanı Ali Dinçer, Genel-İş sendikasına çöreklenen sendika ağalarıyla işbirliği yaparak 16 bin işçiyi açlığa, sefalete, yoksulluğa itiyor. Ali Dinçer, toplusözleşme maddelerini rafa kaldırarak, işçilere ücretlerini ödememektedir.

11 Kasım toplantısında işçilerin çok yönlü sorunları gündeme geldi.

İşçiler, acil olarak aylık ücretlerin ödenmesi, sosyal hakların verilmesi için talepte bulundular. İşçilerin bu haklı talepleri, reformist Genel-İş yöneticilerinden Cemal Arslan tarafından bastırılmak istendi. O, işçilerin kabaran sesine kulak tıkayarak, işçilere karşı savunduğu düşmanlık siyasetini şu sözleriyle açıkladı: "Pahalılıktan yakınırken, hükümetin içinde bulunduğu güç durumu düşünmüyorsunuz. Bu eleştirilerinizle hükümete karşı çıkıyorsunuz. Ücretler konusundaki aceleci tavrınız yersiz. 3 ay, 6 ay, 1 yıl ücretsiz çalışsanız ne olur? Nasıl olsa ücretinizi alacaksınız. Acele etmenizin hiçbir anlamı yok."

Böylece bütün işçileri "Toplumsal Anlaşma" kararlarına, işçileri ve halkı sömürü ve zulüm altında tutan faşist diktatörlüğe boyun eğmeye çağırmaktaydı. Konuşması süresince hükümeti, Belediye Başkanını savundu. İşçilerin çıkarlarından ve haklarından yana tek söz etmedi.

İşçiler, Genel-İş ağası Cemal Arslan'ın konuşmasına şiddetle tepki gösterdiler. Sendika ağasının işçilere grevi yasaklayan "grev silahını kullanmayalım" çağrısı şiddetle reddedilerek eleştirildi. Belediye Başkanının işçilerin talebini karşılamaması halinde direnişe geçilmesi kararlaştırıldı. Başta proleter devrimciler olmak üzere en geniş işçi kitlesi tarafından teşhir edilen Cemal Arslan, gerçek yüzü sergilendikçe saldırganlaştı. Kendisini eleştiren işçilere iftira ederek sendika yıkıcılığı yapıldığını, bu işçilerin amacının Genel-İş'i yıkmak olduğunu söyledi. İşçiler, onun bu iftirasına karşı gerçek kanıtlara dayanarak sendika anlayışlarını militanca savunarak, kendilerine yönelen iftirayı çürüttüler. Sarıldığı bütün yalan dolanların çürüklüğü ortaya çıkan sendika bürokratı, kitleden kurtarıcı aramaya kalkıştı. "Benim işçileri üyelikten attığım söyleniyor. Var mı bunun kanıtı?" deyince, sözkonusu 5 işçinin verdiği yanıt karşısında ne yapacağını bilemeyen şaşkınlara döndü. İşçilerin bilinçli öfkesi, gerçeğe dayalı nefreti karşısında sonunun geldiğini gören bu ağa yalan kaynağına başvurdu. Ona göre, işçiler genç ve yeni idiler. Bu yüzden yıllardır sürdürdüğü sendikal mücadeleden habersizdiler. Bu bir anlama ve kavrama hatasıydı. Fakat bu da tutmadı. Gerçekler tutunduğu bütün sahte dalları kırıp geçiriyordu. 60 yaşında olup, 10 yıldır belediyede çalışan bir işçi ona "Sen tükürdüğünü yalayan bir sahtekarsın. Artık senin arkandan gelmeyiz. Burada sana hiçbirimizin güveni yok" deyince, Cemal Arslan çantasını alarak, çareyi toplantıdan kaçmakta buldu.

REFORMİST CEMAL ARSLAN TİKP REVİZYONİSTLERİYLE İŞBİRLİĞİ YAPIYOR

Genel-İş yöneticisi Cemal Arslan her türden devrim düşmanlarıyla işbirliği yapmaktan çekinmiyor. Bir başka işçi toplantısı, onun sadece DİSK'in başında bulunan sendika ağalarıyla değil, TİKP revizyonistleriyle yaptığı işbirliğini de ortaya koydu. Ankara Belediyesine bağlı Veteriner Müdürlüğü işyerinde çalışan işçiler sürekli başka işlere sürülüyor. Sürgünün durdurulması için işçiler bir toplantı düzenlediler. Sendika ağası Cemal Arslan'ı da bu toplantıya çağırdılar. Belediye Tanzim Satış'ta çalışan emekçilerin de yer aldığı toplantıda, sendikacı, sınıf düşmanı tavrını sürdürmeye devam etti. İşçilerin sürülmesinin haklı olduğunu belirtti. Kendisine karşı işçiler tepki gösterince "Ben sizi işçi olarak görmüyorum" diyerek işçilerin sendika ağalarına ve sömürü düzenine boyun eğen uysal köleler olmaları şeklindeki düşüncesini dışa vurdu. Teşhir olan bu kişi faşistlerin halka karşı giriştiği kanlı saldırıları işçilere yükleyecek kadar adileşti. TİKP'nin halka ve devrimcilere olan düşmanlığından övgüyle söz etti. Halka ve devrime olan düşmanlığını TİKP'li EGO Şube Başkanı Naci Başsorgun tarafından dağıtılan karşı-devrimci bildiri hakkında övücü sözler kullanarak pekiştirdi.

Ankara Belediye işçileri, her türden sendika ağalığına karşı gelişen mücadelede yeni tecrübelere sahip olmakta, sınıf sendikacılığı yolunda ilerlemektedir. Şimdi, Ankara Belediye işçileri, Genel-İş'te kendi temsilcilerini görmek, omuz omuza mücadele eden arkadaşlarını sendika yönetimine getirmek için örgütlenmektedirler.

FABRİKADAN ATÖLYEDEN SENDİKADAN

VAN

Karayolları 11. Bölgede çalışan işçiler, Türk-İş'e bağlı Yol-İş üyesidirler. Bu sendika ağaları imzaladıkları toplusözleşmede vasıfsız işçiler için 40 liralık günlük ücreti kabul etmişlerdir. Konuya ilişkin olarak açıklamada bulunan bir grup proleter devrimci işçi gazetemize şu bilgiyi verdi: "Buz işçisi, düz işçi diye adlandırılan bizler, yağmurda, karda, gece-gündez dağlarda çalışıyoruz. Buzlu dağ yollarında bir paket sigara bulmak bile bizim için önemli bir sorundur. İşçi emeği üzerinde sürdürülen sömürü mevsimlik işçilerde daha da azgınlaşmaktadır. Bu durumda sendika ağaları işçilere tepeden bakmakta, bizi 40 liraya satmaktadır. Aynı şekilde mevsimlik işçilerin işten atılmasına da karşı çıkmazlar. Bir arkadaşımız Yol-İş'in ağalarını eleştirdiğinde, bu patron uşakları işçiye "sen kim oluyorsun da karşımızda konuşuyorsun?" dediler. Bu olay da göstermektedir ki, bizim çıkarlarımız uğruna, bizimle birlikte sömürüye karşı mücadele etmeyen sendika ağaları devrilmelidir. Biz, sınıf sendikacılığı yolunda mücadele etmede kararlıyız. Hiçbir baskı ve saldırı bizi mücadelemizden kesinlikle alıkoyamaz.

GAZİANTEP

Gaziantep'te bulunan Hilal ve İdrofil adındaki iplik fabrikalarında faşist baskı ve işçi kıyımı sürmektedir. İşyerinde Teksif sendikası yetkilidir. Bu sendikanın başkanı faşist Haydar Mutaf, sadece işçileri patrona satmakla kalmamakta, bununla birlikte faşist çetelerle işbirliği yaparak işçilere karşı saldırılar tezgahlamaktadır. Bu sendika ağası Hilal'ın patronu faşist Sami Konukoğlu ile birlikte ÜGD'li faşistleri fabrikaya almaktadır. Patronun koruyuculuğunu yapan faşistler, fabrikada, duraklarda ve işçi servisinde işçilere karşı silahlı bıçaklı katliamlara girişmektedirler. Bu saldırılar sırasında bir işçiyi yaraladılar, birçoğunu fabrikaya sokmadılar. Gazetemize gönderdiği mektupta bir işçi, faşist saldırılara, patrona ve sendika ağasına karşı gelişen mücadeleyi şöyle anlatmaktadır: "Patron ve sendika ağasının baskısı biz işçileri yıldıramadı. Hilal fabrikasındaki faşistler bayan işçilere saldırarak zorla ırzına geçiyorlar. Birçok kız işçi, faşistlerin bu ahlaksızlıklarını işçi kitlesi önünde teşhir etmek istediği için işten atıldı. Faşistlerin ırz düşmanlığına karşı çıkan devrimci, demokrat işçiler, faşist zorbalar tarafından bıçaklandı. 850 işçinin çalıştığı Hilal İplik Fabrikasında bulunan devrimci işçiler diğer fabrika işçileriyle dayanışma içine girdiler. Bu mücadeleyi engellemek isteyen Hilal'in patronlarından Mehmet Özümcü 50 işçiyi işten attı. Hilal'in işçileri, bunun üzerine yemek boykotu yaptı. İşçiler daha sonraki günlerde bir direniş yaptılar. Mücadelenin durdurulamayacağını anlayan patron, işçilerin ileri sürdükleri talepleri kabul etmek zorunda kaldı.. Biz bugün faşist bir sendika ağası olan Haydar Mutaf'ın işçileri patrona satan, toplusözleşme kararlarına karşı mücadele ediyoruz. Sendika ağalarına patronlara ve onların fedailiğini yapan faşistlere karşı mücadelemiz durmayacaktır."

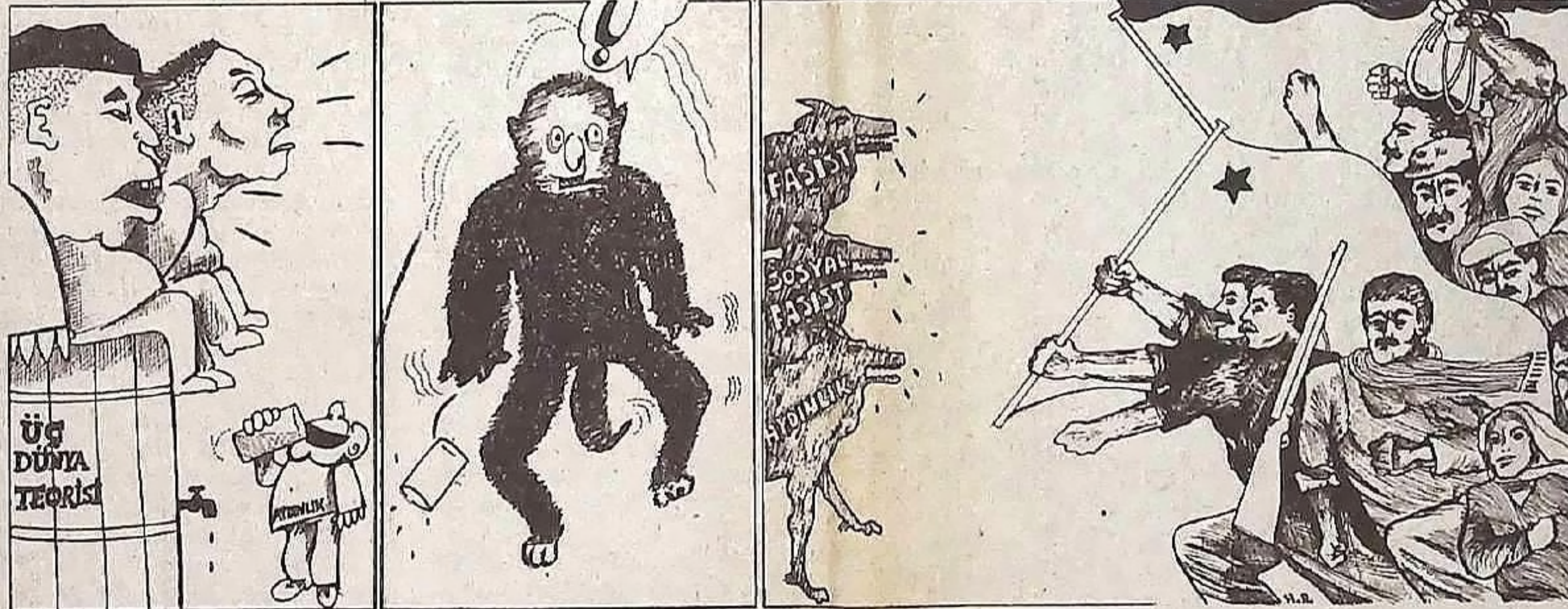
Proleter devrimci harekete karşı şeytanla bile birleşen bir çete :TİKP

Tunceli olayları ve gerçek

●Dersim'de TİKP çetesi proleter devrimcilere karşı TİP, TSİP, Özgürlük Yolu gibi sosyal-faşist gruplarla ve muhbirlerle birleşti

●Bütün gericiler, muhbirler, oluşturdukları kutsal ittifakla devrimci proletarya hareketini ezebileceklerini sandılar. Ama bir kez daha yanıldılar

● TİKP şefleri bütünüyle yalana dayanan propagandaları sırasında Aydınlık gazetesinde yazdıkları yazılarda 47 devrimciyi polise ihbar ettiler. Bundan ayrı olarak İçişleri Bakanlığı'na ve emniyete özel raporlar verdiler

TİKP çetesinin proleter devrimci harekete karşı büyük bir nefret duyduğu, karşı-devrimci amaçlarının ve faaliyetlerinin önünde en büyük engel olarak O'nu gördükleri öteden beri biliniyor. Onların Türkiye gericiliğinin bir parçası ve hatta vurucu gücü haline gelmelerinden bu yana oldukça uzun bir süre geçmiştir. Özellikle bu yaz başından beri karşı-devrimin organik bir parçası olma yolunda attıkları adımlar büyümüş ve hızlanmıştır.

Ancak ağustos ayı başından, yani Tunceli'de il örgütlerini açtıklarından bu yana geçen süre içinde burada yeni bir köprübaşı tutmak için düzenledikleri tertipleri incelemek bu çetenin geldiği yeri göstermesi açısından önemlidir. Ayrıca bu inceleme, TİKP çetesinin gericiliğin taze bir gücü olduğunu ispatlaması yanında bizzat onların karşı-devrimci faaliyetlerinde kullandıkları silahları, devrime ve proletarya hareketine karşı kimlerle birleşebileceklerini teşhir etmesi açısından da önemlidir.

Bunların yanında Aydınlık gazetesinin kasım ayının ikinci yarısından sonra Tunceli'de kurulan sözde 'Halk Komitesi' ile ilgili verdiği haberlerin ilgili gerçeklerin açıklanması da önem taşıyor.

Bilindiği gibi Aydınlık gazetesi kasım ayı içinde 'Tunceli halkının mal ve can güvenliği için ayaklandığını', "saldırganlara karşı birleştiğini", "halk toplantıları düzenlediğini", "kardeş kavgalarına ve saldırganlığa karşı mücadele için halk komitesi kurmak için harekete geçtiğini" yazdı. 26 Kasım tarihli Aydınlık'ta bütünüyle gerçek dışı iddialarla dolu bir haber yayınlandı. Bunun ardından 6 Aralık tarihli Aydınlık'ta yine aynı konuyla ilgili bu kez bir şefin ihbarlarla dolu, devlet güçlerini proleter devrimci hareketi ezmeye çağıran bir yazısı çıktı. Aydınlık adlı yalan makinasının bütünüyle gerçek dışı olan bu iddiaları TİKP çetesinin 3 Eylül günü Dersim'de Yusuf Dal adlı genç bir proleter devrimciyi alçakça katletmelerinin ve devrimci proletarya hareketine karşı açmış oldukları 'cihad'ın bir devamı niteliğindedir.

'HALK KOMİTESİ' VE ARDINDAKİ GERÇEK

Öncelikle şunu belirtmekte yarar var: Aydınlık'ın reklamını yaptığı 'Halk Komitesi' TİP, TSİP, Özgürlük Yolu ve TİKP gibi proleter devrimci harekete karşı düşmanlık duyan bazı CHP'lilerin, Dersimli aşiret önderlerinden muhbir Haydar Koç'un birkaç taraftarının ve son olarak da TİKP'nin Tunceli'de yedeğine düşen Devrimci Yol'cuların oluşturduğu bir komitedir. Bu komite ne TİKP çetesinin iddia ettiği gibi "mal ve can güvenliğini korumak için kurulmuştur" ne de Dersim'deki Devrimci Yol taraftarlarının yutturmaya çalıştıkları gibi "bir anti-faşist halk direniş komitesidir". Bu komite amacıyla, platformu ve onu oluşturanlarla beraber ele alındığında, bütünüyle gericiliğe hizmet etmekte olduğu görülecektir. Üstelik hem TİKP çetesinin, hem de Devrimci Yol'un bu komiteye kendilerinin önderlik ettiklerine dair iddialarla birbirlerinin kafalarını yarmaları da boşunadır. Çünkü bu işe önderlik etme 'şerefi' valiye, emniyete ve son olarak da MİT'in bölge şefliğine aittir.

'Komite' nasıl oluştu ve hangi olayların gelişiminin bir sonucudur? Bu sorunun cevabı geçmişte ve geçmiş olayların içinde aranmalıdır. Aksi takdirde 'Komite' olayının temeli ve dayandığı zemin tespit edilemeyecektir. Aksi takdirde 'Komite'nin bileşimindeki ilginçlik anlaşılamayacaktır.

Dersim'de devrimci halk hareketinin gerçek bir proleter önderliğe sahip olduğunu dost da düşman da biliyor. Ancak bu devrimci halk hareketi ile birleşen proletarya hareketi, başından beri hakim sınıfların saldırısına hedef olmuş, çarpıtılmaya çalışılmış ve damgası ile karartılmaya çalışılmıştır. Dersim'de anti-faşist mücadelenin önüne dikilen gericilik, onun koltuk değnekliğini yapan CHP ve bunların en büyük yardımcıları revizyonistler, gelişen proleter hareketinden duydukları korkuyu her defasında ona karşı yönelttikleri saldırılarla göstermişlerdir. Bu saldırılar, daha önceye dayanmakla birlikte en belirgin biçimde Aydınlık gazetesinin ve TİKP şeflerinin 'yurtsever' diye tanıtmaya çalıştıkları MİT'e muhbirlik yapan ve aynı zamanda Dersim'deki büyük bir aşiretin reisi olan Haydar Koç adlı bir kişinin öldürülmesiyle başladı.

Haydar Koç, 12 Mart'ta MİT'le ilişki kurmuş, Dersim'de MİT'in en has adamı ve İbrahim Kaypakkaya'nın katlinde büyük payı olan Fehmi Altınbilek'le beraber çalışmış, Üçüncü Ordu Kumandanı Ali Fethi Esener'in yakın bir dostu olan bir aşiret reisidir. Ayrıca MHP tarafından Dersim'de MHP il örgütünü kurmakla görevlendirilmiş ve 12 Mart günlerinde ihbarları sonucu yüzlerce devrimciye işkence yapılmasına, halka zulmedilmesine neden olmuştur. İşte proletarya hareketine karşı yoğun tertipler bu muhbirin ölmesi sonucu yoğunlaştı.

Haydar Koç, Dersim'de büyük bir aşiretin reisi idi. Bu aşiretle diğer aşiretler arasında geçmişten gelen düşmanlıklar ve sürtüşmeler vardı. Haydar Koç'un ölümüyle hakim sınıflar aşiretleri birbirine düşürmenin fırsatını bulduklarını zannettiler. İşte bu amaçla da onun kendi has adamları olduğu gerçeğini saklamaya özen gösterdiler. Çünkü H.Koç'un kimliği bütünüyle ortaya çıkarsa muhbirlere, MİT'çilere geçmişten beri kin besleyen, kendi aşireti de dahil olmak üzere bütün Dersim halkı, onun adını Dersim'den sileceklerdi. MİT ve Haydar Koç'un adamları bir yandan onun bu ilişkilerini gizlemeye çalışırken, öte yandan da yeni tertipler düzenlediler. Özellikle de proleter devrimcilere karşı bir saldırı kampanyası başlattılar. Hedef Dersim'de devrimci hareketin ezilmesi ve aşiret kavgasının körüklenmesiydi.

Ancak özellikle proleter devrimcilerin bu oyunları teşhiri sonucu Dersim'deki gericilik istediğini elde edemedi. Ne proletarya hareketini ezebildi ne de aşiret kavgasını körükleyebildi. Gericilerin oyunu bozulmuştu, ama onların bu amaçlarla yürüttükleri faaliyetler henüz bitmemişti.

PROLETARYA HAREKETİNE YÖNELİK SALDIRI SÜRÜYOR

Proleter devrimci hareketin bütün düşmanları bilinçli bir şekilde bu olayı diri tutmaya çalıştı. Haydar Koç'un taraftarları bütün gerici güçleri bu olay üzerinde birleştirmeye özel bir önem verdiler.

Gericilerin proletarya hareketine darbe vurmak için girişimleri bununla kalmadı. Dersim girişindeki benzinlikte çalışan bir işçinin karanlık kalan ölümünü de proleter devrimcilerin üzerine yıkmaya çalıştılar. Proleter devrimciler, bu olayı şiddetle kınamalarına rağmen bu olay da gerici bir propagandanın aracı haline getirildi. Olayla hiçbir ilgileri olmamasına rağmen, proleter devrimcilere maledilmeye çalışıldı. Özellikle yalan makinası TİKP, propagandasını bu olay üzerinde yoğunlaştırdı.

Bundan başka işçi ve öğretmenlerin maaşlarını taşıyan iki mutemedin soyulması da aynı çevreler tarafından proleter devrimcilere yüklenmeye çalışıldı. Amaç hep aynıydı; karşı-devrimci bir propaganda temelinde güç toplamak, gerici eğilim ve girişimleri yoğunlaştırmak. Bütün bu olaylar da ise gerici propagandayı MİT veya MİT'in Dersim'deki ajanları veya bölgenin en gerici akımları başlatıyor. TİKP çetesi de proletarya hareketine karşı yönelmiş olan bu girişimi canıgönülden destekliyor, sürdürüyor ve geliştiriyordu.

Bunun yanı sıra bazı grupların aralarında sürdürdükleri çatışmalar da gerici propagandalara vesile yapıldı. Özellikle Halkın Yolu ve Kawa grupları arasında son zamanlarda yoğunlaşan bu sürtüşmeler, gerici bir birlik kurmak için fırsat kollayanların ekmeğine yağ sürdü.

Bugün adı geçen "Komite"nin içinde yer alanlar veya bu girişimi destekleyenler, bizzat bu gerici propagandanın yürütülmesinde rol almışlardı. Hakim sınıflar, MİT, emniyet, işbirlikçiler, muhbirler ve her renkten gerici siyasetin şefleri karşı-devrimci propagandanın sonucu olarak toplanan bu cılız ve baştan ölü doğan potansiyeli örgütlü kılmak için her fırsatı değerlendirdiler.

DERSİM'DE GERİCİLİĞİN TAZE GÜCÜ: TİKP ÇETESİ

Ülkenin her yöresinde karşı-devrimci bir çizgi izleyen TİKP çetesi bu çizgiye Dersim'de de sıkı sıkı sarıldı. Dersim halkı içinde hiçbir itibarı olmayan bu çete, düne kadar TİKP'ye karşı yürüttükleri provokatif saldırılarını unutarak bu çeteye iltica eden üç-beş devrim kaçkını eski Halkın Yolu ve Kawa taraftarının katılımı ile Dersim'de kendine bir köprübaşı tutabileceğini zannetti. Bu hedefinin önünde duran en büyük engel olarak proletarya hareketinin varlığını tespit etti ve oklarını ona doğru yöneltti. Bu yaz başından beri bölgede yürüttüğü faaliyetini Yusuf Dal yoldaşı katletmekle doruğuna çıkardı. Bütün çalışmaları sırasında devlet güçlerinin güvenini kazanmaya ve devlet güçlerinin eliyle proletarya hareketini ezdirmeye özel bir dikkat sarfettiler.

Yukarıda anlatılan olayları büyük bir iştahla bü yütmek, olayları proleter devrimcilere karşı kullanmak için bütün meseleleri yeniden gündeme getirdiler.

Sürekli olarak Aydınlık adlı paçavralarından ihbarlar yapıyor, proleter devrimcilerin "Dersim'de sıkıyönetim uyguladıklarını!", "silahlı gruplar oluşturduklarını" "yol kestiklerini!", "ev bastıklarını!" anlatıyorlardı. Bu yalanların üzerine inşa ettikleri ihbarları İçişleri Bakanlığına özel bir biçimde sunmayı bile ihmal etmediler. Bu amaçla emniyete ve bakanlığa raporlar gönderdiler. İhbarcılıkları 1938 Dersim Katliamının ertesinde ortaya çıkan milli hainlerin yaptıklarını aratır hale geliyordu. Bunları da tutuklarsanız, her şey güllük gülistanlık olur" diye özel ihbarlar yapıyorlardı. Avukatları metrelerce ihbar listeleri hazırlamaya başladılar. İl yöneticileri düzenli bir biçimde Vali ve emniyetle görüşüyordu.

Hasan Yalçın adlı şef, 47 devrimcinin bir kısmını gizli örgüt üyesi olduğunu iddia ederek polise ihbar etti.

TİKP çetesinin karşı-devrimci propagandası her an hazır vaziyette bekleyen diğer gericilere de cesaret veriyor ve onların girişimlerinin ortaya çıkmasını hızlandırıyordu

VE SÖZDE 'HALK KOMİTESİ' KURULUYOR

'Komite' girişimi ilk kez lisedeki veliler toplantısında formüle edilmeye çalışıldı. "Kardeş kavgasını önleme", "barış ve öğrenim özgürlüğünü sağlama" gibi sözler altında TİP'li okul aile birliği başkanı ve Devrimci Yol taraftarı bazı okul yöneticileri, lisedeki devrimci mücadeleyi engellemek, gençlerin dikkatlerini siyasetten başka noktalara doğru çekmek için bazı kararlar aldılar. Bunlar arasında liseli gençlerin siyasetten uzaklaştırılması, okul ve çevresinde hiç bir siyasi faaliyete katılmamalarının sağlanması vardı. Lisedeki bazı sözde ilerici öğretmenler CHP'nin yeni disiplin yönetmeliği ellerine geçmeden uygulamaya koymaya karar verdiler. Alınan kararlar içinde öğrencilerin cezalandırılması da vardı. Ama proleter devrimciler alınan bu kararlara karşı durdular.

Veliler toplantısında sonuç alamayan "Komite"-ciler Devrimci Yol taraftarlarının bir derneğinde bu işi bir kez daha denediler. Burada sözde bir "Halk Komitesi" seçtiler. Veliler toplantısında da başı çekenlerden Haydar Koç'un adamları bu toplantıda da proleter devrimcilere karşı böyle bir komite kurulması için elinden geleni yaptılar. Toplantıda bulunan bir işçi böyle bir komitenin devrimcilerin dışında kurulmasına itiraz ettiyse de onun önerileri de H.Koç'un adamları ve Devrimci Yol taraftarlarınca reddedildi. Kurulan komiteden on kişinin alınısı proleter devrimcilerin onları ikna etmesiyle bu gerici amaca alet olmamak için istifa ettiler. Ama 'komiteciler' bu işin peşini bırakmayarak Belediye'de bir kez daha biraraya geliyor ve 18 Kasım'da bir halk toplantısı düzenlemek için karar alıyorlardı.

18 Kasım günü dünyanın a yerinde görülen bir güldürü sahneleniyordu. Belediye anons yaparak halkı toplantıya çağırıyor, emniyet yetkilileri toplantının kendi güvenceleri altında olacağını belirtiyor, Vali olaya alkış tutuyor ve her grup kafasında kendi düşüncesi ama sonuçta gericilerin aleti olarak toplantıyı hararetle destekliyorlardı. Devrimci Yol, bu şartlarda toplanan komiteyi 'anti-faşist direniş komitesi' diye nitelendiriyor. Başkaları 'mal ve can güvenliğini sağlama toplantısı", diğerleri "kardeş kavgasını önleme komitesi' adlarını veriyordu. Ama çoğunun kafasında proleter devrimci hareketi tecrit planları, siyasi faaliyeti yasaklama düşüncesi ve sınıf mücadelesini tatil etme fikri yatıyordu.

KUTSAL İTTİFAK

Toplantıya TİP, TSİP, Özgürlük Yolu, TİKP, CHP ve son olarak da Devrimci Yol katıldılar. Bu gerici faaliyeti teşhir için proleter devrimciler de orada bulunuyordu. TİKP yanına aldığı sosyal-faşistlerle birlikte proleter devrimci harekete karşı şeytanla bile birleşebileceğini bir kez daha ispatlıyordu. Ve 'komite' kendine çok büyük ve şatafatlı bir görev biçiyor: "Mal ve can güvenliğini ve öğrenim özgürlüğünü sağlamak". Ayrıca padişah yaveri gibi kendini şu yetkilerle donatıyor: "Bütün kitle örgütleri, sendikalar, dernekler komiteye uyacak, kararlara uymayanlar komite kararları ile bağlı oldukları sendika ve derneklerden ihraç edilecek, komite kararlarına uymayan grup ve kişiler Dersim'den sürülecek, okullara siyaset sokanlar o-

Dev.sa.7.sü.4'de

İŞTE DERSİM HALKININ CAN GÜVENLİĞİNİ SAĞLAMAK İÇİN ORTAYA ÇIKAN ÇETENİN CİNAYETLERİ: ÜÇ AY İÇİNDE DÖRT DEVRİMCİ YURTSEVER GENÇ

Oktay Çiğdemat

Faysal Kelleci

Yusuf Dal

Turgut İbcioğlu

Dersim halkı kimin ne olduğunu biliyor

TİKP şefleri istedikleri kadar proleter devrimcileri 'sahte solcu' ilan etsinler. Dersim halkı kimin ne olduğunu biliyor. Kimlerin 'kekkik soyundan' olduğunu, kimlerin kendi çıkarlarının ve devrimin gerçek savunucusu olduğunu yakından tanıyor. Yıllardır kendine zulüm uygulayanlarla hangi çetelerin kol kola girdiğini ve bunların nasıl bir oyun peşinde olduklarını bildiğinin farkındadır. Dersim halkı yaşlısıyla, genciyle, işçisi ve köylüsüyle proleter devrimci hareketin safındadır. Bu birliği TİKP çetesinin karşı-devrimci şefleri de bozamayacaktır.

Dersim'de Devrimci Yolcular her türden revizyonistin yedeğinde

Ne kadar Devrimci Yolcu varsa o kadar da Devrimci Yol mu var?

"İflah olmaz bir burjuva uşağı olan PDA yazarı...", "Doğu Perinçek için söylenebileceklerin en iyisi 'burjuvaziye sığınmalarını meşrulaştırmak isteyen alçaklar'...", "PDA'nın kaşarlanmış revizyonist yazarları...", "şarlatanlığı elden bırakmayan PDA'cı revizyonistler...", "Onlar(TİKPliler-HK) TİP'li, TKP'li revizyonistlerle omuz omuza 'sahte solculara' karşı... burjuvazinin huzur ve asayişini sağlamak uğrundaki aşağılık savaşlarını... sadakatle yürütmeye devam edecek..." "TİKP'ci bayların, anarşiyi önleyerek mevcut düzenin asayiş ve huzurunu sağlamak için.... savaşacakları..."

Yukarıdaki bütün alıntıları Devrimci Yol dergisinin 30 Kasım tarihli 24. sayısından aldık. Alıntılardan da anlaşılacağı kadarıyla veya yazının tümü incelendiği zaman da rahatlıkla görülebileceği gibi Devrimci Yol dergisi Aydınlık - TİKP hareketini bir burjuva uşağı, burjuvaziye sığınmalarını meşrulaştırmak isteyen alçaklar, şarlatan ve revizyonistler olarak değerlendiriyor. Devrimci Yol, TİKP hareketi konusunda bu tahlilleri diğer nedenlerin yanı sıra esas olarak açıktan düzen koruyucusu bir eylem çizgisine ve buna uygun bir ideolojik hatta bağlı kalmasından dolayı yapmaktadır. Aynı türden eleştirileri aynı yazının içinde TİP, TSİP ve TKP gibi revizyonist gruplara da yönelttiği görülüyor. Üstelik Devrimci Yol dergisini izleyenler için bu tahliller yeni değildir. Bütün bu tahlillerin en kısa açıklaması TİP, TKP ve TİKP gibi hareketlerin en azından düzen savunucusu, karşı-devrimci amaçlarına ulaşmak için devrimci güçleri devlet eliyle ortadan kaldırma gibi alçakça silahlara sahip olduklarıdır.

Ama çok değil bu yazının yazılmasından yalnızca bir hafta önce Dersim'deki Devrimci Yol taraftarları, Devrimci Yol dergisi tarafından yukarıda sıralanan sıfatlarla nitelendirilmiş olan TİKP, TSİP-TİP ve aynı nitelikte olan Özgürlük Yolu grubuyla biraraya geldiler ve kendi deyimleriyle 'anti-faşist bir direniş komitesi kurmaya" kalktılar; tıpkı Devrimci Yol'un eleştirdiği gruplar gibi onlarla birlikte 'anarşiyi önleme tedbirleri üzerinde" görüş birliğine vardılar. Dersimli Devrimci Yol taraftarlarının 'anti-faşist halk komitesi' pek güzeldi. Komite, belediye anonsu ile toplanıyor. Vali ve güvenlik kuvvetlerinin desteğinde "halk" anti-faşist bir direniş komitesi kuruyordu. Üstelik bütün bunları Devrimci Yol önderlerinden birinin "Bu bir oyundur. Bunun arkasında karanlık güçler var, MİT var" diyerek olaya gerçekçi bir yaklaşımda bulunmasından sonra da devam ediyorlar. Ama bu sözlerin hükmü de bir gecelik oluyor ve ertesi gün Devrimci Yol'a yeniden faydacılık ve grupçuluk yol gösteriyordu.

Dersim'deki Devrimci Yol taraftarları da ülkenin başka yerlerinde sık sık olduğu gibi bir kez daha bindikleri arabanın düdüğünü öttürüyorlar, devrim adına en gerici akımlarla ve hatta muhbirlerle biraraya gelmekten çekinmediler. TİP, TİKP, TSİP ve Özgürlük Yolu gibi gruplarla bir masada oturup 'anarşinin' yani sınıf mücadelesinin nasıl söndürüleceği konusunda anlaşmaya vardılar. Liseli gençlere siyaseti yasakladılar. Kitlelere düşünme ve örgütlenme özgürlüğünü yasakladılar. Devrimle karşı-devrimi aynı platform üzerinde birleştirmeye çalıştılar. Dersimli Devrimci Yol taraftarlarına bu eylemlerinde ne yol gösteriyordu? Her şeyden önce grupçuluk ve faydacılık. Dersim'deki en güçlü hareketi diğerleriyle birleşip tecrit etmek. İşte kafalarındaki ilk düşünce buydu. Ama Devrimci Yolcular bunu yaparken varlık nedenlerini yitiriyorlardı. Ancak şimdilik bu hiç de önemli değildi. Proleter devrimci hareketi yıkmak bütün ilkelerin üstüne çıkmıştı. Dersim'deki Devrimci Yol taraftarları bütün keskinlik ve solcu lafazanlıklara rağmen her zaman artçı, kuyrukçu ve reformcu bir akım olarak boy verdi. Bu çizgi, kitle çizgisinden kitlelerin geri bilincine tapmaya anladı. Devrimci olanı olmayandan, sınıf mücadelesinde karşı karşıya gelen güçleri ayırt edemedi. Çoğu kez reformculara sarıldı.

Ama Dersimli Devrimci Yol taraftarlarına fazla haksızlık etmeyelim. Onlara yön veren siyasi çizgi; taraftarlarının önüne hiçbir dönem berrak bir yol çizemedi. Onların kimlerle kimlere karşı birleşmesi konusunda açık bir siyasi çizgi ortaya koyamadı. İşte bu nedenle kimi yerde Devrimci Yol taraftarları proleter devrimcilerle birleştiler, kimi yerde onlara karşı. Kimi yerde revizyonistleri karşı-devrimci ilan ettiler, kimi yerde onların ellerinden tuttular. Dün birleştiklerine ertesi gün en galiz küfürleri savurmaktan geri durmadılar. Ve yine bu nedenle Devrimci Yol, birçok solcu tahlillerin arkasından reformcu bir eylem çizgisiyle boy gösterdi. Veya reformcularla birleşmekte sakınca görmedi. Ve son tahlilde bu karmaşık çizgi, bölgesel merkezleri, bölgesel siyasetleri ve taktikleri ortaya çıkardı. Ve yine bu çizgi Devrimci Yol taraftarlarının sayısı kadar da ortaya 'devrimci yollar'ın çıkmasına neden oldu.

İşçi köylü mektupları

Diyarbakır

DDKD'li sosyal-faşistler bir devrimciyi katlettiler

Kendilerine Kürt milliyetçisi görünümü veren ama gerçekte toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin vurucu bir örgütü olan DDKD'li sosyal-faşistler Diyarbakır ve çevresinde devrimcilere ve halka karşı azgınca saldırıyorlar. Bugüne kadar saldırıları sırasında birçok devrimciyi yaraladılar, toprak ağalarının çıkarına yoksul köylülerin toprak ve özgürlük mücadelesini bastırmaya çalıştılar.Onlar bütün bu eylemleriyle toprak ağalarının uşağı bir küçük çete olduklarını ispat ettiler.

Halka ve devrimcilere yönelen son saldırıları sırasında ise Ramazan Can adlı devrimci bir arkadaşı öldürdüler. Partizan grubunun Siverek'te düzenlediği bir yürüyüşten sonra azgınlaşan bu sosyal-faşistler toprak ağalarından aldıkları direktifle 20 Kasım günü yola pusu kurarak Ramazan arkadaşı arkadan kurşun yağmuruna tutarak katlettiler.

Olay Siverek'te geniş bir tepkiye yol açtı. 21 Kasım günü düzenlenen cenaze töreninde binlerce emekçi , kadınıyla,yaşlısıyla, genciyle "Kahrolsun Sosyal-faşist DDKD" diye haykırdı.

DİYARBAKIR'DAN
BİR GRUP EMEKÇİ

Elbistan

"Halkın mücadelesi geliştikçe faşistler azgınlaşıyor"

Elbistan'da devrimci mücadele günden güne güçleniyor. Halkın devrimci mücadelesinin gelişmesinden tedirgin olan tüm gericiler giderek azgınlaşmaktadırlar.

27 Kasım günü Elbistanlı devrimci gençlerin Gökhan Edge ile ilgili olarak duvara yazdıkları yazıları silmek isteyen faşistlere halkın müdahale etmesi sonucu faşistler halkın oturduğu bir kahvehaneyi taradılar. Burada oturmakta olan Güzel Doğan kalbinden giren kurşun sonucu olay yerinde öldü.

Olayı duyan halk hastane kapısı önünde toplandı. Öğlen alınan cenaze miting alanına getirildi. Yürüyüş boyunca halk, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "MİT, Kontr- gerilla Dağıtılsın, MHP Kapatılsın" diye haykırdı. Cenaze törenine katılan 1500-2000 kişi yalnızca iki-üç saat içinde toplanmıştı. Miting alanında Elbistan YDGD adına da bir arkadaşımız konuştu. Elbistan'da yapılan cenaze töreni bittikten sonra Güzel Doğan'ın köyüne de gidildi ve orada da bir tören düzenlendi.

Elbistanlı faşist çeteler halka yönelik saldırılarını gizleyebilmek için olayı iki sol grup arasındaki çatışma olarak göstermek istediler.Bunun sonucu olarak TRT de olayı böyle verdi. Fakat ilçemizdeki demokratik örgütlerin ve halkın zorlaması sonucu olayın gerçek yüzü ortaya çıktı.Yetkililer Elbistan TRT muhabiri hakkında soruşturma açtılar. Sanki bütün suç muhabirinmiş gibi yalnızca onun hakkında işlem yapıldı. Oysa ona haberi böyle iletmesini söyleyen bölgemizin toprak ağaları, para babaları Halil Aslanlar, Hilmi Soydanlar, Hacı Ahmet Özsoylar yine cezasız kaldı.

ELBİSTAN'DAN
BİR GRUP GENÇ

Düzeltme

Gazetemizin 138. sayısının 6. sayfasında "Elbistan" başlıklı yazıda iki hata yapılmıştır. Daha önce Elbistan'da faşistlerin halkın oturduğu kahveyi taraması sonucu yedi kişi yaralanmıştır. Oysa sözkonusu yazıda yedi kişinin öldüğü yazılmıştır. Yine aynı mektubun yanında bulunan resim Elbistan'daki cenaze töreni ile ilgili değildir.

Düzeltir, özür dileriz.

"Halkın Kurtuluşu bizim gazetemiz"

Muğla-Döğüşbelen köylüleri

Gazetemiz Halkın Kurtuluşu için aramızda topladığımız 2000 lirayı gazetemize gönderiyoruz.

Pazarcık köylüleri

Biz Büyükdehliz'in yoksul köylüleriyiz.Gazetemize küçük bir katkıda bulunmak için Kurban Bayramında deri topladık. Ama karşı-devrimci TİKP çetesi tarafından kandırılmış bir grup köyümüzde halkın onlara deri vermemesi üzerine olay çıkarmaya çalıştı. Ama köy halkı, devrimciler ve muhtarımız böyle bir tertibi engellemek için derileri köyün okulunda topladık.Derilerin karşılığında gazetemize 1000 lira gönderiyoruz.

BÜYÜKDEHLİZ'İN
YOKSUL KÖYLÜLERİ

Biz Pazarcık'ın Salmanlı ve İncirli köylüleri olarak bizim kendi gazetemiz olan Halkın Kurtuluşu'na aramızda topladığımız 860 lirayı gazetemize küçük bir katkı olması amacıyla gönderiyoruz.

SALMANLI VE İNCİRLİ'DEN
YOKSUL KÖYLÜLER

İstanbul-Çeliktepe

"Polisin saldırıları bizi yıldıramaz"

Son dönemlerde polisin Çeliktepe'de halka ve devrimcilere yönelen saldırıları yoğunlaştı. Kısa bir süre önce polisin cenazelerimize saldırılarını teşhir eden bir bildiriyi dağıtırken dört arkadaşımız polis tarafından karakola götürüldü. Ama hiçbir yasal gerekçeleri olmadığından kısa bir süre sonra arkadaşlarımızı bırakmak zorunda kaldılar. Ancak bu olaydan üç gün sonra bu arkadaşlardan biri yeniden tomsonlu polislerce bütün halkın gözleri önünde alındı ve şubeye götürüldü. Polis, arkadaşımıza 'polis arabasına silah sakladığı' gerekçesiyle beş saatten fazla işkence yaptı. Arkadaşımızın ayak tabanları patlayacak derecede şişti. Tutulduğu süre içinde gezdirildi, kendisine hayasızca küfürler edildi. Çeşitli psikolojik baskılar yapıldı. Bütün baskılara rağmen arkadaşımız hiçbir suçlamayı kabul etmedi. Daha sonra da polisler hiçbir sonuç elde edemeyeceklerini anlayınca arkadaşımızı bir takside koyarak baygın bir halde Çeliktepe'ye geri gönderdiler.

Ayrıca semtimizde Halkın Kurtuluşu gazetesinin son sayısını satarken polis aynı yöntemlerle yeniden üzerimize saldırdı. Bir arkadaşımız gazetelerle birlikte karakola götürüldü. Fakat yine hiçbir yasal dayanakları olmadığından yeniden serbest bırakmak zorunda kaldılar. Ama bu kez de kahvede gazeteleri okuyan halka gazeteyi okumamaları için baskı yaptılar. Gazetelerin bir kısmını toplamaya kalkıştılar. Ama polis, halkın sert tepkisiyle karşılaştı. Gazeteyi elinden almak isteyen halkın bir kısmı polislere şunları söyledi: "Bu gazeteyi hiç kimse elimizden alamaz.Bunu okumak bizim en doğal hakkımızdır." Saldırgan polis, bunun üzerine çekilmek zorunda kaldı.

Polisin saldırılarına baktığımızda hep aynı yöntemi görüyoruz.Saldırılar daima halkın gözü önünde oluyor. Polis, dağıtılan bildiri, gazete gibi şeylerin yasak ve esrarengiz şeyler olduğu izlenimini vermek istiyor.Ayrıca başka saldırılar da otomatik tüfekle, çelik yelekle ve çok ciddi pozlarla yapılıyor. Böylece halka gözdağı veriliyor. Yayınların tehlikeli şeyler olduğu izlenimi uyandırılmaya çalışılıyor.Ayrıca saldırılar sırasında alınan geniş tertibatlarla da biz devrimcilerin çok tehlikeli kişiler olduğu havası yaratılmak isteniyor.

Halkımız şu anda bile çok dar olan hak ve özgürlüklerini canı ve kanı pahasına elde etti. Eğer bu ülkede gazete satmayı, bildiri dağıtmayı da yasaklayacaklarını sanıyorlarsa çok yanılıyorlar. Bütün saldırılara karşı hazırlıklıyız. Hepsini teşhir edeceğiz ve bunlara halkımızla beraber karşı koyacağız.

İSTANBUL-ÇELİKTEPE'DEN
DEVRİMCİLER

Uşak'tan bir grup devrimci

Mücadele etmeden hiçbir hak alınmıyor"

Ülkemizin her yerinde olduğu gibi mahallemizin de pek çok derdi var. Sorunlarımızın en önemlileri yol, su,kanalizasyon ve elektriktir. Yollarımız kışın çamur ve balçıktan, yazın ise tozdan dumandan geçilmiyor. Sularımız kışın üç günde bir, yazın ise haftada bir akıyor.

Halkımız 300-500 metre uzaktan tulumba ve çeşmelerden evine su taşımak zorunda kalıyor. Kanalizasyonun bazı yerleri patlak, pisliği ve kokusu halkın sağlığını tehdit ediyor. Cadde ve sokak lambalarımızın pek çoğu sönmüş. Mahallemiz karanlık içinde.

Biz bu sorunların çözümü için bütün halkı birleştirmeye yönelen bir çalışma yaptık. Bu amaçla mahallemiz halkının geniş bir şekilde katıldığı bir kahve toplantısı düzenledik. Bu toplantıda beş kişilik bir halk komitesi seçtik. Bu komitenin görevlerini açık bir biçimde belirledik.

Halk komitesi sorunların daha geniş bir biçimde duyulması amacıyla imza kampanyası açtı. Çok sayıda imza toplandı. Ardından mahallemizin cadde ve sokaklarının planı çıkartıldı. Halk komitesi çıkarttığı plan ve topladığı imzalarla birlikte Belediyeye gitti. Belediye yetkilileri kararlı tutumumuzu görünce bütün sorunların kısa zamanda çözüleceğine dair söz verdiler.Gerçekten de bir hafta sonra yollarımıza mıcır dökülmeye başlandı,elektriklerimiz yapıldı,kanalizasyon tamir edildi.

Mahallemizin sorunları Belediye yetkilileri ve diğerleri tarafından bilinmiyor muydu? Elbette biliniyordu. Ama mücadele etmeden hiçbir hak alınmıyor.

GENÇLİK GECESİ

TARİH: 23 Aralık 1978 - Cumartesi
YER : SALİH TOZAN SİNEMASI - BALIKESİR
SAAT : 14.00 ve 20.00

YAŞASIN DEMOKRATİK, ÖZERK ÜNİVERSİTE !
YAŞASIN DEMOKRATİK LİSE MÜCADELEMİZ !

Tertip Komitesi

Çağrı

ORTAÖĞRENİMLİLERLE DAYANIŞMA GÜNÜ

TARİH: 23 Aralık 1978 - Cumartesi
YER : GEDİZ SİNEMASI - MERSİN
SAAT : 14.00

KAHROLSUN FAŞİST-FEODAL EĞİTİM !
FAŞİST DİSİPLİN YÖNETMELİĞİNE HAYIR !

MERSİN YDGD

TOPLANTI
"YÜKSEK ÖĞRENİM YASA TASARISI VE GENÇLİĞİN SORUNLARI"
TARİH: 19 ARALIK 1978
YER: Tepebaşı Gazinosu
SAAT : 14.00
YDGF Üyesi İST. YDGD

Dünya proletaryasının büyük önderi ve öğretmeni J.V. Stalin

21 Aralık 1879 – 5 Mart 1953

Joseph Vissarionovitch Stalin, dünya proletaryasının ve halklarının bu büyük önderi ve öğretmeni 21 Aralık 1879'da Gürcistan'ın Tiflis kenti yakınlarındaki Gori kasabasında doğdu. Yoksul bir kunduracının oğlu olan Stalin, ailesinin baskısı ile din öğrenimi gördü. Bir süre Tiflis Ortodoks Okuluna devam etti. Ancak buradan siyasi ve toplumsal sorunlarla ilgileniyor gerekçesiyle atıldı. Henüz 17 yaşındayken fabrika işçilerinin ve demiryolu emekçilerinin arasında siyasi çalışma yaptı. Tiflis Marksist Derneğinin başkanı oldu. ve 1898'de bütün Rusya'da henüz çevreler olarak örgütlenen Sosyal Demokrat Örgütü ile ilişki kurdu.

1900 yılında ilk kez hakkında tutuklama kararı verildi. Bu zindanlarda ve sürgünlerde geçecek uzun bir dönemin başlangıcı oldu. Devrimci mücadelesi boyunca birçok kez tutuklandı. Uzun yıllar Petersburg zindanlarında ve Sibirya'da sürgünde kaldı.

Stalin, 1901 yılında Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisinin Tiflis Komitesinde görev aldı.Parti içindeki Menşeviklerle olan ayrılıkta başından itibaren Bolşeviklerin safında kaldı. İlk kez 1905 yılında partinin Bolşevik kanadının Finlandiya'da toplanan kongresine katıldı. Burada Lenin'le tanıştı. 1907'deki kongrede de delege olarak bulundu. Aynı yıl Bakü'de sanayi işçilerinin büyük gösterilerini yönetti.

1912 yılında partinin merkez organlarında görev aldı. Merkez Komitesinin Rusya Bürosu Başkanlığına getirildi. Pravda'nın kuruluşunda görev aldı. Bu yıldan sonra 1917 Devrim günlerine kadar Sibirya'da sürgünde kaldı

Aynı yıl Petrograd'a döndü ve Rus Komünist Partisi Siyasal Bürosu Üyesi oldu. Ekim Devriminin hazırlanmasında birinci dereceden sorumluydu. Devrimden sonra da Kızıl Ordu'nun kuruluşu ve örgütlenmesinde görev aldı.

STALİN, LENİN'İN DEVRİMCİ MİRASINI KORUDU VE GELİŞTİRDİ

Stalin yoldaş, Lenin'in ölümünden sonra Sovyet proletaryasına olduğu kadar bütün dünya işçi sınıfına ve halklarına devrimci mücadelelerinde önderlik etti. İlk sosyalist devletin inşası, sanayi ve tarımda sosyalist gelişmenin sağlanması gibi bir dizi sorunu teorik ve pratik olarak çözdü. İlk sosyalist devletin korunması ve pekiştirilmesi mücadelesinin en önünde yürüdü. Tarımın kollektifleştirilmesi gibi çok önemli bir sorunu Troçkistlerin, Buharincilerin bütün barikatlarına rağmen doğru bir biçimde geliştirdi. Proletarya diktatörlüğünü işçi ve yoksul köylülerin ittifakı üzerinde dimdik ayakta tuttu.

İlk proleter devrimin kalıcılığı konusunda durmadan kuşkular yayan Troçkistlere karşı tek ülkede sosyalizmin zaferi konusunda büyük bir ideolojik mücadeleye önderlik etti.

Sovyet halkının bu büyük önderi dünya proletaryasının öncü örgütü Üçüncü Enternasyonal'de de bütün dünya emekçilerine devrimin zaferi için uluslararası gericiliğe karşı mücadelelerinde yol gösterdi. O, bütün dünya proletaryasının ve halklarının da öğretmeni oldu.

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşının zorlu günlerinde, Alman Nazilerinin ve Japon faşistlerinin ilk sosyalist anavatanın varlığını ortadan kaldırma girişimine karşı mücadelenin en önünde yürüdü. Bütün dünya halklarının faşizme karşı savaşında onların yolunu aydınlattı.

BÜTÜN GERİCİLERİN DÜŞMANI

Stalin yoldaş, ömrünü adadığı dünya proletarya devrimi mücadelesinin uzun bir dönemine devrimci öğretileri ve önderliği ile damgasını vurdu. O bu nedenle emperyalizmin, uluslararası gericiliğin ve burjuvazinin derin düşmanlığını ve nefretini üzerinde topladı. Gericiliğin saldırılarının boy hedefi haline geldi. Yaşam süresi boyunca olduğu kadar ölümünden sonra da yalnızca yüzü açık gericiliğin değil, burjuvazinin işçi hareketi içindeki oportünist ajanlarının da köklü bir düşmanlığını kazandı.

II. Enternasyonal'in artıkları, Troçkistler,Buharinciler ve Kruşçevciler saldırılarında O'nu boy hedefi haline getirdiler. Çünkü Stalin, Leninizmi savundu ve geliştirdi. Marksizm-Leninizme yapılacak bir saldırı O'nu hedeflemeden mümkün olamazdı.

Stalin'e yönelen saldırılar, günümüzde de son bulmuş değildir. Burjuvazinin kendisi ve onun her renkten uşağının saldırıları sürerken, öte yandan da yeni revizyonistler,uluslararası burjuvazinin taze kanı "Üç Dünyacı"lar da Stalin'e oklarını yollamaktan geri durmadılar. Onlar, Avrupa'daki küçük tekkelerine Stalin'e ve O'nun büyük eserlerine saldırması için direktifler gönderdiler. Ama gericiliğin bütün çabaları boşunadır. Stalin ve O'nun eserleri, uluslararası proletaryanın yüreğinde ve mücadelesinde asırlar boyu yaşamaya devam edecek.

Stalin'in Semiç'le tartışması ve "Üç Dünya Teorisi"

Yeni revizyonistlerin "Üçüncü Dünya" adı verdikleri ülkeler topluluğunun ezici bir çoğunluğunu emperyalizme çeşitli derecelerden bağımlı ülkeler, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin oluşturduğu biliniyor. Bu ülkelerde hakim sınıflar kimlerdir? Komprador nitelikteki büyük burjuvazi ve toprak ağaları.'Üç Dünya" revizyonistlerinin hareket noktası emperyalizme bağımlı ülkelerdeki iktidarı ellerinde tutan bu sınıfların, emperyalizmle derin çelişmelere sahip olduklarıdır. İşte bu nedenle onlar, "Üçüncü Dünya ülkeleri"nin dünya devriminin temel gücü olduğunu iddia etmektedirler . Kısacası onların bugün dünya devrimi için çizdikleri stratejinin odak noktasını, ulusal sorununun ve emperyalizme karşı mücadele sorununun odak noktasını, ezen ülke burjuvazisi yani emperyalist burjuvazi ile ezilen ülke burjuvazisi arasındaki çıkar mücadelesi, pazar mücadelesi oluşturmaktadır. Bu tartışmamızda konuyu fazla uzatmamak için komprador burjuvazi ve toprak ağalarından oluşan yarı-sömürge ve sömürge ülke hakim sınıflarının gerçek nitelikleri ve onların emperyalizmle nasıl bir çıkar birliği içinde olduğu konusuna değinmek istemiyoruz. Bu konuda daha önce söylediklerimizi bir yana bıraksak bile Lenin'in yazımızın başına aldığımız sözleri "Üç Dünyacı" revizyonistlere yeterli bir cevaptır.

"Üç Dünya Teorisi"ne artık uluslararası bir sorun haline gelen milli mesele açısından baktığımızda da yeni revizyonistlerin emperyalistlerle ezilen ulus arasındaki çatışmaya burjuva milliyetçi açıdan yaklaştıkları görülecektir. 'Üç Dünya" revizyonistleri bütün dünya çapında milli meseleyi ezen ülke burjuvazisi ile ezilen milletin burjuvazisinin pazara hakim olma mücadelesi olarak gördükleri açıktır.Dillerinin altındaki gerçek bakla "emperyalist ülke veya ülkelerin bağımlı ülkelere yönelttikleri baskının asıl hedefinin ezilen ulusun burjuvazisi ve toprak ağalarının olduğudur." "Üçüncü Dünya ülkeleri"nin dünya devriminin temel gücü olduğunu iddia etmelerinin başka hiçbir anlamı yoktur. Onların geçmişte bu konuda zaman zaman kıvırtmalara baş vurdukları bilinmektedir. "Üçüncü Dünya ülkeleri" derken gerçekte bu ülkelerin halklarını belirtmek istediklerine dair göz boyamalar yapmaya çalıştıkları da herkesin hatırındadır. Ama artık bunlardan da vazgeçmiş bulunmakta ve emperyalizme bağımlı ülke hakim sınıflarını açıktan desteklemekle ve "Üçüncü Dünya ülkeleri"ni temel güç görmelerinin sonucu olarak ortaya çıkan bütün siyasi sonuçları kabullenmektedirler. "Üçüncü Dünya ülkeleri"devrimin temel gücü olduğuna göre bu ülkelerin iktidarında bulunan sınıflar da temel bir güçtür. O halde ezen ülke, yani emperyalistlerle ezilen ülke arasındaki çatışmanın da temelinde ezen ülke burjuvazisi ile ezilen ülke burjuvazisi arasındaki çatışma ve pazar kavgası yatmaktadır. Milli baskının esas hedefi olarak ezilen milletin burjuvazisi olarak görülürse bütün meseleye de ezen, ezilen burjuvaziler arasındaki pazara hakim olma mücadelesi olarak bakılır.

Ama bu görüşler Marksizmin çoktan çöplüğe attığı burjuva milliyetçi ve reformcu tezlerdir. Uluslararası komünist hareket milli meseleye bu bakış açısıyla ancak eski tipte burjuva demokratik devrimlerin geçerli olduğu çağda, Ekim Devriminden önce yaklaşılabileceğini belki yüzlerce kez tekrarlamıştır. Özellikle Stalin, Yugoslav Semiç'le 1925'lerde yaptığı tartışmalarda bu konuyu hiçbir itiraza yol açmayacak kadar açık bir biçimde incelemiş ve ortaya koymuştur.

Ama elbette her davranışın altında ideolojik bir neden vardır. "Üç Dünyacı" revizyonistlerin bugünlerde Stalin'e yönelttikleri okların onun öğretilerinin reddine hazırlık olduğu gün gibi ortadadır.

Sömürge ve ezilen halkların emperyalizme karşı genel bir meselesi haline gelen milli meseleye bakışta Semiç'in rolünü bugün 'Üç Dünyacı' revizyonistler oynamaktadırlar. Oysa milli meseleyi bir pazar kavgası olarak değerlendiren Yugoslav Semiç'i Stalin şu sözlerle eleştirmektedir:

"Sloven ve Hırvat burjuvazisinin Sırp burjuvazisine karşı rekabet mücadelesinin burada belli bir rol oynadığı konusunda, tabii hiçbir şüphe olamaz. Fakat aynı şekilde, milli hareketin sosyal anlamını değişik milliyetler burjuvazisinin rekabet mücadelesinde gören bir insanın, milli meseleyi konunun özü bakımından bir köylü meselesi olarak göremeyeceğinden de şüphe edilemez. Milli mesele, yerel ve devlet içi bir mesele olmaktan çıkıp bir dünya meselesi, sömürgelerin ve bağımlı milliyetlerin emperyalizme karşı mücadelesi haline geldiğine göre, şimdi milli meselenin özü nerededir? Milli meselenin özü şimdi, sömürgelerin ve bağımlı milliyetlerin halk kitlelerinin, mali sömürüye karşı, siyasi yönden köleleştirmeye karşı ve bu sömürgelerle bu milliyetlerin milli kültürünün hakim milliyetin emperyalist burjuvasi tarafından yok edilmesine karşı mücadelesinde yatmaktadır. Milli meselenin böyle kavranılmasında, değişik milliyetler burjuvazisinin karşılıklı rekabet mücadelesinin ne gibi bir anlamı olabilir? Elbette tayin edici olmayan ve hatta bazı durumlarda önemli bile olmayan bir anlamı. Çok açıktır ki, burada esas olarak sözkonusu olan, bir milliyetin burjuvazisinin, diğer bir milliyetin burjuvasini rekabet mücadelesinde yenmesi veya yenebilmesi değil, fakat hakim milliyetin emperyalist grubunun geniş kitleleri ve her şeyden önce sömürgelerle bağımlı milliyetlerin köylü kitlelerini sömürmesi ve ezmesidir, onu bu baskı ve sömürünün sonucu emperyalizme karşı mücadeleye sokmasıdır, onu proletarya devriminin müttefiki yapmasıdır. Milli hareketin sosyal anlamı değişik milliyetlerin burjuvazisinin rekabet mücadelesine indirgenirse, milli mesele konunun özü bakımından bir köylü meselesi olarak görülemez. Ve tersi; milli mesele, konunun özü bakımından köylü meselesi olarak görülüyorsa, milli hareketin sosyal anlamı, değişik milliyetlerin burjuvazilerinin rekabet mücadelesinde görülemez. Bu iki formülün arasında eşit işareti koymak tamamen imkansızdır."(J.Stalin, Bir Kere Daha Milli Mesele Üzerine, 30 Haziran 1925) (abç)

Yaşadığımız çağda bağımlı ülkelerin emperyalizme karşı mücadelelerinde bu ülkelerin hakim sınıfları da temel bir güç olarak ele alınıyorsa, bunun tek bir anlamı olabilir: İki burjuvazi arasındaki pazar kavgası. Üstelik bu anlayışı baştan aşağı eleştiren Stalin, tartışması sırasında bu iki ülke burjuvazisinin niteliklerini de göz önüne almamıştır. Sözde "Üçüncü Dünya" adı verilen ülkelerin hakim sınıflarının, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının emperyalist burjuvazisiyle pazara rakipsiz hakim olma mücadelesi gibi bir dertleri de yoktur. Tersine onlar, kendi yerli pazarlarını sömürmek için dahi emperyalist burjuvazinin mali, teknolojik, hatta siyasi ve askeri desteğine ihtiyaç duymaktadırlar. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları göbeklerini emperyalist burjuvaziyle kesmişlerdir.

Ezilen ülkelerin emperyalizme karşı mücadeleleri dünya proleter devriminin kopmaz bir parçası olan ulusal demokratik halk devrimlerinin bir yönüdür. Bu soruna iki ülke arasındaki rekabet kavgası olarak yaklaşan görüşler en hafif deyimle burjuva milliyetçi ve reformcu olarak damgalanabilir. Elbette "Üç Dünyacı"ların ihanetleri bunun çok ötesindedir.

"Üç Dünya Teorisi" milli mesele açısından incelendiğinde de bu teorinin iflası kaçınılmazdır.

Emekçi halkın gerçek talebi
İş, Toprak, Hürriyet

Egemen sınıfların, onların sözcülerinin ve CHP reformistlerinin açıklamalarına bakılırsa Türkiye tarihinin en buhranlı günlerini yaşamaktadır. Döviz ve kredi darboğazı gelip kapıya iyice dayanmıştır. Yatırımlar durmuş, üretim iyice düşmüştür. Anarşi bütün hızıyla devam etmektedir ve sokağa hakim hale gelmek üzeredir vb. vb.

Darboğazdan çıkmak için bütün gericiler, faşistler, reformistler ve revizyonistler kolları sıvamış her gün piyasaya yeni çözüm reçeteleri sürmektedir. Bir kısmı ordunun müdahale ederek idareyi ele almasını ve sıkıyönetim ilan edilmesini, bir kısmı yeni baskı tedbirlerinin hemen yasallaştırılarak hayata geçirilmesini bir kısmı bugünkü iktidarın yerine CHP-AP koalisyon hükümetinin kurulmasını, bir kısmı da CHP içindeki eleştirici grubun daha etkin davranmasını istemektedir. Onlar, bütün bu çözüm önerilerini Türkiye halkının kurtuluşunu sağlayacak ve buhrandan çıkış yolu olacak çözüm yolları olduğunu söylemekte ve başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen halk sınıf ve tabakalarını peşlerinden sürüklemeye çalışmaktadırlar.

Ama işçi sınıfı ve emekçi halk bugüne kadar bu uygulamaların hepsini bizzat yaşamış, ve bu tip çözüm yollarının emperyalist sömürünün ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarının biraz daha sağlamlaşmasından başka bir şeye hizmet etmediğini görmüştür. Bugünkü sömürü ve soygun düzeninin ömrünü biraz daha artıran bu çözüm yolları, emekçi halk kitleleri üzerindeki açlık ve sömürünün devam etmesinden, pekişmesinden başka bir anlama gelmemektedir.

Bütün gericilerin her gün ısıtarak yeniden piyasaya sürdükleri bu çözüm yolları, komprador patronlara ve toprak ağalarına hizmet etmektedir.

Bugün egemen sınıflar ve onların politikasını uygulayan CHP reformist iktidarının izlediği politika bu tip çözüm yollarından nitelik olarak farklı değildir. CHP reformist iktidarı, bir taraftan ekonomik buhranın bütün sonuçlarını halk kitlelerinin sırtına bindirmeye ve emekçi halkın kazanılmış siyasi ve demokratik haklarına saldırmaya çalışırken, bir taraftan da ülkemizin emperyalist sisteme biraz daha bağlanmasına ve egemen sınıfların sömürü ve soygununun artmasına çalışmaktadır. Emperyalistlerle pişirilen pazarlıklar ve son olarak hazırlanan yeni baskı tedbirleri yasa tasarısı tamamen bu amaca hizmet etmektedir.

Komprador patronlar ve toprak ağaları CHP reformist iktidarı eli ile ve emperyalistlerin istekleri ile parayı yeniden devalüe etmeye, temel tüketim mallarına daha büyük oranda zam yapmaya, yeni vergi tedbirlerini hayata geçirmeye çalışmaktadırlar.

Bunun dışında onbinlerce işçiyi sokağa atmakta, ekonomik buhranın sebebi olarak işçi sınıfını ve işçi sınıfının daha iyi yaşama koşulları için verdiği mücadeleyi göstererek işçi ücretlerini daha büyük oranda düşürmeye, işçi sınıfının kazanılmış haklarını tamamen gasbetmeye hazırlanmaktadırlar.

Ayrıca bugün CHP reformist hükümetinin parlamentoya sevkettiği yeni baskı tedbirleri ile emekçi halkın kazanılmış hakları yok edilmeye, emekçi halkın boynuna yeni kölelik zincirleri asılmaya çalışılmaktadır.

Bugün CHP reformist iktidarını ve onun emekçi halk aleyhindeki uygulamalarını desteklemek, bu sömürü ve soygun düzenini savunmak demektir. Bütün revizyonist ve reformistlerin her türlü sendika ağasının yaptığı da budur.

İşçi sınıfı ve emekçi halk bütün bu çözüm yollarını bir kenara iterek devrimci çözüm yolunda diretmekte ve aşağıdaki taleplerinin gerçekleşmesini istemektedir:

**İşçi sınıfının ve emekçi halkın yaşama ve çalışma koşulları iyileştirilmelidir. Fiyatlar düşürülmeli, zamlar geri alınmalıdır. İşçilerin ve bütün emekçilerin ücretleri yükseltilmelidir. Eşit işe eşit ücret verilmelidir.*

**Ekonomik, askeri, diplomatik, siyasi hangi alanda olursa olsun emperyalistlerle ve sosyal-emperyalistlerle imzalanmış olan bütün kölelik anlaşmaları ve onlara verilmiş bütün imtiyazlar kaldırılmalı, ülkemiz toprakları üzerinde tek bir emperyalist askeri birlik ve üs bırakılmamalıdır. Emperyalist devletlere olan bütün borçlar iptal edilmeli, emperyalistlere ve komprador tekelci burjuvaziye ait bütün banka ve sanayi işletmelerine el konulmalıdır.*

**Toprak ağalarının topraklarına ve hazine arazilerine tazminatsız olarak el konmalı, bunlar topraksız ve az topraklı köylülere dağıtılmalıdır. Küçük üreticilerin banka ve tefecilere olan borçları iptal edilmeli, tarım ürünlerinin taban fiyatları yoksul ve orta köylüler tarafından belirlenmelidir.*

**İşçi sınıfının ve diğer emekçi kitlelerin her türlü örgütlenmesinin önündeki bütün engeller kaldırılmalı, sınırsız grev hakkı tanınmalıdır.*

**Kürt milleti üzerindeki milli baskıya ve azgın teröre son verilmelidir.*

**Siyasi özgürlükleri yok eden her türlü faşist yasa kaldırılmalı, faşist propaganda ve faşist örgütler yasaklanmalıdır. MİT, Kontr-gerilla, siyasi polis örgütleri, Jandarma Komando Birlikleri ve MHP vb. gibi faşist milis örgütleri dağıtılmalıdır.*

İşçi sınıfının ve emekçi halkın talebi budur ve devrimci çözüm bu taleplerin gerçekleştirilmesidir. Devrimci çözüm dışındaki her türlü çözüm yolu emperyalistlere ve egemen sınıflara hizmet etmektedir.

İşçi sınıfının ve emekçi halkın demokrasi mücadelesi komprador patronların ve toprak ağalarının zulüm tedbirlerinden ve zulüm düzeninden daha güçlüdür.

İşçiler, köylüler, memurlar, öğretmenler, öğrenciler, tüm halk güçleri demokratik ve anti-emperyalist platformda biraraya gelelim ve güçlerimizi birleştirelim.

Devrimci taleplerimizi gerçekleştirmenin yolu buradan geçmektedir.

Tarihten

Baş.ta.sa.8'de

türlü yardımı keserken, başta Hindistan olmak üzere bütün gerici rejimlerle ekonomik, ticari ve siyasi ilişkilerini geliştiriyorlar, onlara her türlü yardım ve desteği gösteriyorlardı. Bugün de Çin revizyonist önderliği, Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne anlaşmalar gereği yapmak zorunda oldukları yardımları tek taraflı olarak keserken, başta İran ve Şili, egemen sınıfları olmak üzere bütün gerici sınıflarla ve rejimlerle dostluk ve işbirliği ilişkilerini geliştirmekte, onların ayakta kalması ve halkların devrimci-demokratik mücadelesinin bastırılması için var güçleriyle çalışmaktadırlar.

Dün Kruşçev revizyonistleri, Kongo halkının sömürgeciliğe karşı verdiği silahlı mücadeleyi desteklemek bir tarafa, tam tersine Kongo'daki devrimci kıvılcımı söndürmek için ellerinden geleni yapıyorlardı. 13 Temmuz 1960'da Sovyetler Birliği, Kongo'ya Birleşmiş Milletler gücü gönderilmesine ilişkin Güvenlik Konseyi önergesine ABD ile birlikte kabul oyu verdi. Sovyetler Birliği, BM gücüne ulaşım araçları sağladı. Böylece Kruşçev revizyonistleri, ABD emperyalistleri ile birlikte Kongo'daki ulusal kurtuluşçu silahlı mücadeleyi bastırdılar. Lumumba katledildi, Kongo'nun ulusal bağımsızlık mücadelesi de engellendi. Bugün de ÇKP'nin revizyonist önderliği, Kruşçev'in sadık bir izleyicisi olduğunu göstermek istercesine, Amerikan emperyalistlerinin ve Avrupalı emperyalistlerin Zaire halkına karşı baskı, sömürü ve müdahalesini açıktan desteklemekte ve bu müdahaleye bizzat katılmaya çalışmaktadır. Onlar, Zaire halkının Kinşasa Kongosu İhtilalci Marksist Partisi önderliğinde, sosyal-emperyalist müdahaleye, Amerikan emperyalistlerinin ve Avrupalı emperyalistlerin sömürü, baskı ve müdahalesine karşı mücadelesinin ezilmesi için emperyalistlere ve faşist Mobutu rejimine yardım etmektedirler.

Dün Kruşçev revizyonistleri, emperyalizme karşı yürütülen ulusal kurtuluş mücadelelerini cephe gerisinden çökertmek için, ulusal kurtuluş hareketlerine yaptıkları yardımları kesiyorlardı. Bunun en güzel örneğini Vietnam teşkil etmektedir. Kruşçev revizyonistleri, ABD emperyalistleri 1965 yılında Vietnam'ı bombalamaya başlayınca Vietnam ulusal kurtuluş savaşçılarına yaptıkları yardımı azalttılar. Ayrıca Vietnam Demokratik Cumhuriyeti'ne ve Vietnam Ulusal Kurtuluş Cephesi'ne, ABD saldırganlarının öne sürdükleri kölelik koşullarını kabul etmeleri için baskı yaptılar. Bugün Çinli önderler de Kruşçev revizyonistlerinin açtığı kanaldan hızla ilerlemektedirler. Onların, Basra Körfezi bölgesinde emperyalistlere ve işbirlikçi rejimlere karşı savaşan Dofar ve Umman halklarına, Dofar gerillalarına yaptıkları yardımı kestikleri bugün herkesin hatırındadır. Çin önderliği, sadece yardımı kesmekle kalmamış, aynı zamanda faşist İran Şahı'nın bölgeye elli bin kişilik bir İran Ordusu göndermesi karşısında da sessiz kalmıştır. Onlar böylece Amerikan emperyalistlerinin ve İran gericiliğinin Dofar ve Umman halklarına karşı giriştiği katliama yardımcı olmuşlardır.

Dün Sovyet revizyonistleri çeşitli ülkeler arasındaki yerel çatışmaları kışkırtarak, savaş kundakçılığı yapıyorlar ve belirli ülkeleri bunun için destekliyorlardı. Bunun en güzel örneği, Sovyet revizyonistlerinin 1952'de Çin-Hindistan sınır anlaşmazlığında Hint gericiliğini destekleyerek ve silahlandırarak Çin'e saldırtmasıdır. Bugün Çin revizyonist önderliği, Sovyet revizyonistlerinden farklı bir şey yapmamaktadır. Onlar da çeşitli komşu ülkeler arasındaki çatışmaları körükleyen bir politika izlemektedirler. Vietnam-Kamboçya çatışmasındaki Çin revizyonistlerinin oynadığı rol bunun en bariz örneğidir.

Bu örnekleri istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz.

Nasıl ki dün Kruşçev revizyonistlerinin hempaları, Sovyetler Birliği'nin izlediği halklara karşı düşmanlık politikasını sosyalist ve enternasyonalist bir politika olarak lanse etmeye çalışmışlarsa ve bugün sosyal-emperyalizmin işbirlikçileri aynı çizgiyi izliyorlarsa, aynı şekilde, Çin revizyonist önderliğinin çeşitli ülkelerdeki ve ülkemizdeki hempaları da, yeni revizyonistler de, Çin Halk Cumhuriyeti'nin izlediği büyük devlet politikasını, dünya halklarına ve ezilen uluslara düşmanlık politikasını sosyalist bir politika olarak yutturmaya çalışmaktadırlar.

Ama boşuna gayret. Güneş balçıkla sıvanamamıştır ve sıvanamayacaktır.

HALKIN KURTULUŞU

HAFTALIK SİYASİ GAZETE:

SAHİBİ: TEOMAN GÖRAL * SORUMLU YAZIİŞLERİ MÜDÜRÜ: OSMAN TAŞ * YÖNETİM YERİ: BİYERLOTİ DİZDARİYE MEDRESESİ SOK. 8/A DAİRE 2, ÇEMBERLİTAŞ-İSTANBUL * ABONE ŞARTLARI: YURT İÇİ: YILLIK 250 TL, 6 AYLIK 125 TL, YURT DIŞI: 2 KATI * BASKI: DAILY NEWS [illegible] OFSET * GENEL DAĞITIM: YURT-DA, [illegible] SOKAK NO: 10/4 SULTANAHMET-İSTANBUL * YAZIŞMA ADRESİ: P.K. 1107 SİRKECİ-İSTANBUL *

Devrimci Basına

Baş.ta.sa.1'de

yı açıklamak'aydı. Parti Bayrağı dergisinin 9. sayısında yayınlanan belgeler ise THKO'nun gizli olarak toplanmış Konferansının almış olduğu kararları ve Konferansa sunulan çeşitli rapor ve karar taslaklarını içeriyordu. Aynı dergide THKO Konferansının örgütün ismini Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü olarak değiştirildiğini açıklayan bir bildiri de yer alıyordu.

GERÇEKLERİN AÇIKLANMASINDAN DUYULAN KORKU

Nuran Saygılı'nın tutuklanmasının en önemli nedeni, hakim sınıfların ve onların düzeninin savunucularının gerçeklerin açıklanmasından duydukları korkudur. Bugüne kadar burjuva basını THKO konusunda çok şey yazıp çizmiştir. Kulaktan duyma saçmasapan bilgilerin yanı sıra, MİT ve polisin çoğu zaman kamuoyunu yanıltmak için verdiği bilgiler renkli basında itibar görmüş ve gazetelerin sayfalarını işgal etmiştir. Ama THKO, bu kez amacını, çalışma tarzını, mücadele anlayışını kendi belgeleriyle ortaya koymuştur. Birinciler konusunda seslerini çıkarmayan savcılar, bu belgelerin basında yayınlanması üzerine harekete geçmişlerdir. İşte bunun tek bir anlamı olabilir: Gerçeklerden duyulan korku.

Elbette devrimci basın gerçeklerin halka ulaşmasını kendine en önemli görev olarak alacaktır. Özellikle renkli burjuva basının sözde çöp kutularından bulduğu illegal bildirileri, polisin hedef şaşırtmaya yönelik açıklamalarını çarşaf çarşaf yayınladığı bir dönemde gerçeklerin kaynağından açıklanması daha büyük bir önem taşımaktadır. Evet bugün Türkiye'de bir yeraltı basını vardır. Bunu bütün kamuoyu bilmektedir. Öyleyse bunların gün ışığına çıkarılması, bütün halka duyurulması da halkımızın demokrasi mücadelesinin bir parçasıdır ve devrimci bir görevdir.

DÜŞÜNCE VE İFADE ÖZGÜRLÜĞÜNE VURULAN ZİNCİR

Nuran Saygılı'nın tutuklanmasının nedeni, TCK'nın 142. maddesine muhalefettir. Oysa yine Nuran Saygılı'nın kendisini tutuklayan hakime söylediği sözler gibi "Suç olan bu ceza maddelerini ihlal etmek değil, bu maddeleri hâlâ Ceza Kanununda tutmaktır. Bu maddelere dayanarak insanları zindanlara doldurmaktır." Bu ceza maddeleri insan düşüncesine, insanın ifade özgürlüğüne vurulan bir zincirdir."

ÖZGÜRLÜK ŞAMPİYONLARININ GÜNLERİ

Parti Bayrağı dergisi sorumlu müdürü, özgürlük şampiyonları CHP iktidarı döneminde tutuklanmıştır. Basın özgürlüğüne, düşünme ve ifade özgürlüğüne yönelik saldırılar bununla da kısıtlı değildir. CHP günlerinde tıpkı geçmiş iktidarlar döneminde olduğu gibi her gün yazı işleri müdürleri, yazarlar mahkeme kapılarında dolaşmakta, birçoğu ceza almakta, zindanlarda gün doldurmaktadır.

Güvercinli şahinler yazı yazmayı, düşünmeyi, düşündüğünü ifade etmeyi tıpkı selefleri gibi yasaklamışlardır. Bu iktidar döneminde gazete satmak, bildiri dağıtmak, afiş asmak bile ancak polis kurşununu yemeyi göze alınca mümkün olabilmektedir.

DEVRİMCİ BASIN SUSMAYACAK

Parti Bayrağı dergisinin sorumlu müdürü Nuran Saygılı, kamuoyunda basın affı ve sorumlu yazıişleri müdürlerinin cezai sorumluluğunun kaldırılmasının tartışıldığı bugünler de tutuklanması da önemlidir. Ayrıca basın suçları ile ilgili davalarda mahkeme sonuçlanıncaya kadar sanığın tutuksuz yargılanması gibi bir gelenek olmasına rağmen, Nuran Saygılı'nın tutuklanması, devrimci basına yönelen özel bir baskı ve saldırının göstergesidir.

Basına yönelen bu saldırıları şiddetle kınıyoruz. Bütün halkı ve tüm devrimcileri, ilerici kuruluş ve örgütleri basına yönelen bu saldırılara karşı omuz omuza mücadeleye çağırıyoruz. Bu mücadele, halkımızın demokrasi mücadelesinin önemli bir parçasıdır. Basına yönelen saldırılara karşı direnelim, bu mücadeleyi halkımızın demokrasi ve özgürlük uğruna yürüttüğü mücadele ile birleştirelim.

Ve devrimci basının bir parçası olarak bir kez daha dostun düşmanın önünde halkımıza söz veriyoruz:

Hiçbir güç bizi susturamayacaktır.

DEVRİMCİ BASINA ÖZGÜRLÜK !

NURAN SAYGILI SERBEST BIRAKILSIN !

Proleter devrimci harakete

Baş.ta.sa.5'de

kul yönetimlerine ve emniyete bildirilerek haklarında gerekli işlem yapılacak. Kısacası 'komite' Dersim'de düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü yasaklıyor veya en hafif deyimiyle bunu kendi tekeline alıyordu.

Ne gariptir ki öğrenim özgürlüğünü ve can güvenliğini savunan bu grupların çoğunun elinde proleter devrimcilerin kanı vardı. Halk çocuklarının kanına girenler kürsüden can güvenliği üzerine mangalda kül bırakmadılar.

Ne gariptir ki öğrenim özgürlüğünü savunan bu grupların bizzat kendileri öğrenim özgürlüğünün çanına ot tıkayanlardı. Kimisi ağababası Rusya'nın çıkarlarını savunmak için halkın ve gençlerin öğrenim özgürlüğünü ve can güvenliğini tehdit ediyor, kimisi ise öğrenim özgürlüğünü en başta dinamitleyen faşistlerle birleşme talebini savunuyordu.

KUTSAL İTTİFAKIN HEDEFİ

18 Kasım tarihinde yapılan Toplantı, sosyal-faşistleri, TİKP'li revizyonistleri ve Devrimci Yolcuları biraraya getiren kutsal ittifakın hedefini açık bir biçimde ortaya çıkardı: Devrimci proletarya hareketi. Kürsüye her çıkan konuşmasına proleter devrimcilere küfürle başlıyor, daha önce sözkonusu ettiğimiz olayları yeniden ısıtıp piyasaya sürüyor ve tekrar proleter devrimcilere küfür ederek salondaki yerini alıyordu. Ama proleter devrimciler yalan dolana papuç bırakmadılar. Söz alan devrimciler, toplantının amacını, komitenin bileşimini açıkladı ve konuşmacıların demagojilerini yere çaldı. Geçici komite gerilemek zorunda kaldı. Ama yine de 25 Kasımda yeni bir toplantı kararı alarak gerici hedeflerinden şaşmayacaklarını belirtmiş oldular.

Aydınlık gazetesi toplantıya 1300 kişinin katıldığını yazdı. Oysa gerçek rakkam 250-300 civarında idi. Hasan Yalçın Aydınlık gazetesinin 2. sayfasında kaleme aldığı yazısında toplantıya sözde halkın iradesinin yansıdığını ve proleter devrimcilerin bu iradeye karşı çıktıklarını iddia etti. Oysa toplantı proletarya hareketine karşı olanların, ona karşı düşmanlıkla dolu olanların, proleter devrimci hareketin karşısında bir türlü tutunamayan grupların şeflerinin iradesini yansıtıyordu.

...VE SON GİRİŞİMLERİ

25 Kasım öncesi proleter devrimciler, diğer devrimcilerle ortaklaşa yayınladıkları bildiride 25 Kasım toplantısında bir avuç gerici ve ona alet olmuş unsurların elinden sözde "halk toplantısının" divanını alacaklarını ve orada halkın gerçek iradesinin belirleneceğini açıkladılar. Proleter devrimciler bütün gericilere "Hodri Meydan" diyordu ve kimin gerçekten ve doğrudan yana olduğuna gerçekten halkın karar vermesini istiyordu.

25 Kasım günü proleter devrimcilerin çağrısı üzerine Dersim halkı toplantının yapılacağı salonu doldurdu. Komiteciler gerici faaliyetlerini yürütemeyeceklerini anlayınca toplantıya katılanları dışarıya çıkarmak istediler. Oysa toplantılar sözde herkese açıktı, bütün halk buraya katılabilir ve düşüncelerini söyleyebilirdi.

Ama komitecilerin amacı üzüm yemek değil, bağcı dövmekti. Bu nedenle toplantıyı ertelediler. Komiteciler salondan kaçarken, sinemayı dolduran köylüler, "şapkalı arıyorsanız, biz buradayız" diye bağırıyorlardı. Bir işçi ise "Bizi devrimcilerden ayıramazsınız" diyerek haykırıyordu.

Komiteciler, akılları sıra aynı gün komitenin toplantıyı ertelediği saatler de İ.Gökhan Edge'yi anma toplantısının olduğunu düşünerek proleter devrimciler ve halk katılmadan kirli amaçlarına ulaşacaklarını sandılar. Ama hesap etmedikleri proleter devrimcilerin ve halkın gücü ve kararlılığıydı. Nitekim ertelenen toplantıya tamamına yakın kısmı işçi ve köylülerden oluşan büyük bir kalabalık katıldı. Salonun büyük bir kesimini doldurdular. Eğer Dersim olayları üzerine birçok yalanın mimarı olan Hasan Yalçın adlı şef, halkın bu devrimci gücünü görse mutlaka dudağı uçuklar ve Dersim üzerine gördüğü rüyaların uykusundan uyanırdı.

Aynı hayalleri besleyen komiteciler, kendi rüyalarının da suya düştüğünü kavrayınca ilk önce çeşitli bahaneler öne sürerek gerilediler. Ama halk divana güvensizlik oyu vereceklerini divan seçiminin yeniden yapılmasını isteyince daha fazla dayanamadılar.

Komedi bitmişti. Komiteciler "Biz bu işi yapamayacağız" diyerek iflaslarını ilan ettiler. Gerçekten Dersim halkı karşı-devrimciliği kimseye açıktan yaptırtmazdı. İşte komiteciler de bundan başarılı olamadılar. Bir avuç sosyal-faşist, 'üç dünyacı' muhbir ve bunların aleti olmuş bir kısım reformcu halktan onun bulunduğu yerden şeytan görmüş gibi arkalarına bakmadan kaçtılar.

Dersim halkı gericiyi de devrimciyi de kendi tecrübesiyle ayırır. Sahte solcu sözlerin arkasına saklanıp Dersim'de muhbirlik yapanlara, bu topraklara adım atamayan MHP'lilerin görevlerini yerine getirmeye çalışanlara Dersim'de yer yok.

Gerçek suçlu

Baş.ta.sa.1'de

ran Saygılı basın savcısına ve Sulh Ceza Hakimliğine verdiği ifadede "Parti Bayrağı dergisinin yazılarında 141 ve 142. maddelerin ihlal edilmiş olabileceğini ama bunun suç olmadığını" belirtmiştir.

Parti Bayrağı dergisi Sorumlu Yazıişleri Müdürü Nuran Saygılı'nın savcılık ve mahkeme ifadeleri özetle şöyledir:

"Parti Bayrağı dergisinin 8 ve 9. sayılarında bulunan THKO ile ilgili belgeyi ve TDKP-İÖ'nün kuruluşunu ve amaçlarını açıklayan yazıları Türkiye halkının demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak yayınladım. Halkımın gerçekleri bilmesini sağlamanın devrimci bir görev olduğuna inanıyorum. Ayrıca bütün bunların sonuçlarının ne olabileceğini de biliyorum. Bunları yayınlamam sonucu 142,159 vb. ceza kanunu maddelerini ihlal etmiş olsam da hi bu eylemim suç değildir. Gerçek suçlu düşünce ve örgütlenme özgürlüğüne zincir vuran bu ceza maddeleridir, bunları ceza kanunumuza koyanlar ve hâlâ onları burada yaşatanlardır.

"Bugün Türkiye'de bir yeraltı basını vardır. Bu basının söyledikleri birçok başka yayın organlarında da yer almıştır. Ama bunlar çoğu kez çarpıtılarak yapılmıştır. Bu basının kendi belgelerini yayınlayarak herkesin gerçekleri bilmesi için üzerimize düşen bir görevi yerine getirdiğimiz düşüncesindeyiz. Son kararı halk ve tarih verecektir.

"Kürt ulusunun varlığından, onun ulusal haklarından ve Kürt ulusunun ayrılma hakkından söz etmenin de suç olduğunu kabul etmiyorum. Ve bir kez daha tekrarlıyorum: Gerçek suçlular halkın gerçek demokrasi ve tam özgürlük özlemlerinin önüne barikatlar dikenlerdir."

Yüksek Öğrenim

Baş.ta.sa.1'de

tanlar ve üniversite çalışanları olması gerekirken, anti-demokratik bir şekilde tepeden inme getirilmiştir. Yasanın tartışılma süresi göstermelik bir şekilde ve çok kısa tutularak gerek öğrencilerin, gerekse diğer üniversite personelinin bu yasaya karşı haklı tepkileri bastırılmaya çalışılmıştır.

Biz demokratik kuruluşlar olarak bu anti-demokratik uygulamaları ve sömürücü egemen sınıflar yararına çıkartılmak istenen 'Üniversiteler Yasası'nı bütünüyle reddediyoruz. Bu tasarının öğrenci gençlik yararına hiçbir yanı yoktur. Tam tersine, sömürücü egemen sınıfların üniversiteler üzerindeki emellerine hizmet ve demokratik özerk üniversite mücadelesini, 'faşist uygulamaları meşrulaştırmak ve yeni baskı tedbirleri getirmek suretiyle bastırmaya yönelik bir yasadır.

Uluslararası

Baş.ta.sa.1'de

Son zamanlarda ise, aynı tip saldırıların daha ince metodlarla yapılanlarına şahit oluyoruz. Batı anti-parti klikler uluslararası komünist hareket ve özellikle AEP hakkında söylentiler yayıyor ve sözde "eleştiriler"de bulunuyorlar. Dillerine bir şeyler doluyorlar, kendilerini devrim ve sosyalizmin müftüsü yerine koyuyorlar ve fetvalar çıkarıyorlar: AEP'nin de hataları var, şu konuda yanlışlık yapıyor. vb...

Bunların amacı nedir?

Uluslararası alanda olduğu gibi ülkemizde de Marksist-Leninistlerle Marksizm - Leninizme karşı bayrak sallayanlar arasındaki mücadele ve safların belirginleşmesi süreci oldukça ileri boyutlara ulaştı. Ülkemizde artık belirli-belirsiz gerekçelerle Marksizm-Leninizm adına ortalıkta dolaşıp caka satma dönemi gerilerde kaldı. Tutunacak yeni dallar, ardına gizlenilecek yeni bahanelere ihtiyaç artıyor. Bir bulanıklık, belirsizlik ortamı yaratılması, kargaşalık çıkarılması gerekiyor ki, birinin külahı diğerine, ötekininki berikine giydirilebilsin; anti-parti klikler daha bir süre hayat hakkı bulabilsin!

1960'larda merkezini Sovyet revizyonistlerinin oluşturduğu modern revizyonizme karşı büyük mücadele gündeme girip geliştiğinde, bir takım gruplar kendilerine bir 'yer' beğenemediler, bir 'ortayol' tutturdular. "Biraz Marksizmden, biraz modern revizyonizmden" ödünç aldıklarıyla bir 'çizgi' oluşturmaya ve "her iki sapma"yı da "eleştirmeye" yöneldiler. Bugün hâlâ bu işe devam edenler var. Bu, onların yıkılamaz cinsten doğru fikirlere sahip olmalarından değil, küçük-burjuva sosyal temellerinden kaynaklanıyor. Milliyetçi motiflerle bezenmiş "teori" ve siyasetleri revizyonist-Troçkist temelden besleniyor ve gerici küçük-burjuva hayaller, yaşam ve düşünce tarzı, yaygın küçük burjuva ortamlarda "ortayolculuk"un varlığını belirli oranlarda sürdürmesine imkan sağlıyor. Eski tip "ortayolculuk"un uzun süre yaşayabilmesinde kuşkusuz Çinli revizyonistlerin modern revizyonizme karşı mücadeleyi rayından çıkarma ve bir hegemonya çatışması platformuna çekme çabaları da rol oynadı.

Şimdi "yeni ortayol" ise, Marksizm-Leninizm ile 'Üç Dünyacı' revizyonizm arasında tezgahlanmaya çalışılacaktır, bu yolda girişimler öteden beri görülmektedir de.

Eskiden neyin ne olduğu pek bilinmez ve '60'lardaki mücadelede pasif bir "tarafsızlık" ya da hayırhah tutum alma tavrı nispeten revaç bulabilirken; bugün durum değişiktir. Bugünü dünden farklılaştıran temel bir faktör Marksist-Leninist bir partinin oluşturulmakta oluşu; Marksist-Leninist program ve onun teorik temellerinin varlığı ve uluslararası komünist hareketin genel çizgisiyle uyumlu bir çizginin ülkemizde ortaya konmuş olmasıdır. Artık belli-belirsiz "çizgiler", revizyonizmden, özellikle Çin revizyonizminden etkilenmiş karmakarışık görüşlerle ayakta kalabilmek grup kurabilmek ve yaşatabilmek ve tezgahlanacak bir "ortayol"un uzun süre deşifre edilemeden dürüst devrimcileri aldatabilmesi pek kolay olmayacaktır.

İşte bu noktada güçlü olduğuna inanılan bahaneler keşfedilmeye, anti-parti kliklerin etrafında toplanan devrimcilerin tapındırılacağı putlar yaratılmaya girişiliyor. Anti-parti kliklerin varlığını sürdürmesini meşru gösterecek herhangi bir haklı neden kalmamışken, ülkemiz proleter devrimci hareketinden farklı olarak ve ona karşı savunulan belirsiz "çizgiler"in yanlışlığı her geçen gün açığa çıkar ve proleter devrimci hareketin uluslararası bağları ve dayanışması gelişirken; grupçuluğun, mevki hırsının ve diğer küçük burjuva özlemlerin bu klikleri başka bir yöne götürmemesi düşünülebilir mi?

Uluslararası komünist hareketin çizgisine ters düşen, revizyonizmden etkilenmiş bir "çizgi" savunacaksın, işte tutarlı ve birbiriyle uyumlu görüşlerim bunlardır diyemeyecek kadar eklektizme batacaksın, faydacı ve grup çıkarını esas alan bir anlayışla "görüşler" oluşturacak ve eyleme girişeceksin, parti düşmanlığı ve bölücülük belirleyici özelliklerinden biri olacak; ve sonra, uluslararası komünist hareketi savunacaksın... Bu mümkün değildir ve pratik bunu göstermektedir.

Sosyal konumları, kavrayışları, "çizgi" ve pratiklerinin niteliğiyle küçük-burjuva olan anti-parti grup şefleri başlarında bulundukları küçük-burjuva grup yapılarını yaşatmaya çalışırken, kaçınılmaz olarak çelişki halinde bulundukları dünya proletaryasının Marksist-Leninist partilerine, AEP'ye, uluslararası komünist harekete çeşitli tipte saldırılar yöneltiyorlar. Bu saldırılar, kuşkusuz, özellikle ve ilk olarak etkili olacağı sanılan, geniş devrim isteyen unsurların kafalarının bulandırılabileceği ve anti-parti klikleri lehine yararlar sağlanabileceği umulan alanlarda yürütülmeye çalışılıyor. Gözünü kendi grubunun çıkarı bürümüş, kendisinin ve grubunun kısa geleceği ve varlığını düşünmeyi esas alan kariyerist şefler, uluslararası komünist hareketin etkisinin zayıflaması ve ona olan güvenin sarsılması şartlarında etraflarında hâlâ bazı insanları tutabilmeyi düşünüyorlar. Ama eski Halkın Yolu şeflerinin ve bu grubun sonu ortada değil mi?

"Türkiye proletaryası ve halkına karşı sorumluluk" gerekçesi ise, enternasyonalizmin yerine geçirilen milliyetçi önyargılarla uluslararası komünist harekete yöneltilen saldırının maskelenmesine yarayan bir sis perdesi olarak kullanılmak isteniyor.

Her şeyden önce "sorumluluk" lafı edenler, bu lafın anlamını bilmek ve buna uygun davranmak durumunda olmalıdırlar. Anti-parti kliklerini yaşatmaya çalışanlar ve her alanda bunun "hakkını" verenler, birinci olarak, Türkiye proletaryasına ve emekçi halkına karşı hiçbir sorumluluk duymamaktadırlar. Onlar, proletaryanın Marksist-Leninist partisi ve onun çatısı altında birleşme yerine; revizyonizmden, özellikle "Üç Dünyacı" revizyonizmden ödünç aldıklarıyla anti-parti barikatları ayakta tutma çabası içerisindedirler. Proleter devrimci duyarlılık(!) yükselsin diye maceracılığı ve gereksiz yere devrimci kanı dökülmesini arzulayan "iddialı" entellektüeller ise böylesi "sorumluluk"un adını dahi anacak konumda değillerdir. Hele çeşitli bahanelerle uluslararası komünist hareketi ve onun bir parçası olan ülkemiz proleter devrimci hareketini yıpratmayı düşünerek, bu yolla güç toplamayı, adam kazanmayı ve bulanık suda balık avlamayı hayal edenler hiç de sorumluluk lafı edemezler.

Uluslararası komünist hareketin genel çizgisiyle ilgili eleştirilerin mi var, ya da Marksist-Leninist partilerin belirli konularda sahip olduklarından farklı düşüncelere mi sahipsin? Tamam, O halde ne yapılması gerekir? Enternasyonalist sorumluluk anlayışı neyi gerektirir? "Eleştiriyoruz" bahanesiyle, ayrılıkçılığın, grup çıkarlarının esas alınmasının, kariyer hırsının, milliyetçiliğin kamufle edilmeye çalışılması hangi sorumluluk anlayışıyla bağdaşır? Hiç kimse bahaneler aramamalıdır. Hele bazılarının yaptığı gibi söylentiler yaymaya hiç girişmemelidir. Bu bir çıkmaz yoldur. Çok iyi ateş edeceği umulan silah adamın elinde patlar.

Uluslararası komünist harekete ya da onun belirli müfrezelerine eleştiriler olabilir. Buraya kadar doğaldır. Ve Marksizm-Leninizm tek olduğuna ve tek bir doğru olacağına göre bu farklılığın giderilmesi gerekir. Bu sağlanacaktır. İşte sorun da buradadır. Uluslararası komünist hareketin genel çizgisini kabul ettiklerini, Marksist-Leninist saflarda yer aldıklarını yüksek perdeden atıp, kendilerini "Türkiyeli Marksist-Leninistler" olarak ilan edenlerin yapacağı tek doğru şey vardır: Eleştiriyi sahibine yöneltmek, onunla tartışmak ve bu tartışma yoluyla sorunun haline çalışmak; böyle bir imkan yoksa onu yaratmaya, diyalog kurmaya çalışmak, o zamana kadar susmak; kendilerinin de bir parçası olduğunu en azından varsaydıkları uluslararası komünist hareketin birliğine ve bütünlüğüne gölge düşürmekten, bölücülük yapmaktan kaçınmak. Yol budur. Sorunlar, eğer kardeş parti ya da örgütler arasındaysa, kendini uluslararası komünist hareketin bir parçası olarak görüyorsan, başka çözüm yolu yoktur. Düşmanların gözleri önünde uluorta eleştiriler yöneltmek ve hele söylentiler yaymak tam bir sorumsuzluktur, küçük-burjuva illetidir, milliyetçiliktir, bölücülüktür! Açık eleştiri, sorunların karşılıklı tartışma ve ikna yoluyla iki parti ya da örgüt arasında, diğer Marksist-Leninist uluslararası platformlarda halledilmesinin mümkün olmaktan çıktığı, belirgin bir çizgi farklılığının oluştuğu ve bunun kardeş parti olmaktan çıkmakta olan parti ya da partiler tarafından açığa vurulduğu şartlarda doğruluk ve haklılık kazanır. Başını Kruşçev'in çektiği modern revizyonizme karşı olduğu gibi...

Hiç kimse herhangi bir sorunu bahane ederek, uluslararası komünist harekete duyulan güveni sarsabileceğini, bundan çıkar sağlayabileceğini, bir "ortayol" inşa ederek küçük anti-parti kliğini ayakta tutabileceğini sanmasın. Sorumluluk duyanlar kendini dünyanın merkezine koyun önüne gelene uluorta eleştiriler yönelterek, ya da kızım sana söylüyorum gelinim sen anla deyişine uygun daha ince yöntemlerle sözde Çinli revizyonistler "teşhir" edilerek(!) küçük gruplarına varlık şartı yaratmaya çabalamaktan kaçınmalıdır. Sahte gerekçeler ancak sahte gruplara geçici ve çürük bir varoluş nedeni sağlayabilir. Ama hiçbir şefin iradesi gerçeklerin yerine geçemez.

Öte yandan, dünya ve Türkiye devrimine karşı sorumluluk, hiçbir şekilde, papağanlık ve orkestra şefinin değneğine göre hareket etme anlayışının sorumsuzluğuyla özdeşleştirilmemelidir. Bu anlayış da, yine, "Üç Dünya Teorisi"ni sözde reddederken Halkın Birliği şeflerinin ve hizipçi kariyeristlerin yaptıkları gibi atik davranıp parsa toplama ve anti-parti klikleri ayakta tutma çabasının ürünüdür, küçük-burjuva kurnazlığıdır, birliğe hizmet etmez, kâr kaygusunu ifade eder, sorumsuzluktur.

Dünya ve Türkiye devrimine karşı sorumluluk duygusu taşıyan bütün dürüst devrimciler! Ülkemiz proleter devrimci hareketine düşmanlığın uluslararası komünist harekete düşmanlığa dönüşmesinin bilinciyle hareket etmelisiniz. Uluslararası komünist harekete ve onun bir parçası olan ülkemiz proleter devrimci hareketine kara çalmak, sahte ve içi boş gerekçelerle bölücülük ve güç toplama çabaları iflasa mahkumdur. Bütün dürüst devrimciler boşa zaman harcamadan parti bayrağı altında toplanarak, uluslararası komünist hareketin yenilmez saflarında yer tutun. Onu, anti-parti kliklerin faydacı, bölücü, revizyonist eleştiri, söylenti ve tutumlarına ve bizzat tekkelerin varlığına karşı savunun. Bahaneler aracılığıyla yürütülen sözde eleştiriler, söylentiler, son tahlilde burjuvazi ile proletarya, Marksizm ile revizyonizm arasındaki çatışmadan kaynaklanan tipik gerici saldırılardır. Uluslararası burjuvazinin, revizyonizmin, özellikle Çin revizyonizminin yedeğine düşmek, Marksizm ile Çin tipi revizyonizm arasında ortada durmaya çalışmak, böyle bir "ortayol" tezgahlamak için her türlü yola başvurmayı mübah sayan tekke şeflerine alet olmak, dünya ve Türkiye devrimine hiçbir yarar sağlamaz, sağlayamaz.

● ÇİN REVİZYONİSTLERİ, EMPERYALİSTLERLE VE GERİCİ REJİMLERLE EL ELE VEREREK, DÜNYA HALKLARININ VE EZİLEN ULUSLARIN DEVRİMCİ-DEMOKRATİK MÜCADELESİNİ BASTIRMAYA ÇALIŞMAKTADIR

● ÇİN REVİZYONİST YÖNETİMİ, BUGÜNKÜ İZLEDİĞİ POLİTİKA İLE, "ÜÇÜNCÜ DÜNYA" PAZARLARINDA DAHA GÜÇLÜ BİR YER İŞGAL ETME ÇABASINDADIR

ÇKP revizyonist yönetimi vebadan korkar gibi devrimden korkuyor

Çin'i 21. Yüzyılda bir süper devlet haline getirme ve yeniden bir paylaşım savaşında kırıntılar toplama hedefine bağlı olarak, ÇKP'nin revizyonist önderliği, bugün sadece sosyal - emperyalizme karşı sözde mücadele görünümü altında ABD emperyalistleriyle, diğer emperyalistlerle işbirliği yapmakla ve savaş kışkırtıcısı bir politika izlemekle kalmamakta, aynı zamanda, gerici rejimlerle ilişkiler kurmakta,onları her alanda desteklemekte, batılı emperyalistlerle ve gerici rejimlerle el ele vererek dünya halklarının ve ezilen ulusların devrimci - demokratik mücadelesini bastırmaya çalışmaktadır.

Çin revizyonistlerinin buradaki esas amaçları 'üçüncü dünya' pazarlarına sızmak, 'üçüncü dünya' adını verdikleri ülkelerde ekonomik ve siyasi mevziler kazanmak ve yoksul halkların yarattığı artı-değerin bir bölümüne el koymaktır.

Fakat Çin, bugün zayıf bir ekonomik, siyasi ve askeri yapıya sahip olduğu için, Çin revizyonist yönetimi başını ABD emperyalistlerinin ve sosyal-emperyalistlerin çektiği emperyalistler arası hegemonya mücadelesine ABD emperyalistlerinin ve batılı emperyalistlerin yanında ve onların şemsiyesi altında katılmaktadır. Bu yolla onlar, 'üçüncü dünya' pazarlarında daha güçlü bir yer işgal etmeyi ve 21. yüzyıl başı için önlerine koydukları hedefi gerçekleştirmeyi ümit etmektedirler.

Çinli revizyonistler, bu politikalarına ve hedeflerine bağlı olarak bir yandan sosyal-emperyalistlerle ABD emperyalistleri arasında savaş kışkırtıcılığı yapmakta, sosyal-emperyalistlere karşı ABD emperyalistlerinin ve batılı diğer emperyalistlerin silahlanmasını savunmaktadır. Böylece emperyalistler arası yeni bir paylaşım savaşında emperyalistlerin zayıflamasıyla birlikte Çin'in bir süper dev olarak dünya sahnesinde yer alacağını ümit etmektedirler. Çinli revizyonistler bir yandan da batılı emperyalistlerin ve ABD emperyalistlerinin güçlenmesini savunmakta, ve bu emperyalistlerin yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki ekonomik ve siyasi nüfuzlarının, hegemonyalarının zayıflamaması için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Sosyal-emperyalizme karşı 'üçüncü ve ikinci dünya'nın, 'birinci dünya' nın bir bölümü ile ittifakı stratejik formülasyonu da bu amaca hizmet etmektedir. Çinli revizyonistler bu formülasyondan kalkarak ortaya koydukları siyasi çizgileri ile, bugün, bir yandan Avrupa Ortak Para Birimini savunmaları ve NATO'nun güçlendirilmesini savunmaları örneklerde görüldüğü gibi, batılı emperyalistler arasındaki ilişkiler ve batılı emperyalistlerle ABD emperyalistleri arasındaki ilişkilerin güçlenmesini desteklemekte, bir yandan da batılı emperyalistlerin ve ABD emperyalistlerinin halkları ve ezilen uluslar üzerindeki baskı ve sömürüsünün devam etmesini ve pekişmesini savunmaktadırlar. Çinli emperyalistlerin 'üçüncü dünya' pazarlarına sızması, gerici rejimlerle her alandaki ilişkileri ve işbirliklerini geliştirerek emekçi halkın yarattığı artı-değerden kırıntılar toplamalarının yolu da buradan geçmektedir. Yani onların çıkarları ve önlerine koydukları hedefe u-laşmaları emperyalist sistemin devam etmesine, gerici rejimlerin yaşamasına, faşist diktatörlüklerin ayakta durmasına bağlıdır.

Hua-Şah kucaklaşması: İran halkına karşı gövde gösterisi

Bunun için halkların ve işçi sınıfının devrimci eylemlerinden, ezilen uluslarının kurtuluş mücadelelerinden vebadan korkar gibi korkmaktadırlar. Çünkü emperyalist sistemi tahrip edecek olan, sömürü ve soygunu ortadan kaldıracak olan ve bütün gerici rejimleri tarihin çöp sepetine atacak olan işçi sınıfının ve dünya halklarının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesidir. Bugün bütün dünya çapında işçi sınıfının ve ezilen dünya halklarının sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelesinin çığ gibi büyümesi, emperyalist ve kapitalist sisteme giderek daha büyük oranda darbe vurması, Çinli revizyonistlerin daha da gericileşmesine, emperyalistlerle daha çok birleşmelerine, gerici rejimleri ve faşist diktatörlükleri daha çok desteklemelerine ve hepsinden önemlisi de sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerine daha büyük bir cesaretle saldırmalarına sebep olmaktadır. Bunun için halkların devrimci-demokratik mücadelesinin yükseldiği ülkelerde egemen sınıflarla ilişkilerini ve işbirliklerini sıklaştırmakta, halk mücadelesinin bastırılması için faşist rejimlere yaptıkları yardımları artırmakta ve halkların devrim mücadelesinin başarıya ulaşmaması için her türlü sahte teoriyi piyasaya sürmektedirler. Arkasından da demagojik bir şekilde halkların ve ezilen ulusların devrimci-demokratik mücadelesine sahip çıkmaktadırlar.

Fakat bugün bütün dünya halkları ve dünya işçi sınıfı, Çinli revizyonistlerin hangi kampta yer aldığını, onların gerçek amaçlarının ne olduğunu çok iyi bilmektedir.

Çinli revizyonistlerin dünyanın bazı bölgelerindeki izledikleri politikanın pratik olarak ve kısaca ortaya konması, bu söylediklerimizi daha açık ve canlı bir şekilde gözler önüne serecektir.

İran ve Basra Körfezi

1977 yılında Yeni Çin Haberler Ajansında İran hakkında bir yazı çıktığı zaman, belki de pek çok kimsenin dikkatini çekmemiştir. Gazetemizin 93.sayısında tam metnini yayınladığımız bu yazıda Çinli revizyonistler, İran'ı ve Şah'ı şöyle değerlendiriyorlardı:

"Şehinşah Rıza Pehlevi'nin önderliği altında Batı Asya'da kaya gibi duran İran, ulusal bağımsızlığı korumak ve devlet egemenliğini koruma siyasetinde ve ulusal ekonomiyi geliştirmede olumlu başarılar göstermiştir." (...) "Ulusal bağımsızlığı ve devletin egemenliğini korumada, İran, ulusal savunmasını güçlendirirken, ülkeyi daha güçlü hale getirmek için yerel doğal kaynakları tam değerlendirerek, enerjik bir şekilde ulusal ekonomisini geliştirmede çaba harcıyor."

Bu sözlerin ne anlama geldiğini geçtiğimiz ağustos ayında Hua Guo-feng'in ünlü İran Gezisi ile daha iyi ve somut olarak anlaşıldı ve kavrandı.

Bu gezi ile İran egemen sınıfları ile Çinli revizyonistler arasında her alandaki ilişkiler ve işbirliği yeni bir boyut kazandı. Onlar çeşitli alanlarda yeni işbirliği anlaşmaları imzaladılar . Hua-Şah görüşmesi ile Çin Halk Cumhuriyeti ile İran arasındaki ilişkilerin ve işbirliğinin daha da güçlendirilmesi ve bu konuda ileriye dönük yeni adımların atılması kararlaştırıldı. Çinli revizyonistler, faşist Şah rejimine her türlü destek vaadinde bulundular. Elbette ki böyle bir desteğin içinde, İran'daki devrimci-demokratik mücadelenin ezilmesi de yer alıyordu. Zaten bizzat Hua Guo-feng'in bu ziyareti ve bu ziyaretin İran halkının devrimci-demokratik mücadelesinin bütün ülke çapında yaygınlaştığı ve faşist Şah rejiminin temellerini sarstığı bir döneme rastlaması ve faşist Şah darbesinin 25. yıldönümüne denk getirilmiş olması, faşist Şah rejimi için başlıbaşına bir destekti.

Böylece Çinli revizyonistler, bu ziyaretle,bir yandan Amerikan emperyalistlerinin İran'daki hegemonyasını güçlendirmeyi amaçlarken ve bundan kendilerine de kırıntılar toplamaya çalışırken, bir yandan da faşist Şahla İran halkına ve onun her geçen gün gelişip güçlenen mücadelesine karşı gövde gösterisi yaptılar. İran'da çatırdamaya başlayan saltanata koltuk değneği oldular.

Çin revizyonist yönetimi, sadece faşist İran rejimini ve faşist İran rejiminin halk üzerindeki baskı, sömürü ve katliamını desteklemekle kalmamakta, aynı zamanda faşist Şah diktatörlüğünün bölge halkları üzerindeki baskı ve yayılmasını desteklemekte ve kolaylaştırmaktadır.

Çin revizyonist yönetimi, sadece İran gericiliği ile değil, bunun yanında Basra Körfezi kıyısında bulunan gerici rejimlerle de ilişkilerini, ve işbirliklerini geliştirmekte ve güçlendirmektedir. Bunun en iyi örneklerinden biri Kuveyt'tir. Çin yönetimi daha önceden Kuveyt gerici rejimi ile diplomatik ilişkiye geçmiş, içinde bulunduğumuz yıl içinde de Kuveyt ile ekonomik ve teknik işbirliği anlaşması imzalamıştır.

Bunun için Çin Halk Cumhuriyetinin Dofar gerillalarına yardımı kesmesini ve faşist Şah rejiminin bölgeye yaptığı askeri müdahale karşısında sessiz kalmasını hatırlamak yeterlidir. Bilindiği gibi Dofar ve Umman halkları, Dofar gerillaları, uzun bir zamandan beri, bir elde Mao Zedung'un 'Kızıl Kitap'ı, bir elde silah, Basra Körfezi bölgesinde emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı savaşıyordu. Çin Halk Cumhuriyeti de Dofar ve Umman halklarının mücadelesini destekliyor ve Dofar gerillalarına yardım ediyordu. Fakat Çin yönetimi, daha sonra bu yardımı, 'üçüncü dünya'nın birliğinin zedelenmemesi için ve Amerikan emperyalistlerinin bölgedeki hegemonyalarının zayıflamaması için kestiler. Faşist İran Şahının, Dofar ve Umman halklarının mücadelesinin ezilmesi için bölgeye elli bin kişilik ordu göndermesi karşısında sessiz kaldılar. Bu saldırıyı, emperyalistlerin ve bölge gericilerinin Dofar ve Umman halklarına karşı giriştikleri katliamı objektif olarak desteklediler. Dofar ve Umman halklarının karşısında faşist Şah rejiminin satırını bilemesine yardım ettiler.

Filistin sorunu

Bilindiği gibi geçtiğimiz aylarda İsrail ile Mısır arasında Amerikan emperyalistlerinin vesayetinde Camp David Anlaşması diye tabir edilen bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşma ile Amerikan emperyalistleri, İsrail siyonistleri ve Mısır gericileri, Filistin halkının kendi kaderini tayin etmesini, kendi geleceğini belirlemesini yok sayıyorlar, Filistin halkının meşru temsilcisi Filistin Kurtuluş Örgütü'nü hiçe sayıyorlar ve Arap topraklar üzerindeki siyonist işgale meşruluk kazandırıyorlardı.

Bu anlaşmanın ilk karşısına çıkanlar arasında sosyal-emperyalistler başı çekiyordu. Fakat onların bu karşı çıkışlarının sahteliği ve Filistin halkının dostu olmadıkları bugün herkes tarafından bilinmektedir. Sosyal-emperyalist yeni çarlar,bir yandan Filistin halkının en büyük dostu pozları takınırken, bir yandan da İsrail siyonizmini ve onun yayılmacı amaçlarını çeşitli yönlerden desteklemektedirler. Bilindiği gibi 1978 yılı içinde Sovyetlerden İsrail'e çok sayıda yahudi göç etmiştir. 1973 yılından bu yana bu göçler giderek de artmıştır. Altı yıl içinde Sovyetlerden İsrail'e göç eden yahudilerin sayısı 335 bini bulmuştur. Böylece sosyal - emperyalistler, saldırgan siyonist ordunun insan gücünün artırılmasına katkıda bulunmakta ve İsrail siyonistlerinin işgal altındaki Arap topraklarına kurdukları yerleşim merkezlerine daha çok insan yerleştirmelerine yardımcı olmaktadırlar.

d'Estaing-Mobutu:Çinli revizyonistlerin büyük müttefikleri

Camp David Anlaşması, Filistin halkının bir sahte dostunun daha belirgin bir şekilde ortaya çıkmasında önemli bir ayraç oldu: Çin revizyonist yönetimi... Onlar bütün dünya gericileri gibi Camp David Anlaşmasını desteklediklerini büyük bir cesaret ve pervasızlıkla açıkladılar. Kırk yıllık kapitalist yolcu Deng Siao-ping, bir Avrupa basın ajansına verdiği demeçte, 'Camp David Anlaşmasını onayladıklarını ve desteklediklerini' söyledi. Bütün dünya halkları ve dünya ilerici kamuoyu Camp David Anlaşmasının,İsrail siyonizminin karşısında yer alırken ve siyonist katliam ve işgali lanetlerken, Çin revizyonist yönetimi, Camp David Anlaşmasını desteklemekle, Filistin halkının kendi geleceğini belirlemek için verdiği mücadelenin karşısında yer aldığını ve İsrail devletini meşru olarak gördüğünü açıklamış olmaktadır. Böylece Camp David Anlaşması,Çinli revizyonistlerin ve onların çeşitli ülkelerdeki hempalarının Filistin devrimi konusunda attıkları nutukların sahteliğini de açık bir şekilde ortaya çıkardı.

Camp David Anlaşmasını Çinli revizyonistlerin yanı sıra, onların büyük desteğini alan Yugoslavya ve Romanya da onayladı.

Zaire

Çinli revizyonistler, geçtiğimiz yaz başlarında sosyal - emperyalistlerin denetimindeki Katanga Jandarmalarının Zaire topraklarına saldırması üzerine, batılı emperyalistlerin Amerikan emperyalistlerinin desteği ile Zaire topraklarına çıkarma yapmasını açıktan onayladılar ve desteklediler.

Bütün dünya halkları ve ilerici ülkeler,Zaire üzerindeki hem sosyal-emperyalistlerin müdahalesini ve hem de batılı emperyalistlerin işgal ve müdahalesini lanetlerken, Çin revizyonist önderliği batılı emperyalistleri Zaire halkının kurtarıcısı olarak ilan ettiler. Onlar sadece batılı emperyalistlerin Zaire'ye müdahalesini desteklemekle kalmamışlar, aynı zamanda bizzat kendileri de faşist Mobutu rejimini her alanda desteklemişler ve Zaire egemen sınıflarıyla ilişkilerini ve işbirliklerini sıklaştırmışlardır. Batılı emperyalistlerin müdahalelerinin devam ettiği bir dönemde Zaire'yi ziyaret eden Çin Halk Cumhuriyeti Dışişleri Bakanı Huan Hua, faşist Mobutu rejimine her türlü destek ve işbirliği vaadinde bulunmuş ve bu işbirliğinin gelişmesi için Çin ile Zaire arasında yeni anlaşmalar imzalamışlardır.

Faşist Mobutu rejimi, Çin revizyonistlerinin de maddi desteği ile bir yandan Zaire halkı üzerindeki sömürü ve baskısını yoğunlaştırırken, bir yandan da Zaire halkının Kinşasa Kongosu İhtilalci Marksist Partisi önderliğinde yürüyen devrimci-demokratik mücadelesini ezmeye çalışmıştır.

Bu örnekleri daha birçok alanda çoğaltabiliriz; fakat şimdilik bu kadarı yeterlidir.

Tarihten bir yaprak (2)

I ve dünya meseleriyle ilgili olarak hemen hemen «yakın» ya da «benzer» görüşlere sahip olduklarını belirtmiştir. Bu sözleri Sovyet Büyükelçiliği Basın Bülteninden okumaktayız. (No : 201, 11.9.1970) Bu bültenler geniş ölçüde Türkiye'deki burjuvaziye hitap etmekte ve onun dostluğunu kazanmayı hedef almaktadır. SSCB yöneticileri, sömürülen ülkelerin hakim sınıflarıyla iktidarlarıyla yakınlık kurmaya son derece dikkat etmekte, iktisadi yardımlarla gerici sınıfları ve gerici iktidarları desteklemektedir. Artık Türkiye'deki gerici iktidarla iktisadi işbirliğini Büyükelçilikteki iktisadi memurla yürütmekte olan Sovyetler Birliği, Ankara'da Amerikan «Yardım» Teşkilatı (AID) gibi büyük bir Sovyet «Yardım» Teşkilatı binası inşa ettirmekte. Sovyetlerin Türkiye'de giriştiği ve girişmekte olduğu yatırımlar, işbirlikçilerinin yararınadır. Bu yatırımlar iktidarı ellerinde bulundura...

...ltenmekten başka birşey değildir.

Bu yanlış görüş ve siyasetten yola çıkan SBKP liderleri, yalnızca ezilen ulusların, kurtuluşları için verdikleri devrimci mücadeleden vazgeçmelerini, emperyalist ve sömürgecilerle «barış içinde yaşamalarını istemekle kalmıyor; emperyalizmle bir olup Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrim kıvılcımlarını söndürmek için çeşitli yöntemler kullanacak kadar ileri de gidiyor.

Cezayir halkının ulusal kurtuluş savaşını örnek olara...

Yandaki iki küpür, 'Proleter Devrimci' AYDINLIK dergisinin bir sayısından ve ÇKP'nin yayın organları olan HALKIN GÜNLÜĞÜ ve KIZIL BAYRAK dergilerinin Yazı Kurullarının ortak bir makalesinden alınmıştır.

'Proleter Devrimci' AYDINLIK dergisi, Ekim 1970 tarihli 10-24. sayısının 489. sayfasında Sovyet revizyonistlerinin izlediği dış politikanın ve onların Türkiye'de gerici hakim sınıflarla ilişkilerinin bir değerlendirmesini yaparak şöyle demektedir:

"SSCB yöneticileri, sömürülen ülkelerin hakim sınıflarıyla ve iktidarlarıyla yakınlık kurmaya son derece dikkat etmekte, iktisadi yardımlarla gerici sınıfları ve gerici iktidarları desteklemektedir."

Ülkemizde Eylem Yayınları tarafından yayınlanan HALKIN GÜNLÜĞÜ ve KIZIL BAYRAK Yazı Kurullarının ortak makalelerinin derlendiği TARİHİ DERSLER adlı kitabın 17. sayfasında da Kruşçev revizyonistlerinin devrime karşı çıkma ve gerici rejimlerle ilişkileri anlatılmakta ve şöyle denilmektedir.

"Bu yanlış görüş ve düşünceden yola çıkan SBKP liderleri, yalnızca ezilen ulusların, kurtuluşları için verdikleri devrimci mücadeleden vazgeçmelerini,emperyalist ve sömürgecilerle 'barış içinde yaşama'larını istemekle kalmıyor, emperyalizmle bir olup, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrim kıvılcımlarını söndürmek için çeşitli yöntemler kullanacak kadar ileri de gidiyor."

Dün Sovyet revizyonistlerinin dünya gericiliğine karşı izledikleri dostluk ve dünya halklarına karşı izledikleri düşmanlık politikası için, doğru olarak bu satırları yazanlar, bugün ÇKP revizyonist önderliğinin izlediği aynı politikanın şakşakçılığını yapmakta, dünya gericiliğinin sarsılmadan ayakta durması ve dünya halklarının mücadelesinin bastırılması için ellerinden geleni yapmaktadırlar.

Bugünkü Çin revizyonist önderliğinin gerici rejimlere ve emperyalistlere karşı izlediği işbirliği ve dostluk politikası ile geçmişte Sovyet revizyonistlerinin aynı tür politikaları arasında hangi farklılık vardır? Geçmişte Sovyet revizyonistleri 'barış içinde birarada yaşama'nın teorisini yaptıkları için, gerici rejimleri her türlü yolu kullanarak destekledikleri için ve dünya halklarının ve ezilen ulusların devrimci-demokratik mücadelesinin karşısına birer itfaiyeci olarak çıktıkları için, sosyalist Sovyetler Birliği'ni, bugün, dünyanın en zalim emperyalistlerinden birisi olan sosyal-emperyalist bir ülke haline dönüştürmüşlerdir. Bugünkü Çin revizyonist önderliği de, tıpkı Sovyet revizyonistleri gibi, 'Üç Dünya Teorisi'ni hayata uygulayarak, gerici rejimlere yardım ve destek ellerini uzatmakta, dünya halklarının ve ezilen ulusların emperyalizme ve yerli gericiliğe karşı mücadelesini baltalamakta, 'devrim kıvılcımlarını söndürmeye' çalışmaktadır. Onlar bu yolla, 21. yüzyıla Çin'i bir süper devlet olarak sokmayı amaçlamaktadırlar.

Dün Kruşçev revizyonistleri,sosyalizmi inşa etme mücadelesi veren Arnavutluk halkına yaptıkları her

Dev.sa.7.sü.1'de

Sovyet revizyonistleri ile Çin revizyonistleri arasında faşizmi destekleme yarışı

Günlük Aydınlık gazetesi, 30 Kasım sayısında sosyal-emperyalistlerin Şili faşist cuntası ile askeri ve ekonomik ilişkilerini geliştirmeleri, Şili'ye T-54 tipinde elli tank satmaları ve bu konuda sürekli ileri adımlar atmaları konusunda bir haber yayınladı. Aynı habere 29 Kasım tarihli Günaydın gazetesi de yer verdi.

Evet, bugün sosyal-emperyalistler,Amerikancı faşist Pinoşe rejimini desteklemekte, onunla ekonomik, ticari ve askeri ilişkilerini geliştirmektedir.Bugün sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'nın diğer revizyonist ülkeleri Şili'ye yaptıkları her türlü yardımı artırmışlardır. Sovyetlerin son olarak T-54 tanklarından elli tane satmalarından ayrı olarak, Doğu Almanya, faşist Pinoşe rejimine 15 milyon dolarlık yeni bir kredi açmıştır ve başkent Santiago'da yeni bir ticari temsilcilik kurmuştur. Bunun dışında Bulgaristan ve Polonya da Şili ile olan ticari ve ekonomik ilişkilerini her geçen gün geliştirmektedirler. Hatta Sovyetler ile faşist cunta arasındaki ilişkiler o kadar ilerlemiştir ki, bugün Sovyetler, Şili'nin Sovyet bankalarına olan borçlarını ertelemeye hazırlanmaktadır.

Bugün sosyal-emperyalistler, Şili halkına karşı askeri faşist rejimi her türlü silahla donatmakta, ekonomik ve ticari yardımlarla ekonomik buhran içinde yuvarlanmakta olan Şili egemen sınıflarına rahat nefes aldırmakta ve faşist diktatörlüğün ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Sosyal-emperyalistlerin bugün açıkça görülebilen siyasetleri, onların geçmişte Şili'deki 11 Eylül 1973 askeri faşist darbesinin arkasından döktükleri gözyaşlarının ne kadar sahte olduğunu bir kere daha gözler önüne sermektedir.

Ama Şili halkının sahte dostları ve Şili faşist cuntasının destekçileri sadece Sovyet revizyonistleri değildir. Çin revizyonistleri de bugün, Şili halkına karşı Pinoşe faşist cuntasını ve Şili egemen sınıflarını desteklemede Sovyet sosyal-emperyalistleri ile adeta yarışmaktadırlar. Onlar da, bu yolla tıpkı sosyal-emperyalistler gibi Şili işçi sınıfının ve Şili halkının yarattığı artı-değerden kırpıntılar elde etmeye çalışmaktadırlar.

Geçtiğimiz ekim ayı başlarında Şili Dışişleri Bakanı Kubilios Pekin'e "dostane bir ziyaret'te bulundu. Bu "ziyaret"le Şili ile Çin Halk Cumhuriyeti arasındaki ekonomik, ticari ve siyasi ilişkiler daha da artırıldı. Çin revizyonistleri, sosyalist Arnavutluk'la yaptıkları anlaşmaları büyük bir iki yüzlülükle ve tek taraflı olarak keserken, Şili faşist cuntasına cömertçe krediler ve borçlar sundular. Çin ile Şili arasında geçtiğimiz aylarda imzalanan anlaşma gereğince, Çin, Şili'den 105 bin ton bakır alacak , buna karşılık Çin, Şili'ye 52 milyon dolar tutarında uzun vadeli kredi açacaktır. Bu çerçevede Çin ile Şili arasında üç yıl süreli bir ekonomik ve ticari anlaşma imzalanmıştır.

Bunun da ötesinde, Şili Dışişleri Bakanının onuruna düzenlediği toplantıda bir konuşma yapan Çin Dışişleri Bakanı Huan Hua,Şili faşistlerine 'yoldaş' diye hitap etmiş ve Çin ile Şili arasındaki ilişkilerin gelişmesinde büyük bir çaba göstermiş ve buna katkıda bulunmuş Şilili yoldaşları unutmayacağız" demiştir. Şili faşizminin temsilcisi, Deng Siao-ping ile de 'dostane' görüşmelerde bulunmuştur.

Bugün Şili faşistleri, Çin'in 'Üç Dünyacı' revizyonistleri ve Sovyet revizyonistleri Şili halkına karşı Şili egemen sınıflarının sömürü ve baskı düzenlerinin ömrünün uzaması için el ele vermişlerdir.

Ve gerek 'Üç Dünyacı' revizyonistler,gerekse modern revizyonistler, Çin emperyalistlerinin ve sosyal-emperyalistlerin faşist rejimlere gösterdikleri ekonomik desteği "halktan halka yardım" olarak yutturmaya çalışmaktadırlar. Ama onların gerçekleri sis perdesi ile örtme çabaları hiçbir sonuç vermemektedir ve vermeyecektir.

Bu gerçekler, Çinli revizyonistler ile Sovyet revizyonistleri arasındaki çatışmanın karşı-devrimci güçler arasındaki bir çatışma olduğunun da somut bir kanıtını teşkil etmektedir.